

Tanrı konuşuyor.

İçindekiler

Arayış içinde olan ve Kutsal Kitap'ın Tanrısı'nı keşfetmek isteyen herkes için	3
Yuhanna'nın Mektupları	5
Yakup'un Mektubu	24
Petrus'un Birinci Mektubu	25
Petrus'un İkinci Mektubu	37
Yahuda'nın Mektubu	51
İbraniler'e Mektup	62
Vahiy	96
Son söz	163

Arayış içinde olan ve Kutsal Kitap'ın Tanrısı'nı keşfetmek isteyen herkes için

Bu kitap Yeni Antlaşma'nın bir bölümünü açıklayıcı bir anlatım üslubuyla içeriyor. Söz konusu olan Petrus'un, Yuhanna'nın, Yahuda'nın ve Yakup'un mektupları. Sonra İbraniler'e Mektup. Ve son olarak Yeni Antlaşma'nın son kitabı: Vahiy.

Bu, *benim* sözcüklerimle bir aktarım. Yani bu eski belgelerin, birçok Kutsal Kitap çevirisinde bulduğumuz gibi bir özgün metni *değil*. Bu Kutsal Kitap metinlerini daha da iyi anlamaya yardımcı olsun diye düşünüldü. Ya da onları bambaşka bir gözle yeniden keşfetmeye.

Kendimi yazarların yerine koyuyorum. Sonra içeriği kendi tarzımda aktarıyorum – kısa ve öz bir şekilde açıklayarak. Özellikle Kutsal Kitap'ı henüz hiç tanımayanlar için. Benim metnim, Luther Kutsal Kitabı'ndaki ya da Einheitsübersetzung'daki (Almanca Kutsal Kitap çevirileri) metnin yaklaşık iki üç katı uzunluğunda.

Bu elbette bir tür yorum. Ama Kutsal Kitap tefsirleriyle karşılaştırılmaz. Yine de bu aktarımı yaparken pek çok tefsire ve Kutsal Kitap çevirisine başvurdum. Her şeyden önce, metinlerin anlamını özgün ve tarihsel ortamları içinde anlamak için – 21. yüzyıla bir köprü kurmak amacıyla. Bu tefsirler ve Kutsal Kitap çevirileri için minnettarım. Ancak kaynak göstermedim. Eğer biri benim metnimde kendi düşüncelerinin izlerini bulursa, ona buradan açıkça teşekkür ederim.

Ayet numaraları, paralel ayetler, dipnotlar ya da ara başlıklar bilerek konmadı. Yalnızca bölüm numaraları var. Bir mektubu baştan sona okuyun, o kadar. Onu bir bütün olarak üzerinizde etkili olmaya bırakın. Bölüm numaraları yalnızca bir şey aradığınızda ya da klasik bir Kutsal Kitap'la karşılaştırmak istediğinizde yolunuzu bulmanıza yardım etmek içindir.

Ben kendim bu çalışma sayesinde derin, değiştiren ve cesaret veren bir bereket yaşadım. Yaşam suyunun saf ve ilahi kaynağından içebildim. Bunlar *insanların* yazdığı metinler. Ama aynı zamanda – ve bu dünyadaki başka hiçbir kitap için geçerli değildir – *Tanrı'nın Sözü*'nün ta kendisi. Bunu, İsa'da kendini açıklamış olan bu Tanrı'yı aramaya hazır olan herkes fark eder ve hisseder.

Sizi de aynı şeyi yaşamaya davet ediyorum. Önce Kutsal Kitap'la. Ya da bu serbest ama yine de anlamı koruyan aktarımla.

Bunu tek başıma başaramadım. Özel teşekkürüm önce emekli pastör Horst Stricker'e. O, büyük bir zaman ayırarak titizlikle sözlerimi keskinleştirdi ve gerektiğinde düzeltti. Teşekkürüm, benim bir el yazmamı ilk kez gözden geçirmeyen Barbara Krupinski'ye de. Son olarak kitabın dizgisini yapan Wilhelm Adelberger'e ve sayfa düzeni için Tobi Stricker'e de teşekkür ederim.

Bu kitap mezhepler üstü "Kirche für Alle" (Herkes İçin Kilise) girişimi için yayımlanıyor. Bu girişimin amacı insanları İsa'nın öğrencileri yapmaktır. Bu nedenle Rabbimiz İsa Mesih'in ve elçilerin, Yeni Antlaşma'da bugüne dek elimizde olan sözleri merkezdedir. Bu kitap bu amaca destek olsun.

Dört Müjde ile Elçilerin İşleri'nin bir kitapta, Pavlus'un mektuplarının da bir başka kitapta yayımlanıp yayımlanmayacağı, bu yayının bir yardım olup olmayacağına ve Kutsal Kitap'ı okumaya gerçekten kalıcı bir şekilde isteklendirip isteklendirmeyeceğine bağlı.

Bunu öğrenmek güzel olurdu. info@kirchefüralle.de adresine gelecek her geri bildirime seviniriz.

Hans-Jörg Ronsdorf, Sulzberg (Allgäu), Mayıs 2018

Yuhanna'nın Mektupları

- Sonsuz yaşam – şimdi ve yakında
- Sonsuz yaşamın güvencesi
- Tanrı'nın ışığı, sevgisi ve sevinci
- Bağışlanma – bir kez ve sonsuza dek!
- Sevginin yeni buyruğu
- Dünya ve Tanrı'nın isteğı
- Tanrı'nın ailesi
- İman yoluyla zafer

Yuhanna'nın Birinci Mektubu

İsa biz on iki kişiyi öğrencileri yaptığında, bambaşka yeni bir şey başladı. Her şeyi değiştiren ve bir daha hiç bitmeyecek bir şey. Söz konusu olan, Söz olan İsa'dır. O gerçek yaşamı bize açıkça gösterdi. O'ndan, Yaşam Sözü'nden duyduğumuz her şeye tanıklık ediyor ve anlatıyoruz. Bunlar sözlerden çok daha fazlasıydı. Yaşam görülebiliyor ve hayranlıkla seyredilebiliyordu – evet, ona dokunulabiliyor ve sarılınıbiliyordu. O, bizim gibi bir *insandır*, üç yıl boyunca ardından gittik. O'nu en yakından yaşadık.

Tanrı'nın yaşamı, kendine özgü yaşamı, İsa'da bütün gücü ve doluluğuyla gerçekten bize geldi. Bütün insanların ona acilen ihtiyacı var. Biz elçiler ve başka birçokları da onu gördük. Size bu muazzam haberi duyuran tanıklarız. O, sonsuz yaşamın kendisi olan Oğul, Tanrı'dan geldi. Kendisi bize tekrar tekrar, göksel Baba tarafından gönderildiğini söyledi. Baba, Tanrı'nın yüceliğinin bu yaşamını içinde taşıyan Oğlu'nun bize gelmesini istedi. Bu yüzden Tanrı'nın Oğlu insan oldu. Çünkü ancak bu şekilde ilahi yaşam, ölüme teslim edilmiş olan bize ulaşabilir ve bizim yaşamımız olabilir. Aranızda Tanrı'nın Oğlu'nun gerçekten insan olduğunu inkâr edenlerin hepsi de bunu bilsin.

İsa'dan gördüğümüz ve duyduğumuz her şeyi size anlatmak zorundayız. Bunu duyup iman ederseniz, İsa ortak merkezimiz olur. Bizi birbirimize bağlayan yürek. İsa'da, başka hiç kimsede değil, birbirimizle paydaşlığımız vardır – ne kadar inanılmaz gelse de: göksel Baba'yla ve O'nun Oğlu İsa Mesih'le paydaşlık. Çünkü O bize Tanrı'nın yaşamından pay verdi.

İsa sayesinde hepimiz, siz ve biz, İsa'nın ardından giden herkes, tek yürek tek can olduk. Birbirine ait olan ve her şeyi birlikte paylaşılan bir aile gibi. Bu ilişkide ve bu birliktelikte üçlülük olan Tanrı'nın sevinci yaşar. Dünyasal ve dünyevi her sevinci aşan bir sevinç. Bundan daha büyüğü olamaz. Bu göksel aile sevincini, Tanrı'nın ailesinin paydaşlığı içinde bilinçli ve etkin olarak yaşayan herkes hissederek.

Ama Tanrı'nın bu paydaşlığına ve yakınlığına hiç uymayan bir şey var. İsa'nın mesajı açık ve netti. O biz elçilerin dikkatini, size mutlaka iletmemiz gereken çok önemli bir şeye çekti. Bunu yapmasaydık, size karşı suçlu olurduk: Ezeli ve ebedi olan Tanrı kutsaldır. O kendisi en saf ve en parlak *ışık*tır. Işıktadır. Günaha

katlanamaz ve O'nun yüce varlığına aykırı olan hiçbir şeyle asla uzlaşmaz. Örneğin sevgisizlik, nankörlük, bencillik ve bizim için en iyisi olan iyi buyruklarını hiçe saymak ya da onlara karşı başkaldırmak. Tanrı'da – ve İsa'da da – bu türden bir karanlık hiç yoktur. Elbette harfi harfine ya da fiziksel anlamda karanlık kastedilmiyor. Söz konusu olan, yüreklerimizi karartan ve yaşama bakışımızı yönünü yitirmiş hale getiren karanlıktır. Tanrı'nın Sözü bu duruma günah ve haksızlık der, ışık olan bu yüce Tanrı'dan ayrı olmak.

Eğer – aranızda bazılarının yaptığı gibi – bu yüce Tanrı'yla paydaşlığımız olduğunu ileri sürsek ama karanlıkta, yani Tanrı'yı ve O'nun isteğini hiç sormadan kendi bildiğimizce yaşasak, bu düpedüz bir yalan olurdu. Asla gerçek olmazdı. Ama İsa'nın bizi bir kez ve sonsuza dek getirdiği Tanrı'nın ışığında yaşarsak, birbirimizle *ve* Baba'yla ve O'nun Oğlu'yla canlı ve kalıcı bir *paydaşlığımız* olur. O'nun ışığında, O'nun sevgisinde ve Baba evinin sevincinde.

Ama Tanrı'nın bu kutsal ışığında yaşayabilir ve orada kalabilir miyiz ki? Sonuçta tekrar tekrar başarısız oluyor ve günah işliyoruz! Evet, yaşayabiliriz. Tanrı'ya sonsuza dek şükürler olsun. O'nun ışığında sonsuza dek durabilmemizin bir nedeni var: O'nun Oğlu İsa Mesih çarmıhta kanını ve canını verdi. Bu sayede *sonsuz* *dek* günahlarımızdan arındık. Bir kez dökülmüş bu değerli *kan*, günah işlemeye devam ettiğimiz sürece bizi arındırır. O zaman, bugün ve gelecekte! Her zaman Tanrı'yla paydaşlık içindeyiz. Hâlâ günah işlediğimizde bile. Yalnızca İsa'nın kanı bizim sonsuz güvencemiz ve teminatımızdır. Tanrı'yla paydaşlığı mümkün kılan ya da yıkan, bizim itaatimiz ya da itaatsizliğimiz değildir. Tanrı Oğlu'nun değerli kanına bakar – yalnızca bu yüzden güvendeyiz. Sonsuza dek. Tıpkı o zaman bütün İsrailileri yargıdan koruyan Fısıh kuzusunun kanı gibi. *Bütün* günahlarımızdan arındırılırız. Gözden kaçırdığımız, unuttuğumuz ya da farkında olmadığımız günahlarımızdan da. Ve ne yazık ki bundan sonra da işleyeceğimiz günahlardan.

Ama sahte öğretmenlerin ileri sürdüğü gibi, biri hiç günahımız olmadığını ve İsa'nın kanıyla arınmaya ihtiyacımız olmadığını düşünürse, bu büyük bir yanılgıdır. O zaman gerçeğin ve gerçekliğin yanından geçip giden bir yaşam sürmüş olurduk. Kendimizi yanıltmış olurduk. Günahlarımız bizi yıkıma sürüklerdi.

Bu günahsızlık yalanından ve kendini aldatmaktan kurtulmanın tek bir yolu vardır. Ancak günahlarımızı *kabul edip* Tanrı'ya itiraf ettiğimizde günahlarımızdan kurtuluruz. Tanrı'nın bize İsa'nın kanı aracılığıyla armağan

etmek istediği bağışlanmayı ancak böyle alırız. Ancak kabul etmekle ve itiraf etmekle, yani farkında olduğumuz günahları dile getirmekle, Baba ve Oğul olan Tanrı'yla gerçek ve canlı paydaşlığa gireriz. Ve böylece İsa'nın arındıran kanı altında yaşayan bütün İsa izleyicilerinin paydaşlığına da. Bağışlanma *bütün* günahlar için bize armağan edilir. Bir kez daha: Unuttuğumuz ya da farkında olmadığımız günahlar için de. Ve bundan sonra işleyeceklerimiz için de.

Tanrı'nın günahlarımızı kaldırıp atmasını hak ediyor muyuz, ya da buna herhangi bir hakkımız var mı? Hayır! Ama bizim için canını veren İsa, Tanrı'nın bağışladığının güvencesidir. İsa'nın değerli kanı, O'nun kutsal ve günahsız yaşamını temsil eder. O bu yaşamı bizim için kurban etti. Bunun Tanrı için paha biçilmez bir değeri vardır. Bu yüzden Tanrı, Oğlu'nun bu kanı temelinde, İsa'nın kurbanını iman ederek kendisi için sahiplenene ve tümüyle ona güvenene herkesi bağışlamayı üstlenmiştir. Tanrı her zaman sözünün arkasında durur! Çünkü O sadık ve adildir!

Bir kez daha, çünkü herkes bunu bilmeli: Tanrı'nın çocukları olarak kendiliğinden günahsız yaşadığımızı ileri süren kişi kendini aldatır. Günah işleyip de bunun günah olmadığını düşünürsek, kendimizi aldatmamız daha da kötüdür. Çünkü o zaman Tanrı'yı yalancı yerine koymuş oluruz. Çünkü O bize günahın ne olduğunu açıkça gösterdi. Gerçekten hiç günahı olmadığına ve günahsız yaşadığına inanan kişi kaybolmuştur, çünkü günahlarını itiraf ederek İsa'nın kanını sahiplenmiyordur! Bu nedenle bu, yıkıma götüren sapkın bir öğretilerdir.

Bölüm 2

Sevgili dostlar, bu apaçık ve aslında bunu yazmama hiç gerek olmamalı: Günah işlemeyin! Ezeli ve yüce Tanrı biz insanları kendi paydaşlığına çağırıyorsa, günah hakkında tam O'nun gibi düşünmeli ve hissetmeliyiz. Bu duyarlılıkta büyümek ve gelişmek istiyoruz.

Tanrı'yla paydaşlığa, başarısızlıklarımızı dürüstçe görmek ve kabul etmek de dahildir. Çünkü dürüstçe kendimize sormalıyız: Yaptığımız şeyler arasında *mutlak* anlamda saf ve kutsal olan bir şey var mı ki? Ama Tanrı'nın çocukları olarak yine de bir kez daha günah işlediysek, bu yüzden asla kaybolmuş değiliz. Baba'yla ve Oğul'la paydaşlığımız da kesintiye uğramaz ya da kısıtlanmaz. Çünkü *her şey* zaten bağışlanmıştır. Yeniden bağışlanmaya ihtiyacımız yoktur. Ve Baba'nın Oğlu, bizim için kanını vermiş olan İsa'dan başkası değil, Baba'nın önünde bizim savunucumuz ve kefilimizdir. O sonsuza dek bizim

güvencemizdir. O *doğru olandır*. Biz kendimiz, doğru olmayanlar, günahlarımızı asla silemezdik.

İsa bütün günahlarımızı kanıyla sildi. O, günahlarımızı bağışlatan, eksiksiz ve bir kerelik *kurbandır*. Artık Tanrı bizde haksız hiçbir şey bulmaz. Çünkü Tanrı'ya ve insanlara karşı yönelmiş bütün kutsal olmayan, haksız işlerimiz İsa'da bağışlandı ve ortadan kaldırıldı. O'nun kurbanının değeri öyle büyüktür ki, dünyadaki bütün insanların bütün günahlarını silebilirdi. Ama bağışlanmayı elbette yalnızca Mesih'e ve O'nun kurbanına sığınanlar alır.

İsa'yı tanıdığımızı ve O'nun ardından gittiğimizi nasıl bilebiliriz? Basitçe, O'nun *buyruklarını* sevip yerine getirmemizden. Biri İsa'yla canlı ve yaşamı değiştiren bir ilişkisi olduğunu ileri sürüp de O'nun buyruklarını yerine getirmiyorsa ve bunu denemiyorsa bile, kendine yalan söylüyordur. Başkalarına da. Böyle birinde Tanrı'nın gerçeği bulunamaz. Ama İsa'nın sözünü yerine getiren kişide Tanrı'nın sevgisi yuvasındadır – evet, amacına ulaşmıştır. O kişi Tanrı'nın sevgisini yalnızca kabul etmekle kalmamış, ona karşılık vermiş ve onu başkalarına aktarmıştır.

O'nun sözünü tutar ve yerine getirirsek, İsa'dayızdır. Ve İsa'da olduğunu söyleyen kişinin, İsa'nın yaşadığı gibi yaşamaktan başka seçeneği yoktur. O zaman İsa Mesih'in sevgisinin, merhametinin, gerçeğinin ve kutsallığının bizde de görüldüğü anlaşılır.

Sevgili dostlar, aslında size yeni bir buyruk yazmıyorum. İsa bunu biz öğrencilerine verdiğinde yeniydi. Bu bakımdan eski, ilk ve hâlâ geçerli buyruktur. İsa'yı imanla kabul ettiğinizde onu aldınız. Aynı zamanda sonsuza dek *yeni bir buyruktur*! Çünkü İsa sayesinde mutlak anlamda yeni bir boyut kazandı – *sevginin* buyruğu olarak. Daha önce böylesi hiç olmamıştı. Bu sevgi buyruğu gerçekten O'nda yaşıyordu – ve bugün bizde yaşıyor. O'nun yaşamı bizim de yaşamımız oldu. Evet, O bizde yaşıyor! Ancak böyle, yalnızca böyle O'nun gibi yaşayabilir ve sevebiliriz. İsa'da gerçek ışık dünyaya geldi. Böylece yeni ve gelecek çağ başlamış oldu. Karanlık giderek daha çok geri çekilmek zorunda. Yürekerimizden de kovuldu. Tanrı'nın ışığında yaşıyoruz. Ve karanlığın tamamen yok olacağı ve İsa'nın her şeyi aydınlatacağı gün geliyor.

Bu ışıktaki yaşadığını ileri sürüp de *komşusunu* sevmeyen, tersine ondan nefret eden kişi kaçınılmaz olarak karanlığa aittir. Komşusunu seven kişi ışığa aittir. Tanrı'nın ışığında tökezlemekten ve imandan dönmekten korunur. Bunu bir kez

daha söylemeliyim: Komşusundan nefret eden kişi karanlıktadır. Bu ölümcül bir şeydir, çünkü karanlıkta yol alan kişi nereye gittiğini görmez. Karanlıkta kördür.

Tanrı'nın sevdiği *çocuklar*. Bütün günahlarınız, bundan sonra işleyecekleriniz de, size bağışlandı! Bunun tek nedeni, Tanrı'nın İsa'da bize vaat ettiği ve armağan ettiği merhametidir. O'nun adı buna kefildir!

Siz imanda *babalar* ve *analar*, İsa'yı başka hiç kimseyi tanımadığınız ve sevmediğiniz kadar tanıdığınız ve sevdiğiniz için ruhsal olarak böyle kişiler olacak kadar büyüdünüz.

Siz *gençler*, bir gün siz de böyle babalar ve analar olacaksınız. Şimdi İsa sayesinde imanla kötü olanı, İblis'i yendiniz.

Siz, henüz uzun zamandır imanda olmayan çocuklar, çok önemli ve temel bir şeyi anladınız: Ezeli ve ebedi olan Tanrı'nın sizin göksel Babanız olduğunu.

Size, babalara ve analara yazdım, çünkü İsa'yı tanımanız, O'na olan sevginiz ve coşkunuz sizi, şimdi imanda başkaları için olabileceğiniz kişiler yapıyor.

Size, gençlere yazdım, çünkü İsa'da güçlüsünüz. Her şeyden önce, Tanrı'nın Sözü, İsa'nın söylediği her şey sizin için önemli olduğundan ve onu yerine getirdiğinizden. İsa ve O'nun sözüyle İblis'i yenmeyi başardınız. Onun yaydığı bütün sapkın öğretiler ve onun ayarttığı insanlar sizi gafil avlayamadı.

Dikkat edin ve Tanrı'yı ve İsa'yı umursamayan insanların sevdiği ve yaptığı şeyleri sevmeyin. Gerçek sevgi yalnızca tek bir şeye sıkıca tutunabilir. İmansızlarınki gibi bir yaşam dileyen ya da onlara imrenen kişi, göksel Baba'nın büyük sevgisini tanımıyordur. *Baba'nın sevgisi* Tanrı'dan uzak bu dünyada yuvasında olamaz. Orada hoş karşılanmaz da.

Tanrı'nın değil, kötü olanın egemen olduğu bir toplumu özellikle üç şey sürükler:

Her türlü *arzu*ya boyun eğip onu doyasıya yaşamak – ister para sevgisi, hırs, cinsellik, saygınlık ya da bağımlılık olsun.

Sonra yalnızca bu dünyaya ait, görünür ve baştan çıkarıcı olana bakan *gözlerin tutkusunu*. Ve böylece yaşamın gerçek anlamını kelimenin tam anlamıyla gözden kaybetmek.

Son olarak *yaşamın gururu* – böbürlenme, kibir, kendini olduğundan büyük görme ve kendini başkalarıyla karşılaştırma, zorbalık ve daha birçok şey gibi.

Tanrısız insan kendini yaşamının kralı olarak görür, sanki Tanrı yokmuş gibi. Bütün bunlar asla göksel Baba'dan gelemaz. Bütün bunlar bir gün yok olacak ve geçip gidecek. Bu yıkımdan kaçmanın tek kurtuluşu, İsa'nın söylediğini

yapmaktır. Tanrı'nın isteğini yerine getirmek, dünyaya karşı tek kârlı karşı programdır. Tanrı'nın yeni, sonsuz, kutsal, yüce, gelecek dünyasını ışıktı yaşamının tek yoludur. Ve sonsuz yaşamda sonsuza dek orada olmanın.

Siz Tanrı'nın çocukları, İsa'yla birlikte *son saat* başladı. O, *Mesih karşıtının*, sahte kurtarıcının geleceğini söyledi. Ama şimdiden birçok Mesih karşıtı ortaya çıktı; bunlar sözde Mesih'ler gibi kendilerini İsa'nın yerine koyuyor. O'na karşı cephe aldılar. Bu yüzden son saatin geldiğini söyleyebiliriz. Bu insanların bizden, aramızdan çıkması çok üzücü. Tanrı'nın ailesine ait olduklarını ileri sürdüler. Ama bu doğru değil. Bu gerçekten doğru olsaydı, bizimle kalırlardı. Ama Tanrı onların maskesini düşürdü: Tanrı'dan değil, kötü olandan olduklarını. Aramızda işleri yok. Çünkü yanlış şeyler öğretiyor ve yayıyorlar.

Hepimiz İsa'dan *mesih* aldık. O bize Kutsal Ruh'u armağan etti. O da bize İsa'nın Mesih olduğunu, Baba'nın sonsuz Oğlu olduğunu öğretti. Size bu gerçekleri ilk kez duyusunuz diye yazmadım. Çünkü onları zaten biliyorsunuz. Onlara sıkıca tutunun. Bu insanların yalanlarının gerçekle kesinlikle hiçbir ilgisi yok.

Peki İsa'dan söz eden insanlardan hangilerine yalancı demek gerekir? Elbette Nasıralı İsa'nın Tanrı tarafından seçilmiş Mesih olduğunu inkâr edenlere! Böyle biri, *Baba'yı* ve O'nun *Oğlu* İsa'yı inkâr eden Mesih karşıtıdır. Tanrı'nın hiç de Baba olmadığını ve Oğlu olamayacağını söyler. Yani İsa'nın Baba'nın Oğlu olduğunu inkâr eden kişi ne Baba'yı tanıyabilir ne de O'nu kendisine Baba edinebilir. Ama İsa'nın Baba'nın Oğlu olduğunu kabul eden, bunun arkasında duran ve buna tanıklık eden kişi, Baba olan Tanrı'ya sahiptir. O gerçekten Tanrı'nın bir çocuğudur. Bunu siz de baştan beri böyle duydunuz. Buna satılık olmayan bir gerçek olarak sıkıca tutunursanız, Tanrı'nın ışığındasınız. Baba'ya ve Oğul'a bağlısınız.

Ve buna sıkıca tutunan bizler için Baba'nın, Oğlu'nda, insan İsa'da yerine getirdiği ve gerçekleştirdiği eşsiz vaadi geçerlidir: Günahkâr olan ölümlü insanlar olarak sonsuz yaşamı alacağız! Günah ve ölüm yenilmiş olacak. Tanrı'nın çocukları olacağız.

Bütün bunları size yazmak zorundayım. Çünkü sizi ayartmak ve sizden bu yüce ve yaşamsal gerçekleri çalmak isteyen insanlar, gezgin vaizler dolaşıyor. İsa'dan aldığınız meshe bir kez daha değinmek istiyorum. Bu, sizde ve sizinle kalacak olan Tanrı'nın Ruhu'dur. O başından beri oradaydı. Bu yüzden bu ayartıcıların ve yalancıların size bir şey öğretmesine gerek yoktur. Kutsal Ruh'a

güvenin. O size neyin doğru olduğunu öğretir. Baba'nın Oğlu İsa'nın yakınında kalın.

Ve şimdi ileriye bakıyorum, dostlarım. İsa'nın gökte gözle görülür biçimde görüneceği günü görüyorum. Bu en büyük sevinç günü olacak. Sonunda Rabbimiz İsa'yla bütün duyularımızla karşılaşacağımız eşsiz bir bayram günü. Bu yüce günü böyle yaşamak istiyorsak, şimdiden İsa'yla, sanki O gözle görülür biçimde yanımızdaymış gibi yaşamalıyız. Ve o güne dek O'nun ardından gayretle gitmeliyiz. Bunu yapmazsak, o gün bizi gafil avlayacak. Ya da korkutacak ve utandıracak. Ve umarım o zaman bazılarınızın O'na hiç ait olmadığı ortaya çıkmaz.

Tanrı'nın mutlak anlamda doğru olduğunu anladıysak, birinin İsa gibi doğruluğu yaşayıp yaşamadığını da saptayabiliriz: Böyle biri Tanrı'dan doğmuştur.

Bölüm 3

Baba Tanrı'nın bizi nasıl *sınırsız bir sevgiyle* sevdiğini kavrayabiliyor musunuz? Çünkü O bizi kendiliğinden kendi çocukları yaptı! Bu O'nun sonsuz planı ve isteğiydi. Hiç kimse, hiçbir Mesih karşıtı ve hiçbir sahte peygamber bunu elimizden alamaz ya da sorgulayamaz: Gerçekten Tanrı'nın çocukları olduk. Tanrı böyle istedi.

Bu, dış görünüşümüzden anlaşılamaz. İsa da dıştan Tanrı'nın Oğlu olarak tanınmadı. O da biz de bütün insanlardan farklı görünmüyorduk. Yine de Tanrı'nın çocuklarıyız! Tanrı'nın çocuğu olmanın gelecekteki özellikleri dışarıdan henüz görünmese de.

Bir şey kesindir: Tanrı'nın bütün çocukları yakında yüceltilmiş İsa Mesih'e tamamen *benzeyecek*. O'nu olduğu gibi göreceğiz. Ve yalnızca hayran kalacağız. İşte bu gerçek umudumuzun merkezidir. Bu bizi her gün, O'nun kutsallığına ve yüceliğine uymayan her şeyi taviz vermeden yaşamımızdan çıkarmaya isteklendirir. Böylece O'na şimdiden giderek daha çok benziyoruz.

Tanrı yokmuş gibi yaşayan kişi gerçekte bir günahkârdır, sonsuz hedefini ıskalayan biridir. Çünkü Tanrı onu yarattı. Onu yaşatan O'dur. O'na şükran duyması gerekirdi. Böyle bir yaşam tarzına yasadızlık da denir. Tanrı'ya ve O'nun yetkisini inkâr eden kişi anarşi içinde yaşar. İnsanlar Tanrısız bir yaşamla inanılmaz büyüklükte bir günah borcu biriktirdiler. Hiç kimse Tanrı'ya ve insanlara karşı işlenmiş bu günahları olmamış gibi yapamaz. Bu suç insani

araçlarla asla telafî edilemez. Ama İsa tam da bu yüzden, günahlarımızı ortadan kaldırmak için geldi. Onları hiç olmamış gibi ortadan kaldırabilir. Bunu hiç kimse yapamazdı! Yalnızca O. Neden? Çünkü O hiçbir şekilde günaha bulaşmamıştı ve asla günah işlememiştir. O doğru olardı.

İsa'nın ardından giden ve O'nun söylediğini yapmak isteyen kişi günaha itaat etmez. Tanrı yokmuş gibi yaşayan herkes ne İsa'yı anlamış ne de kendini O'na, yaşamının Kurtarıcısı ve Rabbi olarak teslim etmiştir.

Tanrı'nın çocukları, taviz vermeyin! Tanrı'nın bakış açısından her zaman yalnızca bir "ya o ya bu" vardır! Bu yüzden gri alanlardan söz etmiyorum; tersine size aktardığım gerçeklerin açık, siyah-beyaz bir karışıklığını vurguluyorum. Tanrı'ya itaat etmek isteyen ve O'nun buyruklarına göre yaşayan kişi doğrudur. Tıpkı İsa'nın yaşamında doğru olması gibi. Tanrı yokmuş gibi yaşayan kişi günah işler ve yaşamının hedefini ıskalar. Böyleleri o zaman *İblis*'in hep yaptığını yapar. O başından beri Tanrı'nın yetkisini reddetti ve bu anarşiyi yaydı. Evet, melekleri ve insanları da aynısını yapmaya ayarttı. Günah işleyen herkes sonunda İblis'ten esinlenir ve onun tarafında durur. Ama Tanrı'nın sevgili Oğlu İsa, İblis'in yol açtığı her şeyi, onun bütün kötü işlerini yok etmek için geldi. İblis'in işleri son sözü söylemez! Bu şimdiden görülebilir. Çünkü Tanrı'nın her çocuğu Tanrı'dan doğmuştur ve böylece artık günah tarafından belirlenmez ve yönetilmez. Tanrı'nın bir çocuğunun sürekli günah işlemek zorunda olmaması – bu yalnızca Tanrı'nın içimizdeki işidir! Tanrı'nın yaşamı, O'nun sözü ve Ruh, çocuklarında vardır. Bu yüzden O'nun çocuklarının günahı sevmesi ve Baba yokmuş gibi yaşaması hiç mümkün değildir. Sonunda hiç kimse gerçek doğasını inkâr edemez. Bu doğa ya Tanrı'dandır ya da İblis'ten. Bu yüzden hiç kimse bu konuda kendini kandırmamalı. Tanrı'yı hiç sormayan ve öyle de yaşayan herkes hiç de Tanrı'dan doğmuş ve Tanrı'nın çocukları olamaz. Tanrı'nın bir çocuğu her şeyden önce komşu sevgisinden tanınır. Komşusunu İsa'nın yaptığı gibi özveriyle ve eylemle sevmeyen kişi Tanrı'dan doğmamıştır.

İsa'yı ve O'nun iyi haberini ilk kez duyduğunuzda, büyük farkı yaratan belirleyici şey birbirinize olan *sevgiydi*. Birbirimizi sevmemiz hep böyle kalmalı. Bunun tersinin en korkunç örneği Kayın'ın eski ve bilinen öyküsüdür. Kayın kardeşi Habil'i öldürerek İblis'ten, kötü olandan kaynaklanan bir şekilde davrandı. Bunu neden yaptı? Yaptığı her şey kötüydü, çünkü kötü olandandı. Ama kardeşi doğruydı. Habil İblis'ten değil, Tanrı'dandı.

Bu yüzden böyle bir şeyin bugün de sürekli tekrarlanmasına şaşmayın. İyi olandan, kutsal olandan, doğru olandan ve sevgi dolu olandan nefret etmek kötülüğün doğasında vardır. Evet, onu yok etmek. Tanrısız yaşayan insanlar bizden az çok nefret eder. Çünkü Tanrı'nın istediğini yapmak istediğimizi hissederler. Onlarla bizim aramızdaki fark bundan büyük olamaz. Biz Tanrı'dan doğduğumuz için ölümden yaşama geçirilerek kurtarıldık. Ölüm yaşamı yok etmek ister. Bu da nefretten başka bir şey değildir. Ve Tanrı'nın bir çocuğunun gerçek ve sahici yaşam belirtisi, komşumuzu, özellikle de Tanrı'nın çocuklarını sevmemizdir. Tersinden söylersek, bu kuşkusuz şu demektir: Komşusunu sevmeyen kişi hâlâ ölümün içindedir. Tanrı'nın çocuğu değildir. Komşusundan nefret eden herkes, Kayın gibi bir katildir bile – ister birini gerçekten öldürsün, ister ondan aklıyla ve yüreğiyle nefret etsin. Herkes için şu açık olmalı: Komşusundan nefret eden kişinin, belki kısa bir süre öyle görünmüş olsa bile, sonsuz yaşamı olamaz.

Sevgiyle gerçekte neyin kastedildiğini nasıl anlarız? Gerçek ilahi sevginin en büyük *örneğini* ve ölçüsünü İsa'da görürüz. O sevgiden ötürü canını bizim için ortaya koydu ve çarmıhta kurban etti. Bunu bizim için yaptıysa, başka türlü olamaz: Biz de Tanrı'nın çocukları için aynısını yapacağız. Komşumuz için de. Ama *sevgiyi yaşamak*, hemen canını başkaları için feda etmek anlamına gelmez. Örneğin çok basit olarak şu anlama gelir: Bir şeye sahip olan kişi olarak, sıkıntısındaki diğerinin yanında durur ve ona acilen ihtiyaç duyduğu şeyi veririm. Biri komşusunun sıkıntısından yüreğinin derinliklerinde etkilenmiyorsa, onda Tanrı'nın sevgisi bulunamaz. Tanrı'nın sevgisinin özü, komşunun sıkıntısını fark etmek, ondan etkilenmek ve yardım etmek için her şeyi ortaya koymaktır.

Tanrı'nın çocukları, yalnızca sevgiden söz etmeyi ve onun üzerine çok laf etmeyi bırakın. Tanrı'nın gerçek sevgisini eylemle ve bencil güdüler olmadan yaşayın.

Komşumuza yardım edeceğimize, yüreğimiz çoğu zaman vermemiz gereken şeylere bağlı kalır. Yaşamımızı ve malımızı komşumuzun hatırı için bırakabildiğimizde gerçeğin içindeyiz. Bencil yüreğimiz bırakmazsa, hatta özverili vermeyi yargılarsa, komşuyu sevmeyi gereksiz bulursa ya da işi sözde bırakırsa, o zaman kendimizi Tanrı'nın bizden büyük olan buyruğunun üstüne koymuş oluruz. Tanrı yüreğimizin güdülerini ve itirazlarını tam olarak görür. Yüreğimizin bu duygusuna direnmeyi ve Tanrı'nın sevgi buyruğunu daha üstün tutmayı öğrenmeliyiz. Yüreğimiz, komşumuza cömertçe ve özveriyle yardım

etmek için *bırakmayı* başardığında, Baba'ya özgür ve sevinçli bir güven duyarız. Ne de olsa O'nun çocukları olarak O'nun tarafından seviliyoruz. O'na dileklerimizi söyleyebilir ve bize armağanlar verdiğini yaşayabiliriz. Komşumuzun sıkıntısını hafifletmek için ona seve seve verirse, Baba da bize seve seve verir. Çünkü O'nun buyruğu bizim için önemlidir ve onu seve seve yerine getiririz. Böylece yaşamımız O'nun için bir sevinç olur. Biz seve seve verdiğimizde, O da bize seve seve verir!

Baba Tanrı bize şu *buyruğu* verir: Güvenimizi tümüyle O'nun Oğlu İsa Mesih'e koymak – O'nun yüce büyüklüğüne ve O'nun her şey için, ama gerçekten her şey için yeterli olduğuna. Yaşamda ve ölümdede. Bu buyruğa, İsa'nın da söylediği gibi, birbirimizi sevmemiz de aynı şekilde dahildir. Bu buyruğu yerine getiren kişi İsa'da kalır ve İsa da onda kalır. İsa'nın içimizde olduğunu bilebilir miyiz? Evet, Kutsal Ruh aracılığıyla. O bu gerçeğe bize tanıklık eder ve bu konuda bize içsel bir güvence ve huzur verir. Bu Ruh yalnızca tanıklık etmekle kalmaz. İsa bu Ruh'u bize, her zaman ve sonsuza dek bizimle olsun diye armağan etti.

Bölüm 4

Sevgili dostlar, dünyada birçok *sahte peygamber* dolaşıyor. Bunlar daha önce söz ettiğim, aramızdan çıkmış yalancılar. Sizde olan Tanrı'nın Ruhu'nun tersine, bu peygamberler aracılığıyla yalancı ruhlar etkin oluyor. Bu yüzden size bir şey öğretmek isteyen her insana inanmayın. Bunun Tanrı'dan gelip gelmediğini sınayın. Tanrı'dan gelen gerçek Ruh'u, İsa hakkında gerçeği duyurmasından tanırırsınız. Yani İsa Mesih'in gerçekten insan olduğunu, insan olarak yaşadığını ve her zaman öyle kalacağını. Baba'nın yanında sonsuz Oğul olduğu ve hep öyle olduğu halde. Buna inanmayan ve bunu başkalarının önünde açıkça söylemeyen kişi Tanrı'dan değildir. Bir ayartma ruhuyla, Mesih karşıtının ruhuyla doludur. Mesih karşıtı bir gün herkesin önünde büyük ve göz alıcı bir şekilde ortaya çıkacak. Ama bu ruh bugün bile böyle sahte peygamberler ve sözde Mesihler aracılığıyla etkindir. Bunlar gerçek Mesih hakkında yalanlar yayıyor.

Tanrı'nın çocukları Tanrı'dan doğmuştur. Yalancı peygamberlerin içyüzünü gördüler ve onları yendiler. Sizde, dünyanın ruhundan daha güçlü olan *Tanrı'nın Ruhu* vardır. Bu peygamberlerin kökü Tanrısız ama yine de dindar olan dünyadadır. Yalnızca dünyadan geleni ve dünyanın hoşuna gideni konuşurlar. Biz ise Tanrı'danız. Ve Tanrı'yı tanıyan ve seven kişi bizi anlar. Tanrı'dan

olmayan, söylediklerimizi anlamaz. Yine bir “ya o ya bu” söz konusu: Ya gerçeğin Ruhu konuşur ya da yalanın ve yanılgının ruhu.

Sevgili dostlar! Birbirimizi sevelim. *Sevgi* Tanrı'dan gelir. Tanrı'nın sevdiği gibi seven herkes Tanrı'dan doğmuştur. Tanrı'yı tanır ve sever. Tanrı gibi sevmeyen kişi O'nu tanımaz. Çünkü Tanrı'nın en derin ve sonsuz özü saf sevgidir. Tanrı bu kutsal sevgiyi bize armağan etti. Eşsiz Oğlu'nu biz insanlara göndererek. O'nun Oğlu'nun insan olmasıyla yaşamı aldık. O bize onu getirdi. Bu sevgi hiç hak edilmemiştir. Kaynağı bizim kendimizde değildi – sanki biz Tanrı'yı sevmişiz gibi. Hayır, önce O bizi sevdi ve günahlarımızı kurbanıyla ortadan kaldırması için Oğlu'nu gönderdi.

Sevgili dostlar, her türlü beklentinin ötesinde, hak etmeden böyle sevidiysek, birbirimizi sevmek adeta borcumuzdur. Birbirimizi seversek, Tanrı içimizde kalır. O'nun sevgisi adeta içimizde canlıdır, etkindir, evet, amacına ulaşmıştır. Tanrı ruhtur ve hiç kimse, hiçbir insan O'nu hiçbir zaman görmedi. Ama Tanrı'nın ailesinin birbirini sevdiği sevgi aracılığıyla O'ndan bir şey görülebilir ve kavranabilir.

O'nda olduğumuzu nasıl anlayabiliriz? Ve O'nun bizde olduğunu? O'nun Ruhu aracılığıyla anlayabiliriz. Ve bu canlı ve yakın bağlılık ve sevgi paydaşlığı O'nun Ruhu aracılığıyla mümkündür.

Biz elçiler ve İsa'nın öğrencileri gördük ve size tanıklık ediyoruz: Baba gerçekten kaybolmuşluğumuzu gördü ve Oğlu'nu gönderdi. Bütün dünyanın Kurtarıcısı olarak. Baba Oğlu'nu bütün insanlar için gönderdi.

İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğuna inanan ve bunu açıkça söyleyen kişinin Tanrı'yla paydaşlığı vardır ve O'na bağlıdır. Tanrı'nın bize ne büyük bir sevgisi olduğunu anladık ve buna iman ettik. *Çünkü Tanrı sevgidir.* O'nun bütün özü en saf, kendini armağan eden sevgidir. Hiçbir tanrı kendini hiçbir zaman böyle göstermedi. Bu O'nun bütünüyle belirleyici özelliğidir. O'nun yaptığı ve olduğu *her şey* sevgiden gelir. Bu sevgide yaşayan kişi Tanrı'da kalır, Tanrı da onda kalır – bu, Baba'ya yürekten şükran duymamızdan ve komşumuzu sevmemizden anlaşılır.

Tanrı'nın sevgisi bizi tamamen değiştirdi. Tanrı'ya karşı cesaret ve güvenle donatıldık. Bu yüzden herkesin kutsal ve adil Tanrı'nın önünde hesap vereceği *yargı* gününden *korkmuyoruz*. Orada önemli olan ve geçerliliğini koruyan tek şey, dünyada İsa'nın yaşadığı gibi yaşamış olmamızdır. Bu, O'nun sözünü yerine getirdiğimizde geçerlidir; bu da Tanrı'dan doğmuş herkes için doğal bir şeydir.

Bu hiçbir zaman yüzde yüz başarılamayacak olsa da. Ama bu yüzden de korkmamıza gerek yok. Tanrı korkusu hiçbir zaman Tanrı'nın sevgisinin doğasında yoktur. Tersine, *Tanrı'nın kusursuz sevgisi*, yargı gününe ya da İsa gibi yaşayamamak başarısızlığına karşı korkuyu kovar. Korku zaten bir tür yargıdır ve umutsuzluğa götürebilir. Tanrı'dan ve O'nun yargısından hâlâ korkan kişi henüz güvenmiyordur. Henüz Tanrı'nın sevgisi ve İsa'nın bağışlaması sayesinde huzura kavuşmamıştır.

Tanrı'yı ve komşumuzu seviyoruz. Çünkü önce O bizi sevdi.

Bu önemlidir ve asla unutulmamalı: Biri Tanrı'yı sevdiğini ileri sürüp de komşusundan nefret ediyorsa, yalancıdır. Gözleriyle görebildiği kardeşini sevmeyen kişi, göremediği Tanrı'yı nasıl sevebilir? Tanrı'dan şu buyruğu aldık: O'nu seven kişi elbette komşusunu da sever.

Bölüm 5

İsa'nın Mesih olduğuna, yani Hristos olduğuna *iman eden* ve bunu *açıkça söyleyen* herkes Tanrı'nın çocuğudur. Tanrı'dan doğmuştur. Baba ile çocuklar sevgiyle birbirine bağlıdır. Tanrı'yı seven herkes elbette O'ndan doğmuş olanı da sever. Tanrı'nın çocuklarını sevip sevmediğimizi neden anlayabiliriz? Tanrı'yı sevmemizden, O'nun sözünü ve buyruklarını yerine getirmemizden. Biz Tanrı'nın çocuklarında Tanrı'nın sevgisi, O'nun buyruklarını tanımamıza ve yerine getirmemize yol açar. Bu buyruklar, Tanrı'dan gelen yaşama sahip olanlar için ağır değildir. Onları seve seve yerine getirirler. Çünkü Tanrı'dan doğmuş olan kişi, kendi payına Tanrı'nın buyruklarını inkâr eden dünyayı yener. Tanrı'yı ve O'nun buyruklarını reddeden bir toplum bizim yüreğimizi de ele geçirmek ister. Bizim de onlar gibi yaşamamızı ister. Ama biz kararlı ve zafer kazanmış olarak kalırız. Baba'ya, Oğul'a ve Kutsal Ruh'a olan güvenimiz, dünya üzerindeki zaferi elde tutmamıza yardım eder. Tanrı'dan uzak dünyayı kim yenebilir ve onun bizim üzerimizdeki sahiplik iddiasını kim püskürtebilir? Yalnızca İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğuna *iman edenler*. Dünya ve sahte peygamberler buna iman etmez. Ama biz ederiz ve bunda kararlıyız.

İsa Mesih bizim için geldi. O tamamen insan oldu. Sahte öğretmenler, vaftiz sırasında "ilahi Mesih"i Nasıralı insan İsa'nın üzerine indirdiğini ileri sürer. Ve ölümünden az önce de O'nu yeniden terk ettiğini. Ama Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih, istediği için suda Yahya tarafından vaftiz edildi. Ve kendini çarmıhta kurban olarak verdi. Dökülen kanıyla bizi günahlardan arındırdı. Gerçeğin

Kutsal Ruhu başından beri size buna tanıklık etti. Evet, Musa'nın Yasası'nın istediği gibi size iki ya da üç tanık gösterebilirim: su, kan ve Ruh. Tanrı'nın Oğlu'nun insan olduğunu hep bir ağızdan doğrularlar. O'nun hizmeti sudaki vaftiziyle başladı. Ve Tanrı'nın aynı Oğlu Golgota'da öldü. İnsanlar her şeyi ileri sürebilir, ama Tanrı'nın tanıklığı daha büyüktür ve bu yüzden güvenilirdir. Son merci. Tanrı Mesih hakkında, üç tanığın tanıklık ettiği şeyin aynısına tanıklık etti. Bu Mesih'e iman eden kişi bu oybirliğiyle verilmiş tanıklığı yüreğinde taşır ve korur. Tanrı'nın Oğlu hakkındaki tanıklığını reddeden kişi Tanrı'yı yalancı yerine koyar.

Tanrı'nın Oğul hakkındaki tanıklığı önemli ve güvenilirdir. Bu bizi de çok somut bir şekilde ilgilendirir. O bize *sonsuz yaşam* verdi! Bu yaşam başka hiç kimsede değil, yalnızca O'nun Oğlu'ndadır. İnsan olan, bizim için ölen ve dirilen İsa Mesih'te. Ve Oğul'u güvenle yüreğine kabul etmiş olan kişi, Oğul'a ve böylece sonsuz yaşama sahiptir. Çünkü yaşam O'dur. Oğul'u kabul etmemiş olan kişi asla sonsuz yaşama sahip olamaz.

Bunu size, sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bir kez ve sonsuza dek bilesiniz diye yazıyorum – yani yalnızca kararsızca umut etmeyesiniz ya da hissetmeyesiniz – ama kuşku da duymayasınız diye. Tanrı'nın Oğlu'na iman ettiğiniz sürece. O sonsuzdur. İnsan oldu. Bizim için öldü, dirildi ve yüceliğe alındı. Oradan geri gelecek. Bütün bunlar ve daha fazlası, iman ettiğiniz İsa adında saklıdır.

Size Tanrı hakkında yazdığım her şey, bizi O'nun önünde olmaya davet ediyor. Çocukça bir güvenle ve kaygısız bir umutla dolu olarak. O'nun sevecen yüzünün önünde. Özellikle O'ndan bir şey *dilediğimizde*. O bizi duyar ve dileğimizi yanıtlar. Biz zaten O'nun istediği şeyi dileriz. Çünkü O'nu ve O'nun isteğini – O'nu hoşnut edeni – tanırız. O'ndan gerçekten her şeyi dileyebiliriz, çünkü bizi yanıtlayacağını biliriz. Dilediğimiz şey Tanrı tarafından yerine getirildiğinde, bunun dileğimizin yanıtı olduğunu biliriz. Tanrı hiçbir dileği unutmaz ve doğru zamanda yanıtlar. Biz dileği çoktan unutmuş olsak bile.

Tanrı'nın çocukları *dua eden bir ailedir*. Özellikle de ailenin bir üyesi açıkça ve sürekli olarak Tanrı'nın isteğine karşı davrandığında. Bu ciddi bir konudur. Bu yüzden erkek ya da kız kardeşin, günahı kabul etmesi, itiraf etmesi ve bırakması için bizim duamıza ihtiyacı vardır. Dualarımız kesinlikle gereklidir. Çünkü Tanrı bizi yanıtlarsa, dualarımız o kardeşe yaşam armağan edecektir. Böylece o,

Tanrı'nın istediği gibi geri döner: Baba'yla ve Oğul'la bilinçli ve yaşanan paydaşlığa. Ve Tanrı'nın ailesinin paydaşlığına.

Ölüme götüren bir günah vardır. Bir erkek ya da kız kardeş, Tanrı'nın çocukları böyle bir günah işleyemez. Bu günah sahte peygamberlerin ve ölümün içinde yatan bütün dünyanın belirgin özelliğidir. Her haksızlık günahıdır. İster Tanrı'nın bir çocuğu işlesin, ister sahte bir peygamber. Ama Tanrı'nın bir çocuğunun günahı onun ölümü anlamına gelmez. Ama dünyanın günahı – o sonsuz yıkıma götürür. Çünkü Mesih'i ve O'nun günah için sunduğu kurbanı reddeder.

Tanrı'dan doğmuş ve Tanrı'nın çocuğu olan kişi sürekli ve zevkle günah işlemez. Bu yüzden onun günahı ölüme götüren bir günah değildir. Ve öyle olamaz da. Bu mektupta, açık olsun diye, gerçeği keskin karşıtlıklar içinde, evet, siyah-beyaz bir zıtlık içinde açıkladım. Tanrı'dan doğmuş olan kişi günah işlemez, çünkü Mesih onu korur ve sıkıca tutar. Mesih her zaman daha güçlüdür. Kötü olanı yenen O'dur. Bu yüzden kötü olan, Tanrı'dan doğmuş olana dokunamaz ve onu yıkamaz.

Tanrı'nın bizi yeniden doğurduğunu kesinlikle biliyoruz. Tanrı'yı reddeden insanlar ise kötü olanın, İblis'in tarafındadır. Ölümün içindedirler. Bu farka, evet bu karşıtlığa biz kendimiz yol açmadık. Bu İsa aracılığıyla oldu. Tanrı'nın sonsuz Oğlu'nun görevi bize Tanrı'yı göstermekti – O'nun kutsal özünü, O'nun ışığını ve O'nun sevgisini. Ve bize neden bizim için gelmesi gerektiğini açıklamaktı. İman eden kişi için, dünyanın bütün *tanrılarından* ve *putlarından* farklı olan gerçek Mesih'i tanımak yaşamsal önem taşır. Size duyurduğumuz İsa'yla her şey ayakta durur ya da yıkılır. O'na sonsuza dek ayrılmaz biçimde bağlıyız. Tanrı'nın Oğlu Nasıralı İsa'ya. O gerçek Tanrı'dır ve sonsuz yaşamdır. Bunu hiç kimse gözden kaçırmamalı, hele inkâr etmemeli.

Tanrı'nın Oğlu hakkındaki bu gerçek karşısında mektubumun sonunda yalnızca şunu vurgulayabilirim: İsa Mesih'i ve O'nun onurunu küçülten, zayıflatın ya da sorgulayan her şey – bunlar puttur ve put olarak kalır. Dostlarım, dikkat edin; ne görünür put heykelleri ne de insanlardan gelen onur ya da bağlı olduğumuz zenginlik gibi “iç” putlar sizin tarafınızdan herhangi bir biçimde hoş görülmesin ya da hayranlık görmesin.

Yuhanna'nın İkinci Mektubu

Size, ihtiyar Yuhanna yazıyor. Sizin için çobanlık hizmetinde bulunan ve sizin için kaygılanan biri. Size, seçilmiş hanıma ve onun çocuklarına. Size, yürekten sevdiğim küçük bir iman topluluğuna. Tanrı'nın gerçeğinden gelen sevgiyi kastediyorum. Ama İsa Mesih'ten gelen sevgiyi de. İsa Mesih'i gerçek olarak tanımış ve seven herkes sizi de sever. Ortak gerçek bu sevginin temeli, yönü ve ölçüsüdür! **Gerçek** içimizde kalacak, çünkü İsa Mesih içimizdedir. Her zaman ve sonsuza dek! İmanlıların paydaşlığı sonsuza dek Tanrı'nın sevgisinin paydaşlığında yaşayacak. Sonsuz yaşamda.

Tanrı'nın lütfu, merhameti ve esenliği bizimle olacak. Her birinizle – gün be gün. Göklerdeki Babamız Tanrı'dan. Aynı şekilde Baba'nın Oğlu İsa Mesih'ten. O da Tanrı'dır. Oğul Tanrı. İnsan olan ve Tanrı'nın gerçeğini ve sevgisini biz insanlara açıklayan. Bu gerçek ve sevgi içinde Tanrı'nın çocukları olarak yaşıyoruz!

Çocuklarından bazılarının gerçek içinde yaşadığını gördüğümde çok sevindim. Onlar İsa'nın bize getirdiği Baba'nın **buyruğunu** yerine getiriyor. Bu yüzden sizden, baştan beri duyduğumuz şeyi yapmanızı rica ediyorum. Sizi şaşırtacak yeni bir buyruk değil, eskisi: Birbirimizi sevmemiz.

Baba'nın sevgisinde kalmak ve yaşamak, O'nun buyruklarını tutmak demektir: O'nun Oğlu İsa Mesih'in adına iman etmek ve birbirimizi sevmek. O'nun buyrukları bize olan sevgisinin ifadesidir. Aynı zamanda koruyucu bir işlevleri de vardır. Ortalıkta dolaşan **sabte öğretmenlere** karşı. Bugün birçok ayartıcı, yalanlarını yaymak için büyük bir misyon gayretiyle dolaşıyor. İsa'nın beden alıp gelmediğini söylüyor ve duyuruyorlar. Oğul Tanrı'nın tamamen insan olduğunu – bizim olduğumuz gibi – inkâr ediyorlar: Beytlehem'de doğdu. Nasıra'da büyüdü. Yeruşalim'in kapıları önünde çarmıhta öldü. Günahlarımızı bağışlatmak için. Bedenen dirildi. Ve insan olarak göğşe alındı. Bu gerçekleri kısmen ya da tamamen inkâr eden kişi bir ayartıcıdır ve gelecek olan Mesih karşıtının suç ortağıdır.

Bu ayartıcılar gerçek bir **tehlikedir**. Bu yüzden kendinize dikkat edin. Sakının! Emek verdiğimiz şeyi yitirmeyelim diye. Siz bizim misyon çalışmamızın meyvesisiniz! Siz kendiniz sonsuz yaşam için çalıştınız. Tanrı'nın işini yaptınız ve

sonsuz yaşam için O'nun adına iman ettiniz. Bize vaat edilen ödülün tamamını almak istiyoruz, değil mi? Bu ödül ancak gerçeğe sıkıca tutunursak, onun içinde yaşarsak ve Mesih hakkında baştan beri açıklanmış olanın ötesine geçmezsek vardır.

Size baştan beri duyduğunuz biçimiyle *Mesih'in öğretisinde* kalmayan herkes – böyle birinde Tanrı oturmaz. İnsan olan Tanrı'nın Oğlu Mesih hakkındaki öğretilerde kalan herkes, Baba'ya ve Oğul'a bağlıdır. Onlar onun içinde otururlar.

Biri size gelir de Mesih hakkındaki öğretiyi size baştan beri açıkladığım şekilde getirmese, onu kabul etmeyin. Ona hiç söz hakkı vermeyin. Onu, normalde hoş karşıladığınız bir konuğu kabul ettiğiniz gibi selamlamayın ve ağırlamayın. Çünkü böyle birini yine de öyle selamlayan kişi, onun kötü işlerine ortak olur. İstese de istemese de. Size gezgin bir öğretmen gelir de onun Mesih hakkında gerçeği söyleyip söylemediğini bilmiyorsanız, önce bunu *açıklığa kavuşturun*. Bu açıklığa kavuştuktan sonra onu kabul edin. Rabbimiz İsa Mesih söz konusu olduğunda her zaman açık bir tavır alın. Burada asla tarafsızlık ya da kayıtsızlık olamaz. Yoksa bütün ödülümüz tehlikeye girer.

Size yazmam gereken çok daha fazla şey var. Mürekkeple ve kâğıtla. Ama sizinle orada, yüz yüze konuşmak çok daha iyi ve güzel. Çünkü yüz yüze konuştuğumuz böyle bir paydaşlıkta her zaman büyük bir sevinç vardır.

Buradan, yanında evimde olduğum buradaki imanlılardan da size içten selamlar.

Yuhanna'nın Üçüncü Mektubu

Ben Yuhanna, ihtiyar, yani presbiteros, sana yazıyorum, sevgili Gayus, seni gerçekte seviyorum. İsa Mesih aracılığıyla bize gelen ve Tanrı'nın sevgisinde yaşamamız için yüreklerimizi fetheden gerçekte.

Sevgili Gayus, her bakımdan iyi olmanı ne kadar diliyorum ve bunun için dua ediyorum. Hem dış hem iç insanında. İyi ve düz bir yolun olsun.

Seninle karşılaşmış olan kardeşlerin, yaşamını ne kadar *gerçeğe* göre yönlendirdiğini anlatmalarına ne kadar sevindim. Gerçeğin meyvelerinin yüreğinde herkes tarafından görülebilmesi beni sevindiriyor. Çocuklarımın gerçek içinde yaşadığını görmekten daha büyük bir sevincim yok. Gerçek olan Mesih'e yöneltebildiğim ve şimdi O'nunla dolu olanlar. Evet, gerçeğe sevgiyle sıkıca tutunan ve imandaki kardeşlerini ve komşularını sevenler.

Sevgili kardeşim, kardeşlere karşı davranışın gerçeğe sadakatın göstergesidir. Hem de hiç tanımadığın adamlara karşı. Bunlar burada, bizim ev kilisemizde misafirperverlikteki sadakatine tanıklık ettiler ve bunu kutladılar. Böyle kardeşler misyoner olarak yolculuğa çıktıklarında, onları yolculuklarını sürdürebilsinler diye donat. Bu Tanrı'yı hoşnut eder ve O'nu onurlandırır. Onlar O'na hizmet ediyor. Böylece hizmetleri desteklenmiş olur. Çünkü kendileri için yola çıkmadılar. Rabbimiz İsa Mesih'in adı uğruna yola çıktılar. O'nu duyurmak için. Bunu yaparken Yahudi olmayanların desteğine güvenmezler, tersine her zaman bulundukları yerdeki iman kardeşlerini ararlar. Bunlar da onları kabul etmekle yükümlüdür, evet borçludur. Ama ayartıcıları evlerinize almayın. Yalnızca gerçek misyonerleri. Böylece gerçeğin iş arkadaşları olur ve Rab'bin işine etkin olarak katılırsınız. O'nun Egemenliğine.

Senin de ait olduğun ev kilisesine yazdım, sevgili Gayus. Bu kardeşler kabul edilsin diye. Ama Diotrefis isteğimizi ciddiye almıyor. Onların arasında *birinci* olmayı seviyor. Ve kendi başına karar vermeyi.

Size geldiğimde, bu reddedici tutumunu ona hatırlatacak ve ondan hesap soracağım. Bunun mutlaka açıklığa kavuşması gerekir. Çünkü bizi kötü sözlerle nedensiz yere suçluyor. Sözlerle de yetinmiyor; hepimize hizmet eden ve kalacak yer arayan kardeşleri düpedüz geri çeviriyor. Ve onlara kalacak yer vermek

isteyenleri de engelliyor. Hatta onları ev kilisesinden atmakla tehdit ediyor. Bu, imanlıların paydaşlığına yakışmayan bir davranıştır.

Sevgili Gayus, böyle bir davranışın seni aynı şekilde davranmaya kışkırtmasına izin verme. Kötüye değil, *iyiye* öykün. Basit ve açık bir kural var: İyilik yapan kişi Tanrı'dandır. Çünkü Tanrı iyidir. Kötülük yapan kişi Tanrı'yı görmemiştir. Tanrı'nın nasıl biri olduğunu gözden kaçırıyordur. Tanrı'nın bizi kabul ettiğini ve bizim de birbirimizi kabul etmemiz gerektiğini gözden kaçırıyordur.

Dimitrios bu geri çevrilenlerden biridir. Oysa bu mektubu getiren kişi olarak herkesin onun hakkında iyi bir tanıklığı var. Onu kabul etmemek için hiçbir neden yok. Gerçek onun için önceliklidir. Gerçeği savunur ve ona uygun olarak yaşar. Biz de buna tanıklık ediyoruz. Ve gerçeği söylediğimizi sen çok iyi biliyorsun.

Yazacak daha çok şey olurdu. Ama yüz yüze konuşmak ve imanlıların paydaşlığı içinde görüş alışverişinde bulunmak daha iyi.

Tanrı'nın esenliği seninle olsun. Buradaki dostlar seni selamlıyor. Senin düşüncelerini paylaşan dostların her birini bizim adımıza kişisel olarak selamla. Her birini tek tek.

Yakup'un Mektubu

- İmanın sınanması
- Sözü uygulayanlar
- Özgürlüğün ve sevginin krallara yaraşır yasası
- Tanrı'nın Egemenliğinde yoksullar ve varlıklılar
- İman ve işler
- Küçük dil – büyük etki
- Yukarıdan gelen bilgelik – ya da aşağıdan
- Dünyayla dostluk
- Rab'bin gelişi yakındır
- Yargıç kapının önünde duruyor
- Birbirimize nasıl davranmalıyız
- Hastalar için dua

Yakup'un Mektubu

Tanrı'nın ve Rabbimiz İsa Mesih'in kulu Yakup. Aynı zamanda O'nun öz kardeşi. Bunu laf arasında söylüyorum. Uluslar arasına dağılmış olan İsrail'in bütün on iki oymağına yazıyorum. Diasporada olanlara. Unutulmadınız. Tanrı'nın İsrail'i korunmaktadır ve kaybolmuş değildir. Siz Mesih'in kurduğu yeni antlaşmanın Tanrı halkısınız! Nerede yaşıyorsanız sizi selamlıyorum.

İmanınız çok çeşitli, ani güçlükler ve korkutucu olaylarla sarsıldığında korkmayın. Yoksulluk, zulüm yoluyla haksız acılar, yalnızlık, düş kırıklığı ve daha birçok şey sizi üzebilir ve sarsabilir. Ama bunda bir sevinç nedeni de vardır. Çünkü imanınızın *sınanması* dayanma gücünü ve kararlılığı geliştirir. Sorunların ve güçlüklerin bir anlamı vardır, insan bunu hemen anlamasa da. İmanınızı zayıflatmak için değil, güçlendirmek için vardırlar. Bu yüzden imandaki dayanıklılığınıza büyük önem verin. Dayanın! Pes etmeyin! Sınavın içinde kendinizi zayıf hissetseniz, sınırlarınıza dayansanız ve birçok sorunuz olsa bile. Böylece yavaş ama sürekli olarak ruhsal olgunluğa ve imanda güce doğru büyürsünüz. O zaman, sınav sizi ilk başta hazırlıksız yakaladığında olduğu gibi hiçbir eksiğiniz olmadığını fark edeceksiniz. Sınavlar sizi güçlü kılmak içindir. Bunu asla unutmayın.

Bilgeliliğimiz eksikse, eğer – özellikle imanınızın sınandığı zamanlarda – ne düşüneceğinizi, ne yapacağınızı ve ne söyleyeceğinizi bilmiyorsanız, Tanrınız'a başvurun. O'ndan dilediğinizde size bilgelik armağan etmeyi bekliyor. Çünkü Tanrımız her zaman seve seve verir. Biz insanların tersine, bizi kınamaz. Sorularımız ve yanlış adımlarımız yüzünden bizi suçlamak O'nun tarzı değildir. O'ndan bilgelik dilediğimizde, bunu imanla yapmamız önemlidir. O'nun gerçekten harekete geçeceğinden emin olarak. Tanrı'nın bize armağan verdiğinden kuşku duyan kişi, rüzgârla oradan oraya savrulan denizdeki bir dalga gibidir. Tanrı'nın istekle vermesinden sürekli kuşku duyan kişinin dileği gerçekten yanıtlanmaz. Göğsünde iki yürek taşıyan, iman ve kuşku arasında kalan, içsel dayanağı olmayan insan, bütün yollarının dengesiz olması tehlikesine girer. Duası yanıtlanmayacaktır. İmanınızı oyan ve büyüyüp bir deve dönüşerek sonunda sizi yenebilecek en küçük kuşkuya bile karşı koyun.

Aranızdaki yoksul ve sıradan kardeşler, Mesih İsa'daki yüce konumlarıyla övünsün. Zengin ve varlıklı kardeşler de zenginliklerinin sonuçta hiçbir anlam taşımamasıyla övünmeli. Bu yüzden yoksullardan daha üstün ya da daha değerli değildirler. Mecazi olarak bakarsak, zenginler (yoksullar gibi) doğan güneşle ve ardından gelen sıcak rüzgârla kuruyan bir çiçeğe benzer – ot gibi. Çiçek solmuş, açan tomurcuğu dökülmüştür. Güzelliği gitmiştir. Zengin insanlar ve onların başarıları da böyle solacak. Önemli görünen her şey birden geçip gitmiş olur.

Bir kez daha başa dönüyorum. İmanlarının sınanmasında ve denenmesinde kararlı kalan ve dayananların hepsi ne mutludur. Çünkü sabırla katlanmanın ve dayanmanın ardından sonsuz yaşam gelir. Bu, imandaki bağlılığın zafer çelengidir. Tanrı'yı seven herkes bu zafer çelengini alacak! Güçlükler içinde de Tanrı'ya sıkıca tutunan ve O'nun sevgisinden kuşku duymayanlar.

Başınıza sınavlar geldiğinde, bu baştan kötülüğe ayartılma değildir. Siz belki öyle hissetseniz de. Ama kötü olanın *ayartması* da vardır. Ancak hiç kimse kötülüğe ayartıldığında ya da baştan çıkarıldığında, Tanrı tarafından ayartıldığını ileri sürmemeli. Baştan çıkarılmak, imanda sınanmaktan bambaşka bir şeydir. Çünkü Tanrı kötü olan tarafından ayartılamaz ya da kötülüğe baştan çıkarılamaz. Bu yüzden O kendisi de asla kimseyi kötülük yapmaya ayartmaz ya da yönlendirmez.

Biri ayartıldığında, kendi tutkulu arzusu tarafından kışkırtılır ve kötülüğe sürüklenir. Yemi kapmış ve şimdi oltaya takılmış bir balık gibi sürüklenir. Arzuya boyun eğerse, günah bir doğumda olduğu gibi dünyaya gelir. Günah sonra tamamen olgunlaşınca, yani deyim yerindeyse yetişkin olunca, ölümü doğurur. Yabani ot gibi ayıklanmak yerine olgunlaşan bir günah, adeta kaçınılmaz olarak ruhsal ölüme götürür. Daha bu yaşamda, ama kesinlikle sonsuzlukta. Tanrı'yla paydaşlık parçalanır. Hem zaman içinde hem sonsuza dek! Günah eken, günah ve ölüm biçecek. Meğer ki bu döngü Tanrı'nın lütfuyla kırılsın. Günaha götüren arzularımıza boyun eğdiğimizde bundan biz sorumluyuz. Arzuyu ve tutkuyu fark etmek ve hissetmek henüz günah değildir. Ama arzuya boyun eğmek, günahın kendi yolunda ilerlemesine izin vermek demektir. Biz onu öldürmezsek, o bizi öldürecek.

Kimse aldanmasın! Her iyi *armağan* ve her kusursuz bağış her zaman yukarıdan iner. Biz insanlardan değil. Öyle görünse de. Gökteki yıldızları yaratmış olan, ışıkların Babası Tanrı'dan gelir. O'nun özü, O'nun sadakati değişmez. Yıldızlarda değişiklikler olsa da, O'nda asla olmaz. Bu, bizi kötülüğe

ayartmak yerine bize bilgelik armağan etme isteği için de geçerlidir. O'nun özü, sadakati ve sevgisi değişmez, açık ve şaşmazdır. Kuşkucular gibi bölünmüş değildir.

O'nun en büyük armağanı, Müjde'nin gerçek sözü aracılığıyla bizi *yeniden doğurmuş* olmasıdır. Yaratıcı olarak bize armağan ettiği doğal doğum değil, kurtuluş için yukarıdan, gökten olan yeni doğumumuz bizi O'nun yarattıklarının ilk ürünü yaptı. Yakında gelecek olan bütün yenilenmenin başlangıcına tanıklık eden bir ilk ürün.

Bu yüzden, sevgili kardeşlerim, herkes her zaman *dinlemekte* çabuk – *konusmakta* yavaş olsun. Özellikle öfkelenmekte yavaş. Bir şey sizi kızdırsa ya da kendinizi aşağılanmış ve kırılmış hissetseniz bile. Anı, şiddetli ve düşüncesiz öfke, insanlar arasındaki duruma Tanrı'nın doğruluğunu getirmez. Durumu yalnızca daha da kötüleştirir. İnsanın öfkesi asla Tanrı'nın doğruluğunu ortaya çıkarmaz. Asla. Bunun yerine öfke patlamalarına yol açabilecek her şeyden – alçaklıklardan, kötü niyetten ve taşan her türlü kötülükten – kararlı ve kalıcı biçimde uzaklaşın. Bunu nasıl başarabilirsiniz? Tanrı'nın sözünü ve O'nun yol göstermesini yumuşak huylu bir tutumla kabul edin. Yeni doğumla birlikte içinize DNA olarak ekilmiş olan bu sözün büyümesine izin verin. Ve sizi değiştirmesine. Bu söz yaşamınızı değiştirebilir. Bunun için gücü vardır! Ve bize gelecekteki yaşamı armağan etmeye de gücü vardır. Çünkü İsa geri geldiğinde sizi sonsuz yaşam için kurtaran bu sözdür.

Başka bir şey söylemiyorum, yalnızca şunu: *Sözü uygulayanlar* olun. Söz yerine getirilmek için verilmiştir. Yalnızca dinlenmek için değil. Yalnızca dinleyip de onu yerine getirmeyen kişi kendine yalan söyler. Sanki bir aynaya bakmış ve gördüğünü hemen unutmuş gibidir. Sanki hiç bakmamış gibi. Neyi değiştirmesi gerektiğini görmüş ama sanki hiçbir şey olmamış gibi umursamazca unutmuştur.

Ama düzenli olarak özgürlüğün kusursuz yasasına, Mesih'in yasasına dikkatle bakan, bunu yaparken kim olduğunu unutmayan ve aynı zamanda duyduğunu uygulayan kişi, yaptığı işte Tanrı tarafından kutsanır. Tanrı'nın istediğini yapmaya özgür kılınmıştır. Artık öfkelenmek zorunda değildir; tersine şimdi Tanrı'yı hoşnut edeni yaparak Tanrı'nın doğruluğunu gerçekleştirir.

Biri kendisinin Tanrı'ya hizmet ettiğini ve özgürlük yasasının yönergelerini izlediğini düşünür de konuşmasını denetim altında tutmazsa, onun Tanrı'ya hizmeti değersizdir.

Göksel Babamız için gerçek, özverili bir *Tanrı hizmeti* şu demektir: Dul kadınları ve öksüzleri unutmamak, tersine onları ziyaret etmek ve üzücü, varlıklarını tehdit eden durumlarında onların yanında durmak. Gerçek Tanrı hizmeti bütün çaresizlere ve yurtsuzlara yardım eder, çünkü bu Tanrı'nın yüreğine uygundur.

Bu aynı zamanda, Tanrı'nın yönergelerini umursamayan, dul kadınları ve öksüzleri görmezden gelen dünya gibi davranmamak; dünyanın düşünce ve yaşam biçimini benimsememek, tersine onları bir kenara bırakmak ve bilinçli olarak farklı olmak demektir. Tanrı'nın istediği gibi.

Bölüm 2

Kardeşlerim! Tanrı'nın bütün yüceliğinin Rabbi olan Rabbimiz İsa Mesih'e imanınızı *kişi ayırmadan* uygulayın. O'nun önünde hepimiz ancak eşit olabiliriz!

Düşünün ki sinagogunuza gösterişli giysiler giymiş, parmağında kalın bir altın yüzük olan biri giriyor. Aynı anda yoksul biri de giriyor – kirli bir giysiyle ya da epey yıpranmış kıyafetlerle. Siz o zaman dış görünüşe bakıp diyorsunuz ki: “Gel, şuraya, rahat bir yere otur.” Yoksula ise diyorsunuz ki: “Sen şurada, arkada ayakta dur” – ya da “Şuraya, ayağının dibine otur.” İsa'nın böyle yapacağını gerçekten düşünüyor musunuz? Bu çelişkiden de öte bir şey değil mi? Orada düşüncesizce davranıp aslında var olmayan bir ayrım yapmadınız mı? İnsanda sizin kendinizi yargıç yerine koyduğunuz izlenimi bile uyanıyor. Üstelik kendi çıkarınız için sinsi hesaplarla.

İyi dinleyin, sevgili kardeşlerim: Tanrı tam da dünyanın *yoksullarını* iman yoluyla *zengin* olsunlar diye seçmedi mi? Evet, onları gelecekteki krallığının mirasçıları yapmak için? Her durumda bunu, kendisini yürekten seven herkese vaat etti: Yoksullara da zenginlere de.

Ama siz yoksulu hor gördünüz ve onu onursuz kıldınız. Ne yazık ki sizi ezen ve küçük düşüren zenginler değil mi? Ve fırsat bulduklarında sizi mahkemelere sürükleyen? Bu davranışlarıyla, vaftizde üzerinize çağrılmış olan Rabbimiz İsa Mesih'in adına açıkça küfredmiyorlar mı?

Bu adı, kralların Kralı'nı açıkça kabul eden herkes için yalnızca O'nun *krallara yarasır yasası* geçerli olmalı: Komşunu kendin gibi seveceksin. *Bunu* yerine getirmek iyi ve doğrudur. Ama kişiyi dış görünüşüne göre yargılar ve malına mülküne göre değerlendirirseniz, günah işlersiniz. Yasa sizi yasayı çiğneyenler olarak suçlu çıkarır.

Böylece Yasa'yı tuttuğunuzu düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Çünkü Yasa'nın yalnızca bir buyruğunda tökezlerseniz, bütün Yasa'yı çiğnemiş olursunuz. Çünkü “Zina etmeyeceksin” diyen, “Adam öldürmeyeceksin” de dedi. Zina etmez ama adam öldürürsen, Yasa'yı çiğneyen biri olursun.

Bu yüzden her an *özgürlük yasasıyla* yargılanacak olanlar gibi konuşun ve davranın. Özgür kıldık! Ama bu şu demektir: Sevmek için özgür kıldık. Yaşamın sonunda Tanrı'nın yargısı, yoksullara ve zayıflara, dul kadınlara ve öksüzlere merhametsizce davranmış olan herkese karşı merhametsiz olacak. Merhamet yargıya karşı zafer kazanır. Hiçbir mahkûmiyetten korkmasına gerek yoktur. Evet, hiçbir yargıya ihtiyacı yoktur. Herkes merhametli olsaydı, yargıya gerek kalmazdı.

Sevgili kardeşlerim, biri Rabbimiz İsa Mesih'e iman ettiğini ileri sürer de imanına tanıklık eden *işleri* yoksa, bunun ne yararı olur? Böyle bir *iman* onu nasıl kurtarabilir?

Diyelim ki üşüyen, aç, günlük yiyeceği ve içeceği olmayan bir erkek ya da kız kardeş var ve siz ona diyorsunuz ki: Esenlikle git. Isın ve doyuya ye! Ama böylelerine gerekli olanı vermiyorsunuz – bunun ne yararı ya da değeri olabilir? Böyle yüreksizce davranan ve hiçbir merhamet işi yapmayan birinin imanı ölüdür.

Biri, işler olmadan imanına güvenen bu kişiye şöyle diyebilir: Senin imanın var, benim de işlerim. Bana imanını işler olmadan göster! Senin imanını neden anlayabilirim ki? Ben sana imanımı işlerimle göstereceğim. Senin imanının yalnızca Tanrı'nın var olduğuna inanmaktan ibaret. Bu iyi. Ama şunu düşün: Cinler, kötü ruhlar da buna inanır. Ama kötülükleri yüzünden Yaratıcıları önünde titrerler. Onlarda bile imandan bir şey görülebilir. Ama bu iman yüzünden kurtulmayacaklar, tıpkı senin kurtulmayacağın gibi. Çünkü işler olmadan imanın ölüdür, cansızdır.

İmanın üzerine mutlaka düşünmelisin, ey düşüncesiz insan. Bir İbrahim'e bakın. İshak'ı kurban etmeye hazır olduğu için işler sayesinde aklanmadı mı? Bundan onun imanının ve işlerinin el ele gittiğini görebilirsin. Evet, işleri imanını mühürledi. İmanını tamamladı. Böylece Yaratılış 15'teki Kutsal Yazı sözü yerine geldi: “İbrahim Tanrı'ya iman etti, bu ona doğruluk sayıldı.” Hatta Tanrı'nın dostu diye anıldı.

Bundan görüyorsunuz ki, insan canlı ve kurtaran imanı yansıtan işleri sayesinde kurtarılır ve aklanır. Ölü olan, merhamet işlerinden yoksun, evet

eylemsiz kalan yalnızca imanla hiçbir insan kurtulmaz.

İsraililer Kenan'ı fethettiğinde Eriha'nın surunda oturan fahişe Rahav da böyle işler sayesinde aklanıp kurtarılmadı mı? Çünkü o iki casusu kabul etmiş, saklamış ve onları başka bir yoldan göndermişti.

Şu karşılaştırma üzerine de düşünün: Nasıl insan bedeni ruh-can olmadan ölüyse, iman da işler olmadan öyle ölüdür.

Bölüm 3

Kilisede *öğretmen* ya da vaiz olmayı en büyük hizmet olarak görmeyin. İlgili odağında olmak ya da özellikle dikkat çekmek güdüsü baştan çıkarıcıdır. Neden buna kapılmamalıyız? Konuşmacı olmak çekicidir! Başkalarına öğreten ve onları eğiten herkesi Tanrı bir gün sözlerine göre değerlendirecek ve yargılayacak. Tam da başkalarından daha çok şey bildikleri için, bunu günlük yaşamda da gösterme konusunda daha büyük bir sorumluluk taşırlar. Ve bu her zaman başarılabilir. Çünkü hepimiz sık sık tökezler ve hata yaparız. Evet, tekrar tekrar günah işleriz. Özellikle de sözlerimizle.

Konuşurken, dudaklarımızdan dökülen onca sözde hiç hata yapmayan kişi, gerçekten bütün bedenini denetleyebilecek ve dizginleyebilecek durumda olurdu. Atlar gibi. Onların ağızına gem vururuz. Ve bununla bütün bedenlerini yönlendiririz. Böylece bize itaat ederler. Ya da denizdeki büyük gemileri düşünelim. Güçlü ve sert rüzgârlarla ilerlerler. Yine de küçük bir dümenle yönlendirilirler.

Dil de böyledir; küçük bir organdır ama yine de büyük şeylerle övünür. Örneğin küçük bir ateş koca bir ormanı tutuşturabilir. Dilimiz de buna benzer. Haksızlıkla dolu bir dünyayı salıverebilecek durumdadır. Bütün dünyayı alevlendirdi ve durmadan kıvılcım saçmayı sürdürüyor.

Bütün bedeni lekeleyen ve çok kötülüğe yol açan dildir. Kötü, sinsî, iftira dolu ve yalan sözlerle dünyayı sürekli ateşe verir. Kendisi de bütün kötülüğün özü olan cehennem tarafından ateşe verilir.

Karada, havada ya da suda yaşayan bütün yabani hayvanlar insanlar tarafından evcilleştirildi. Ama *dili* hiçbir insan denetimi altına alamaz. Hiçbir insan dili, dudaklarından asla yanlış ya da haksız bir söz kaçmayacak şekilde dizginleyemez. Dil, ehlileştirilemez bir kötülüktür, ölümcül zehirle doludur.

Dille Tanrı'yı ve Baba'yı överiz. Aynı dille Tanrı'nın suretinde yaratılmış olan insana lanet ederiz. Bir ve aynı ağızdan övgü de lanet de çıkar. Bunu kim iyi

bulabilir ki? Aynı kaynaktan aynı anda hem acı hem tatlı su fışkırabilir mi? Ya da incir ağacında zeytin ya da asmada incir yetişir mi?

Aranızda *bilge* ve anlayışlı olan kim? Yalnızca bunu yaşamında da gösterenler. Hem de iyi davranışla ve bilgelikten gelen yumuşak huylulukla. Ama yüreğinizde acı kıskançlık ve kavgacılık varsa, sanki bilge ve anlayışlıymışsınız gibi övünmeniz için hiçbir neden yok. Kendinize yalan söylüyorsunuz, çünkü yaşamınız bunun tam tersi.

Yaşamınızı belirleyen ve yönlendiren bu bilgelik yukarıdan, Tanrımız ve Babamız'dan gelmez. Bu *aşağıdan*, yeryüzünden gelen bir bilgeliktir. Nefsani bir bilgelik – daha da kötüsü – cinlere özgü bir bilgelik. Bütün kavgacılık ve kıskançlık aşağıdan gelir ve yıkar. Bunların yayıldığı yerde karışıklık olur ve insan her türlü kötü işi beklemek zorunda kalır.

Yukarıdan, gökten, Tanrı'dan gelen bilgelik bambaşkadır. Her şeyden önce Tanrı'nın kendisi gibi tamamen saftır. Sonra barışçıldır. Sevecendir. Ögütlenmeye açıktır. Merhametle ve insanlar için birçok iyi şeyle doludur, taraf tutmaz ve ikiyüzlü değildir. Bütün bunlar Tanrı'dan gelir. O bizim örneğimizdir.

Barış eken ve barış sağlayan kişi barış biçecek, çünkü bu doğruluğa uygundur.

Bölüm 4

Ne dersiniz: Aranızdaki savaşlar ve kavgalar nereden geliyor? Herhangi bir yerden gelmiyorlar. Ya da her zaman sizden değil de başkalarından. Bunun nedeni ve kaynağı sizsiniz. Çünkü mala mülke ve zenginliğe yönelik arzularınızdan geliyor. Bu arzular içinde savaşıyor ve tekrar tekrar patlak veriyor. Ama: Arzuluyorsunuz ve hiçbir şey elde edemiyorsunuz. Adam öldürüyor ve kıskanıyorsunuz, yine de hiçbir şeye ulaşamıyorsunuz. Durmadan kavgaya ediyor, komşularınıza karşı plan kuruyor ve savaşıyorsunuz. Yoksullara da zenginlere de. Yine de istediğinizi hâlâ elde edemiyorsunuz. Hiçbir şeyiniz yok, çünkü kendinizi bütün armağanları veren Tanrı'ya emanet etmiyorsunuz. Her şeyi kendi elinize almak istiyorsunuz. Ve Tanrı'dan bir şey dilediğinizde de hiçbir şey almıyorsunuz. Çünkü tutkularınız içinde bencilce kendinize saklamak ve kendiniz tadını çıkarmak istediğiniz bir şeyi almak için bencil bir niyetle dua ediyorsunuz.

Ey zina eden erkekler ve kadınlar: Dünyayla, yani Tanrı'yı ve O'nun buyruklarını reddeden bir toplumla dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Hangi konuda olursa olsun dünyanın dostu olmak isteyen

kişi, o anda Tanrı'nın düşmanı gibi davranır. Sanki taraf değiştirmiş gibidir. Tanrı'ya ve O'nun iyi buyruklarına karşı olan insanlarla ve görüşlerle birleşen kişi, bunda kendini dünyanın dostu yapar. Yoksa Kutsal Yazı'nın boş yere, öylesine ve nedensiz konuştuğunu mu sanıyorsunuz? İçimizde yaşayan Ruh bütün yüreğimizi kıskançlıkla ister. Bizi *tümüyle* ister. Sevgimizi başka bir şeyle paylaşmaya razı değildir. Nasıl siz erkekler karılarınızı başka erkeklerle paylaşmaya asla razı olmazsanız, Tanrı da sadakatimizin yalnızca yarısını almaya razı değildir.

O bölünmemiş bir sadakat ister. Ama verdiği lütuf da o kadar büyüktür: Tanrı kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder.

Bu yüzden alçakgönüllülükle Tanrımız'a boyun eğin. Yüreğinizin bu tutumuyla İblis'e ve onun ayartmalarına karşı direnin. O zaman sizden kaçacaktır. Çünkü Tanrı sizin yanınızdaysa, size karşı ne yapabilir ki? Tanrı'ya *yaklaşın*. O'na dönün. O'ndan bencil güdüler olmadan dileyin. O zaman O da size yaklaşacak. O zaman Tanrı'yla paydaşlık içindesiniz.

Ey günahkârlar, haksızlık yaptığınız ellerinizi temizleyin. Yürekleğinizden yeniden Tanrı'ya adayın. İki yürekli yaşamayı bırakın ve tümüyle Tanrı'dan yana karar verin.

Gerçekten ciddi olun. Tanrı'ya köklü bir dönüş yaşayın. Kendiniz için yakının, yas tutun ve ağlayın. Gülüşünüz yasa, sevinciniz kedere dönüşsün. Rab'bin önünde alçakgönüllü olun, O sizi yükseltecek! Yepyeni bir başlangıç yapın ve eskiyi geride bırakın. Düşüncenizi değiştirin. Pişmanlık ve tövbe, en iyi geleceğe açılan kavrayıştır.

Kardeşler, birbirinizin aleyhinde konuşmayın. Dedikoduyla birbirinizi kötülemeyin. Komşusunun aleyhinde kötü konuşan herkes, gerçekte sevginin krallara yaraşır yasaasının aleyhinde de konuşur, hatta onu yargılar. O zaman sen yasayı uygulayan biri değil, bu ilahi yasanın üzerine yargıç olarak çıkmış birisin. Yasaları koyan ve neyin yapıp neyin yapılamayacağını belirleyen sen değilsin. Kurtarabilen ve yok edebilen tek bir Yasa Koyucu vardır. Sevgi yasaasının üzerine çıktığınızda karşınızdaki O'dur. Komşunuzu yargılayıp mahkûm edecek siz kim oluyorsunuz? Yargı yalnızca Yasa Koyucu'nun işidir.

Şimdi *girişimcilik hevesiyle* dolu olan ve kâr etmek isteyen sizlere bir söz. Kendinizden emin bir şekilde şöyle diyorsunuz: "Bugün ya da yarın kente gideceğiz, iyi işler yapacağız ve para kazanacağız." Aslında yarın ne olacağını hiç bilmiyorsunuz. Çünkü yaşamımız nedir ki? Kısa bir süre görülen ve sonra yok

olan bir buhar ya da sis gibidir. Yaşamımız bundan ibarettir. Bu belirsizliğin bir kez olsun bilincine varmalısınız. Yaşamınız sizin elinizde değil. Planlarınızı şu ilkenin altına koyun: Rab'bin isteği olursa ve yaşarsak, şunu ya da bunu yapacağız. Ama şimdi başarılarınızla böbürleniyorsunuz. Bu böbürlenme ve abartma kötüdür. Sanki Rab olmadan her şeyi başarmışsınız gibi davranıyorsunuz. Oysa size veren ve armağan eden O'dur.

Biri iyilik yapması gerektiğini bilip de yapmazsa günah işler. İhmal günahı işlemiş olur.

Bölüm 5

Sizlere de bir söz, ey *zenginler*, ey vicdansızca zenginliğinizi artıran – ve böylece güveninizi mala mülke bağlayanlar: Başınıza gelecek sıkıntılar için ağlayıp feryat edin. Zenginliğiniz çürüyecek, gösterişli giysilerinizi güve yiyecek. Altınınız ve gümüşünüz pas tutacak. Pas size karşı tanıklık edecek ve etinizi ateş gibi yiyip bitirecek.

Bu son günlerde zenginliğinizi durmadan artırmaktan daha iyi yapacak bir işiniz yok. Hem de başkalarının sırtından.

Bakin! İşçilerinizin ve gündelikçilerinizin, kendinize alıkoyup ödemediğiniz ücreti, yüksek sesle Rab'be haykırıyor. Çaresiz hasatçıların yardım çağlıkları Her Şeye Egemen Rab'bin kulaklarına ulaştı. Orada duyuluyor ve ciddiye alınıyorlar.

Ama siz bolluk içinde, sefahat içinde yaşıyorsunuz. Onların acilen ihtiyaç duyduğu şeyleri saçıp savuruyorsunuz. Kesim günü için besili hayvanlar gibi kendinizi semirttiniz. Sanki her gün bir şölenmiş gibi davranıyorsunuz.

Üstelik işçileri ve doğru kişileri mahkûm ettiniz. Davranışlarınızla onları öldürdünüz. Ve onlar, doğru kişiler, karşı koymuyor. İsa gibi kendilerini savunmuyorlar. O'nun gibi şiddete başvurmuyorlar. Göklere haykıran haksızlığınıza rağmen.

Ey haksızlığa uğrayan ve ezilen kardeşler: Rab'bin *gelişine* kadar sabırlı olun! O geldiğinde bu kötü durumlar ve haksızlıklar sona erecek.

Bakin, çiftçi değerli ürünlerin hasadını sabırla bekler. Erken ve geç yağmurları sabırla bekler. Siz de aynı şekilde sabırlı ve dayanıklı olun. Birbirinizi yüreklendirin ve yüreklerinizi güçlendirin, çünkü Rab'bin, Mesihimiz'in gelişi yaklaştı.

Birbirinizden yakınmayın ki yargılanmayasınız. Tanrı sizi ezenlerle ilgilenecek. *Yargıç* kapının önünde duruyor. Sizin davranışınızın da yargıya uğramamasına

dikkat edin.

Acılara nasıl katlandıkları ve dayandıkları konusunda örnek olanlara bakın. Rab'bin adına peygamberlik etmiş olan peygamberlere. Bakın, dayanmış ve pes etmemiş olanları kutluyoruz, değil mi? *Eyyüp* de en büyük kayıplara, acılara, yasa, hastalığa, kuşkulara ve yakınmalara rağmen nasıl dayanılacağı konusunda örnek olmuştur. Ve pes etmemiştir. Rab'bin her şeyi nasıl tersine çevirdiğini ve onun acılarına nasıl son verdiğini gördünüz. Evet, Rab acımayla ve merhametle doludur. O sizinle birlikte ve sıkıntılarınızda sizinle birlikte acı çeker. Bu yüzden cesaretlenin ve Rab'be güvenin. O'nu bekleyin.

Ama her şeyden önce, kardeşler, mahkemede bunu yapmanız istenmedikçe kendiliğinizden ant içmeyin. Gerekmediği halde konuşurken öylece ant içmeyin. Ne gök üzerine ne de yer üzerine. Başka herhangi bir antla da. “Evet”iniz basitçe güvenilir bir “evet”, “hayır”ınız da basitçe güvenilir bir “hayır” olsun. Böylece düşüncesizce ant içerek yargıya uğramazsınız.

Aranızda güçlük ya da sıkıntı yaşayan var mı? Duada teselli ve yardım arasın. Ve güçlükler içinde dayanmak için güç dilesin. Biri sıkıntıya rağmen neşeli ve sevinç doluysa, ilahiler söylesin.

Aranızda ağır *hasta* olan biri varsa, yerel kilisenin ihtiyaçlarını çağırsın ki ona gelsinler. Onun için dua etsinler. Onun, ağır hastanın üzerinde – iyileşsin diye. Bunu yaparken onu Rab'bin adıyla yağla meshetsinler ve onu simgesel olarak ve yeniden Meshedilmiş Olan'a, Mesih'e adasınlar. Sarsılmaz güvenle edilen *dua* hastayı iyileştirecek. Rab onu ayağa kaldıracak. Eğer hasta hastalığa yol açmış bir günah işlemişse, bağışlanması için onu açıkça itiraf etmeli. Her hastalık günahattan kaynaklanmaz. Ama bağışlanmayı almak, bedensel iyileşmenin ötesine geçen bir etki yapar – kurtuluşu getirir. Birbirimize karşı günah işlediğimizde, suçlarımızı birbirimize itiraf etmemiz ve birbirimiz için dua etmemiz önemlidir. Hastalık bu suçların sonucuysa, iyileşeceksiniz. Doğru bir kişinin duası – yalnızca ihtiyaçlarındaki değil – büyük güce sahiptir ve her şeyi iyiye doğru değiştirebilir!

Eski peygamber *İhyas*, bizimle aynı duygulara ve algılara sahip bir insandı. Yağmur yağmasın diye içtenlikle ve yoğun biçimde dua etti. Ve üç yıl altı ay yağmur yağmadı. Sonra yeniden dua etti. Ve o zaman yağmur yağdı ve toprak yeniden ürününü verdi.

Dostlarım, biri gerçekten sapar ve yaşamını Tanrı'dan uzaklaştırırsa, böyle biri ruhsal ölüme giden yoldadır. Ama biri böyle yolunu şaşırmış bir imanlıyı yeniden

aklı başına getirip imana döndürmeyi ve İsa'yla paydaşlığını yeniden kurmayı başarırsa, bir insanı sonsuz ölümden kurtardığını bilsin. Ve Tanrı'dan uzaklaşan bu yolda ortaya çıkmış olan birçok günahı örteceğini.

Petrus'un Birinci Mektubu

- Göksel mirasa giden yolda
- Tanrı bizi arıtır ve değiştirir – durmadan
- Tanrı'nın Sözü, gerçek anne sütü
- Haksız acılar – Hristiyanlar için olağan olan
- Bize zulmedenlere gerçekten iyilik yapılabilir mi?
- Tanrı'nın Kuzusu İsa – Kurtarıcı ve örnek
- Çarmıhın cehennem, ölüm ve İblis üzerindeki zaferi
- Yolculuktaki yabancılar olarak Hristiyanlar
- Tanrı'nın sadakati ve özeni

Petrus'un Birinci Mektubu

Ben Petrus, Rabbimiz İsa Mesih'in elçisi ve gönderdiği kişi, size yazıyorum. Diasporada, yani dağılımlık içinde yaşayan hepinize. Roma eyaletlerinin her yerinde – Pontus'ta, Galatya'da, Kapadokya'da, Asya'da ve Bitinya'da. Orada hiçbir yurttaşlık hakkı olmayan yabancılar olarak yaşıyorsunuz. Yine de Baba Tanrı'nın yanında bir yurdunuz var. O, siz daha yaşamadan önce sizi tanıyor ve seviyordu. Sizi seçti. Bir zamanlar halkı İsrail'i seçtiği gibi.

Kutsal Ruh sizi kutsal kişiler yaptı. Dünyanın içinden çıkarıldınız ki şimdi Tanrı'nın sözünü dinleyesiniz. İsa Mesih'in kutsal kılan ve arındıran kanının altına getirildiniz. Artık tamamen Tanrı'ya aitsiniz!

Tanrı'dan gelen bol lütuf ve esenlik, Tanrı için sürdürdüğünüz yaşamınızı taşınsın, doldursun ve yönlendirsinsin!

Tanrımızı, Rabbimiz İsa Mesih'in Babası'nı övüyoruz! O'na tapınıyoruz. Hep birlikte. Övgü sözleriyle ve ilahileriyle. Bize doğru uzanan büyük *merhameti* için. Çünkü O bizi yeniden doğurdu. Ölümünden yaşama. Umutsuzluktan ve boşluktan yaşayan bir *umuda* – İsa'nın ölümler arasından dirilişi aracılığıyla. Bu diriliş her şeyi değiştirdi. Sonsuza dek.

Dirilmiş Olan aracılığıyla bize harika bir gelecek armağan edildi. Çürümez, yitirilmez ve kutsal bir *miras*. Bu miras gökte bizim için güvenle korunuyor. Tanrı'nın kendi yanında saklanıyor. Onu teslim alıp sonsuza dek içinde yaşayacağımız gün yakın: Yeni bir gök ve yeni bir yeryüzü. İşte bizim yaşayan umudumuz, kesin güvencemiz budur.

Mirasın dağıtılacağı o büyük kurtuluş günü henüz gelmedi. Oraya giden yoldayız. Tanrı'nın kendisi bizi koruyor, taşıyor ve hedefe ulaştırıyor. Ve bu kimi zaman hiç de kolay olmayan yol boyunca imanımızı güçlendiriyor. Kurtuluş yakında açıkça görülecek. Bizim için – ve bütün insanlar için. İman etmekten görmeye geçtiğimiz zaman.

O zaman büyük bir sevinç olacak. Daha önce hiç olmadığı kadar. Bugün sınavlar ve denenmeler içinde yaşıyor olsak bile. Bunlar imanımızın güçlenmesi için gerekli. Kısa bir süre için hüznün ve bezginlik getirebilseler bile. Ama bu sayede imanınız sağlamlaşır ve İsa geri geleceği o yüce günde onurlandırılır. Zulüm ve dışlanma yoluyla yaşadığımız sert sınanma ve kendini kanıtlama –

evet, imanımızın ateşli ve yoğun *arıtılması* – altının eritilmesine benzetilebilir. Kızgın fırından saf ve parıl parıl altın çıkar. İşte o yüce günde sizin arıtılmış imanınız da parlayacak ve İsa'yla birlikte kutlanacak.

O'nu her şeyden çok seviyorsunuz. Hem de O'nu hiç görmemiş olduğunuz halde. Üç yıl O'nunla yol yürümüş ve dirilmiş olan O'nu da görmüş olan benim aksime. O'na iman ediyorsunuz ve O'na sadıksınız – O'nu görmediğiniz halde. Bunda büyük ve derin bir sevinç alıyor ve hissediyorsunuz. Ancak gökten gelebilecek kadar büyük bir sevinç.

Evet, büyük bir özlemle o büyük kurtuluş gününü bekliyoruz. Bizi bu dünyasal, sınanan ve hâlâ ölümlü varoluşumuzdan çekip çıkaracağı günü. İsa'nın geri geleceği günü. Bu kurtuluş eski peygamberleri de meşgul etmişti. Tanrı'nın size olan bu lütfunu peygamberlik ederek önceden bildirdiklerinde, araştırıp incelediler. Bunu Mesih'in Ruhı aracılığıyla önceden söylediler. Bunun ne zaman ve nasıl olacağını bilmek istediler. Mesih'in çekeceği acılara tanıklık ettiler. Ama çarmıhtaki acılarından sonra gelecek yüceliklere de.

Daha o zaman şunu anladılar: Bu olayları biz kendimiz yaşamayacağız. Ama onları gelecek kuşaklar için yazıyoruz. Şimdi size *Müjde*, yani iyi haber duyuruldu. Bunu size tanıklık edenler, eski peygamberler gibi Kutsal Ruh aracılığıyla yaptılar. Kutsal Ruh, Müjde'nin bütün dünyada duyurulması için gökten gönderildi. Yeryüzündeki kayıp insanlar için göksel bir haber! Bu haberin kurtuluş ve lütfu zenginliği öylesine büyük ve görkemlidir ki, melekler bile – kendilerini hiç ilgilendirmedeği halde – onunla son derece ilgileniyorlar. Eski peygamberlerin yaptığı gibi, onlar da bu sırrın içine bakmaya çalışıyorlar. Bu yüzden, ancak İsa'yla gelmiş olan böylesine değerli şeyleri duyup iman ettiğinizde, ne kadar önemli bir lütfu çağında yaşadığınızı bilincinde olun.

Kurtuluşun değerli Müjdesi'ne sahip olanlar olarak düşüncenizi harekete geçirin ve toparlayın! Bir zamanlar İsrail Mısır'dan çıkmaya nasıl hazırlandıysa, siz de İsa'nın gelişine öyle hazır olun. Ayık olun. Kendinize hâkim olun. Zulmün ve düşmanlığın baskısı düşüncelerinizi ve duygularınızı karıştırmasin. Umudunuzu tamamen, İsa geri geldiğinde gökten size getirilecek lütfu bağlayın.

Artık siz Tanrı'nın çocuklarıdır. O'nun sözünü dinleyen çocuklar. Tanrısız eski yaşamın bencil arzuları artık yaşamınızı belirlemiyor. O zamanlar bilgisizlik içinde yaşıyordunuz. Ama şimdi Tanrı sizi oradan çıkarıp kendi yanına çağırdı. O *kutsal* olduğu için siz de kutsal olun! Her düşüncenizde, sözünüzde ve davranışınızda kutsal. Levililer 11'de, O'nun halkına seslenerek şöyle yazılmıştır:

“Kutsal olun, çünkü ben kutsalım!” Bu sizin yaşam şiarınız olsun. Basitçe farklı olun: Tanrı’yı örnek alanlar olun.

Yurttaşlık hakkı olmayan yabancılar olarak Tanrı korkusu içinde yaşayın. Baba diye seslenebildiğimiz O, rüşvet almayan ve kimseyi kayırmayan bir Yargıç’tır. Kişiye bakmadan karar verir ve yargılar. Tanrı’nın yargısında köle ile kral eşittir. Bir gün Tanrı kendi ölçülerine göre bizim konumumuzu değil, işlerimizi değerlendirip yargılayacak.

Bunu yaparken, atalarımızdan devraldığımız eski ve anlamsız yaşam biçimimizden *kurtarıldığımızı* bilebiliriz ve bilmeliyiz. Kurtuluşun bedeli geçici altınla ve gümüşle ödenmedi. Çünkü o zaman kurtuluşun kendisi de geçici olabilirdi. Hayır, İsa Mesih’in değerli kaniyle kurtarıldık. O, kendini lekesiz ve kusursuz bir kurban kuzusu gibi ölüme teslim etti.

Daha yeryüzü yokken Tanrı, O’nun insan olarak gelmesini tasarlamıştı. Ama O ancak şimdi, zamanların sonunda bizim için geldi. O’nun aracılığıyla Tanrı’ya iman ediyorsunuz. Çünkü O bizi, kendisini ölümler arasından diriltiren ve tahtında, sağında O’na yücelik veren Tanrı’ya götürdü. Bu nedenle imanımızı ve bütün umudumuzu bu Tanrı’ya bağlıyoruz. Başka hiç kimseye değil.

Yükrekleriniz Tanrı tarafından arındırıldı. O’na adandı. Çünkü O’nun gerçeğine, size olan haberine kulak veriyorsunuz. Ancak bu yüzden sevebiliyorsunuz da. İkiyüzlülük olmadan. Birbirinizi tutkuyla sevin. Yılmadan. Ötekine doğru uzanan ve ona yönelen sevgiyle. Temiz bir yürekten. Yanlış niyetler olmadan. Ve karşılığında bir şey beklemeden.

Yeniden doğdunuz. Bunu size daha başta söylemiştim. Yine yalnızca geçici olanı üretecek olan çürüyen bir tohumdan değil. Hayır, çürümeyen bir tohumdan yeniden doğdunuz. Bu tohum, Tanrı’nın yaşayan ve kalıcı *Sözü*’dür. Yeşaya 40’ta şöyle denir: “Bütün insanlar ota benzer. Yücelikleri bir çiçek gibidir. Ot kurur, solar. Çiçek düşer, yok olur. Ama Rab’in sözü sonsuza dek kalır.” İşte tam da Tanrı’nın bu yaşayan Sözü size Müjde’de duyuruldu. Söylenmiş olan bu Tanrı sözü, sizde yeni yaşam ve iman oluşturacak yaratıcı güce ve yetkiye sahiptir. Bu Söz, *yeni doğum* aracılığıyla bizi tamamen değiştirdi. Bu yüzden bugün eskisinden bambaşka yaşayabiliyoruz: Artık sonsuz yaşamı yaşıyoruz!

Bölüm 2

Yine de eski varoluşumuzun kötü düşünceleri, davranışları ve sözleri kendiliğinden yok olmadı. Her şeyi sarıp boğmadan önce onları yabani ot gibi

yaşamımızdan sökmemiz gerekiyor. Bunlara kötülük ve kötü hileler, ikiyüzlülükler ve içi kemiren kıskançlık dahildir. Ama başkalarının arkasından kötü konuşmak ve iftira atmak da.

Bunun yerine – yeni doğmuş bebekler gibi – ruhsal ve katkısız anne sütüne *hasret* duyun. Bu süt Tanrı'nın Sözü'dür. Ancak böyle büyüyebilirsiniz! Hedefe, kurtuluşa doğru, İsa geri geldiğinde. Rab'bin iyi olduğunu tattınız ya. Bu yüzden Söz'den daha da çok için.

O, Mesih İsa, yaşayan *taşır*. O'na geliyoruz. Kendimizi sürekli O'na yöneltiyoruz. İnsanlar tarafından reddedildi – bugüne dek. Ama Tanrı'nın gözünde – ve yalnızca bu önemlidir – seçilmiş ve değerlidir.

Biz de yaşayan taşlar gibiyiz. Tanrı'nın Ruhu'nun içinde yaşadığı ruhsal bir *ev*, Tanrı'nın bir tapınağı olarak inşa ediliyoruz. Tanrı'ya ruhsal kurbanlar sunmak için kutsal *kâhinler* olarak atandık. Bu kurbanlar Tanrı'yı ancak İsa aracılığıyla sunduğumuz için hoşnut edebilir. Önce yaşamımız bir kurban olmalı: Komşumuza iyilik yapmak. Ama aynı zamanda birlikte, şükran, övgü ve tapınma sözleri ve ilahileriyle Tanrı'yı onurlandırmak.

Yeşaya 28'de şöyle denir: “İşte Siyon'a bir köşe taşı koyuyorum, seçilmiş, değerli bir taş. O'na güvenen batmayacak.” Bütün bu değer size armağan edildi, çünkü O'na güveniyorsunuz. O'nu reddedenler, O'na güvenmeyenler içinse durum bambaşka. Yeşaya 8 şöyle der: “Yapıcıların reddettiği ve işe yaramaz saydığı bu taş, evin en önemli taşı oldu. Her şeyi bir arada tutan taş. Ama iman etmeyen herkes için bir sürçme taşı, bir engel ve bir tökez kayası.” Yargı geldiğinde sürçüp düşerler. Mesih'e böyle karşı çıkan hiç kimse ayakta kalamayacak.

Ama bakın, Tanrı sizi ne için seçti. Her birinizi tek başına değil, birlikte. Bir topluluk olarak. Ancak birlikte sahip olduğumuz ve yaşadığımız büyük ayrıcalıklar aldık. Çünkü siz O'nun seçilmiş *ailesisiniz*. O'ndan doğdunuz, O sizi yeniden doğurdu. Bütün zamanlardan önce Tanrı tarafından istendiniz.

Krallara yaraşır bir kâhin ailesi oldunuz. Ne krallardan ne de kâhinlerden gelen bir soyunuz olduğu halde. Kralların Kralı'na hizmet ediyorsunuz.

Kutsal bir ulus. Göksel Kralı İsa'yla birlikte. Soy yoluyla ait olunmayan ruhsal bir halk. Ve hiçbir coğrafi sınır da tanımayan bir halk.

Yalnızca Tanrı'nın malı olan bir halk. Başka hiç kimseye ait değil. Ne bu dünyanın ne de görünmeyen dünyanın hiçbir gücü onu O'ndan çalamaz, ona üstün gelip onu ele geçiremez.

Bütün bunlar oldunuz ki, Tanrı sizin aracılığınızla dünyada tanınsın ve bilinsin. Tanrı'nın bütün erdemlerini ve büyük işlerini duyurmanızla. Yaşamınızla. Sözle ve eylemle. Böylece kayıp dünya için kâhinler gibi aracılık edersiniz.

O sizi putperestliğin ve Tanrı'dan uzaklığın karanlığından *çağırpı çıkardı*. Kendi yanına – sevgisinin görkemli ışığına. Bir zamanlar halk değildiniz. Ama şimdi Tanrı'nın halkısınız. Bir zamanlar merhamet görmemiştiniz. Ama şimdi merhamet gördünüz. Bunu Peygamber Hoşea daha önce söylemişti. Her şeyin sizin için nasıl iyiye döndüğü ve nelere layık görüldüğünüz ne kadar harika!

Sevgili dostlar, diasporada yabancılar olarak yaşıyorsunuz. Ama ruhsal açıdan da öylesiniz. Yeniden doğmuş olanlar olarak uluslar arasında yabancı ve konuksunuz. Bu nedenle dünyasal ve bedensel *arzulardan* uzak durun. Onlar yenilenmiş yüreğimize karşı savaşıyor. Onu baştan çıkarmak ve yeniden ele geçirmek için.

Uluslar arasında saygın bir yaşam sürün. İyi işlerle dolu bir yaşam. Onlar neyin saygın ve iyi olduğunu çok iyi biliyor ve görüyorlar. Kendileri öyle yaşamasalar bile. Daha iyi bildikleri halde sizi kötü kişiler diye karaladıklarında da böyle yaşayın. Bir gün büyük güçlülere düştüklerinde, zor günler başladığında – sizin Tanrı'yla olan yaşamınızı görmüş oldukları için – susacaklar. Tanrı'yı yüceltecek ve günahlarından ötürü suçlu olduklarını anlayacaklar.

İnansal ve devlete ait düzene boyun eğin. Rab bunu böyle istiyor, çünkü bu O'nun için bir tanıklıktır. İster en yüksek inansal yetki olarak imparatora olsun. İster onun, suçları cezalandırmak ve kovuşturmak için yetkilendirdiği valilerine. Ve iyilik yapanları övmek ve onurlandırmak için.

Tanrı, O'nu tanımayan bilgisiz insanların sizin *iyi işleriniz* aracılığıyla susmasını istiyor. İftiraları sona ersin diye. Zorla değil, *sevgi işleriyle*! Onları susturabilecek işlerin ne kadar yol gösterici olması gerektiğini bir düşünün. Siz özgürsünüz ve bunu zorla değil, yenilenmiş yüreklerle yapıyorsunuz. Mesih'teki özgürlüğünüzü kötülük yapmak için bahane ya da kılıf olarak kullanmıyorsunuz. Çünkü siz Tanrı'nın kulları ve O'na ait olanlarsınız.

Bütün insanları onurlandırın. Tanrı'nın ailesini, iman kardeşlerinizi sevin. Tanrı'dan korkun. İmparatoru onurlandırın.

Ey ev hizmetkârları, efendilerinizin sözünü dinleyin. Yalnızca yumuşak huylu ve iyi olanların değil. Ters ve geçimsiz olup size eziyet edenlerin de. Haksız yere *acıya* ve zarara katlandığınızda, bu Tanrı'yı hoşnut eden bir kurbandır.

Günah işlediğiniz ve efendilerinize karşı geldiğiniz için acı çekip dövülmeniz övülecek bir şey değil ki. Ama iyilik yapmakta direnir ve bu sırada aşağılanmalara katlanmak zorunda kalırsanız, o zaman Tanrı'yı onurlandırırınız. Bu O'nu hoşnut eder. Hepimiz böyle bir davranışa çağrıldık. Yalnızca siz köleler değil. Çünkü **İsa** da tam böyle yaşadı. O bizim **örneğimizdir** ve böyle bir davranışın en büyük örneğini bize bıraktı. Bizim için acı çekti. O'nun ayak izlerini izliyoruz. İsa'nın ardından gidiyoruz – siz O'nu bizim o zamanlar gördüğümüz gibi görmesiniz de – ve O'nun gibi olmak istiyoruz. Tek bir günah bile işlemeyen, gizlice bile işlemeyen O. Sözleri her zaman dürüst, aldatmasız ve hilesiz olan O. En ağır biçimde aşağılanan – ve karşılık olarak aşağılamayan O. Acılarla işkence görürken, yapabilecek olduğu halde kimseyi öç almakla tehdit etmedi. Her şeyi adaletle yargılayacak olana, yani göksel Babası'na bıraktı.

Bütün sayısız günahlarımızı kendi bedeninde Golgota'daki **çarmıha**, o lanet ve işkence ağacına taşıyan O'dur. Bir zamanlar **günahlar** el koyma yoluyla kurban hayvanına aktarılır, sonra hayvan kesilir, sunağa konur ve orada yakılırdı. İşte O da günahlarımızı öyle üstlendi ve onlara katlandı. Günahlarımızın bağışlanmasıyla eski yaşamımız sona erdi. Böylece günahlar içindeki yaşamdan kurtulabiliyoruz. Günahın gücünden özgür kıldık ve artık doğruluk için yaşıyoruz. Günahların yükünden özgür. O'nun taşıdığı yükten. Golgota'daki yaraları sayesinde sağlığınıza kavuştuk ve iyileştik – Peygamber'in Yeşaya 53'te bundan daha yerinde söyleyemeyeceği gibi. Yürekte ve vicdanda şifa bulduk.

Çünkü çaresiz koyunlar gibi oraya buraya dolanıyorduk. Çobansız. Ama şimdi iyi ve sadık Çobanımıza döndük. O artık bizi kolluyor ve yaşam yolunda yönlendiriyor. Durgun sulara ve yeşil çayirlara.

Bölüm 3

Boyun eğme tutumu kadın için de geçerlidir. O, henüz iman etmemiş kocasını onu severek, ona iyilik yaparak ve ona saygı göstererek İsa'ya yöneltecektir. Onun iyi davranışlarını överek. Ona saygı duyarak. Çok söz söyleyerek değil. Daha çok saygılı davranışınızla ve en yakından görülen kutsal bir yaşamla. Kadınların asıl süsü, dış görünüşle göze batmak olmamalı. Sizin süsünüz yumuşak huylu ve ölçülü kişiliğiniz olmalı. Yüreğinize kök salmış olan kişilik. Bu Tanrı'yı hoşnut eder ve O'nu sevindirir. Umudunu yaşayan Tanrı'ya bağlayan ve aynı zamanda kocalarına boyun eğen kutsal kadınların süsü de buydu. Sara da böyle İbrahim'in sözünü dinledi ve ona “efendim” bile dedi. Siz bu karı kocanın

ruhsal çocukları oldunuz. Öyleyse elinizden geldiği yerde iyilik yapın. Bütün insanlara. Hiçbir şey sizi tutarlı bir şekilde böyle yaşamaktan alıkoymasın ya da yıldırmasın.

Ey *erkekler*, karılarınıza karşı anlayışlı ve sevecen olun. Karılarınızın nasıl düşündüğünü ve hissettiğini mutlaka anlamaya çalışın. Neye ihtiyaç duyduklarını araştırın: duygudaşlığa, anlayışa ve ilgiye. Onlarla konuşun. Kendinizi paylaşın. Onlara açılın. Kendinizden beklediğinizin aynısını onlardan beklemeğin. İstisnalar dışında, duygusal olarak daha kolay yaralanabilirler ve bedensel olarak çoğu zaman sizden daha güçsüzdürler. Bu yüzden sizin gücünüze ihtiyaçları var. Onlar da sizin gibi sonsuz yaşamı miras alacaklar ve siz erkeklerden hiçbir şekilde geri kalmazlar. Evliliğinizde böyle yaşarsanız, birlikte seve seve dua edecek, ruhsal olarak bir olacak ve Tanrı'nın merhametini zamanı geldiğinde birlikte yaşayacaksınız.

Her şey, İsa'nın izleyicileri olarak ruhsal uyum içinde yaşamınıza ve birlikte *tek* bir hedefe yönelmenize katkıda bulunsun. Birbirinize karşı duygudaşlık ve gerçek sevgi besleyin. Yalnızca hoşlandıklarınıza değil. Bütün erkek ve kız kardeşlere karşı sevgi dolu olun. Merhametli olun. Tanrı size karşı nasıl merhametliyse öyle. Alçakgönüllü olun. Gördüğünüz kötülüğe kötülükle karşılık vermeyin. Hakarete de hakaretle. Tersine: Onları kutsayın, hem iman kardeşlerinizi hem de henüz iman etmemiş insanları. Onlara iyilik dileyin – ve bunu onlara bildirin, hissettirin. Çünkü yakında bereketi miras alacaksınız. Bu doluluktan şimdiden kutsayabilir ve İsa gibi davranabilirsiniz.

Yaşamın tadını çıkarmak ve iyi günler görmek isteyen, ve her an yakalanacağım diye beklemek istemeyen, kimseye karşı ya da kimse hakkında kötü konuşmasın. Böyle biri her kötülükten yüz çevirsin ve basitçe iyilik yapsın. Herkesle barış arasın ve sanki kaçıp sonsuza dek kaybolabilirmiş gibi bu barışın ardından ısrarla koşsun.

Bu bir doğa yasası gibidir: *Rab'bin gözleri* bütün yeryüzünü gözetir ve doğru kişiye bakar. İyilik yapana. Ve onların dualarına. Yakarışlarını işitir. Ama kötülük yapanlardan hiç hoşnut değildir. Kötülük yapan, Tanrı'yı karşısına alır ve bir gün O'nun öfkesini tadacaktır.

Öyleyse iyilik yapıyorsanız size kim kötülük yapabilir? Ve iyilik yapmaktan vazgeçmiyorsanız? Böyle birinin Tanrı önünde bunun için herhangi bir gerekçesi olabilir mi? Yine de iyilik yaptığınız için kötülük görür ve acı çekerseniz, ne mutlu size. Bu insanlardan korkmayın. Tanrı'nın babalık sadakatini tanımayan bu

insanların korkularını ve kaygılarını da taşımayın. Onlar Mesihimiz'i tanımıyorlar. Bu yüzden dikkatinizi daha da çok Rab'be, Mesih'e verin! İnsanlardan değil, yalnızca O'ndan korkun. O'ndan korkan artık hiç kimseden korkmaz.

Zor durumlarda da, acı çektiğinizde de, Mesih'e olan umudunuza anlaşılır biçimde tanıklık etmeye hazır olun. İnsanlar size neden bu kadar farklı olduğunuzu ve neden zararlara ve acılara katlandığınızı sorarlarsa, umudunuzu açıkça söyleyin. Size bu mektupta daha önce sözünü ettiğim umudu. Bunu herkese elinizden geldiğince iyi açıklamaya çalışın. Basit ve açık. Konuştuğunuz kişinin de anlayabileceği biçimde. Onun dilinde. Umudunuzu savunurken asla kibirli olmayın. Soranlara saygı gösterin ve bu yüzden size yaklaştıklarında sevinin. Tanrı sizde yaptığı gibi onlarda da çalışıyor.

Yaşamınızla ilgili temiz bir vicdana sahip olun. O zaman insanlar sizi kötü şeylerle suçlar ya da size kötü şeyler yakıştırırsa, bir gün boyunlarını büküp haksız olduklarını kabul etmek zorunda kalacaklar.

Tanrı böyle istiyor ve buna izin veriyorsa, kötü işler için değil de iyi işler için acı çekmek her durumda daha iyidir. Büyük örneğimize baktığımızda bu bize zor da gelmemeli: Çünkü Mesih de aynı şekilde *acı çekti*. Haksız yere. İşlemediği günahlar için. Yani bizim günahlarımız için. Çarmıhta. Doğru olan, doğru olmayanlar için – bizim için! Ne için? Bizi Tanrı'ya götürmek için. Bizi yabancı diyardan, günahın soğuk ve yalnız gecesinden kendi Tanrısı'na ve Babası'na götürmek için. O'nun kutsal ve seven huzuruna. Eve!

Çarmıhta öldürüldü. Hırpalanmış ve işkenceden geçmiş bedeninde. Katilleri ve karanlığın görünmeyen güçleri böyle tasarlamıştı. Ama bu son değildi. Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla *diriltildi*. Yaşamın ve dirilişin Ruhu aracılığıyla. O'nun aracılığıyla ölümsüzlüğün yeni bir varoluşuna diriltildi. Bu Ruh'ta, dirilmiş olan olarak ölümler diyarına girdi. Ölümün zindanına. Ruhlara, Nuh'un günlerindeki düşmüş Tanrı oğullarına. Onlara *zaferini* ilan etti. Bu melekler Nuh'un günlerinde – daha tufandan önce – insan kadınlara gelmiş ve onlardan devleri doğurmuşlardı. Rab'bin gözünde büyük bir günah. Bu günah yeryüzüne akıl almaz bir kötülük getirdi. Büyük tufan da bu yüzden geldi. Bu düşmüş Tanrı oğulları insanları yok etmek ve Tanrı'nın kurtuluş tasarısını boşa çıkarmak istediler. Onların çocukları olan devler tufanda yok oldu. Ama ruhları yaşamaya devam ediyor. İnsanlara zarar veren cinler bunlardır. Ama Mesih tutsak Tanrı oğullarına zaferini ilan etti. Onların sonunu ve yıkımını. Onlara verdiği haber biz insanlar için iyi bir haberdir: Sizin ve soyunuzun, yani cinlerin tasarısı tutmayacak.

Cehennem, ölüm ve İblis üzerinde *zafer kazanan* benim. Ölümüm son değil, yeni çıkışın başlangıcıydı. İnsanlar özgür olacak. Onları Tanrı'ya götürdüm.

Büyük *tufanın* ölüm suları içinden az kişi, evet yalnızca sekiz kişi kurtarıldı. Eski dünyadan arınmış yeryüzüne geçtiler. Bu, bugün sizin için bir işaret, çünkü siz de azsınız. *Vaftizde*, suda, tufanda olan şey sizde yansıyor. Kurtuluş! Dışsal anlamda değil, örneğin dışsal kirden dinsel bir arınma olarak değil. Hayır, vaftiz Tanrı'ya iman ve itaat konusunda bağlayıcı bir açıklamadır. Bir yürek kararı, evet O'na temiz bir vicdanla hizmet etme adağı. Neden? Çünkü İsa ölümden dirildi. Göğe girdi. Tanrı'nın sağına oturdu. Orada O'na, İnsanoğlu'na, görünmeyen göksel dünyanın bütün melekleri, yetkileri ve güçleri boyun eğmiştir. O'na *sadakat* andı içiyoruz. Vaftizle mühürlenmiş ve ilan edilmiş olarak. Yalnızca orada bulunan insanların önünde değil. Görünmeyen dünyanın, onun önderinin, İblis'in ve onun meleklerinin önünde de. Her vaftiz onların kesin *yenilgisini* doğrular ve ilan eder. Şimdi kısa bir süre daha imanlılara zarar verebilecek olsalar bile. Biz taraf değiştirdik ve sonsuza dek zafer kazanan İsa'ya aitiz.

Bölüm 4

Mesih bizim yerimize, günahlarımız için bizi temsil ederek, kendi bedeninde elle tutulur ve acı veren biçimde acı çektiğine göre, siz de bu tür acılara hazır olun. Çünkü İsa'nın ardından gittiği ve O'nu açıkça kabul ettiği için böyle acılara düşen kişinin, kendini günahlara kaptırmaya vakti olmaz. Acılar onu sıkıntıya soksa da, günahlı ayartmalar durulmuştur. Artık onu meşgul etmezler. Bu yeryüzünde bize kalan zamanı artık Tanrı'yı yadsıyan insanların çıkarları ve arzuları peşinde geçirmek istemiyoruz. Hayır, *Tanrı'nın istediğini* yapmak istiyoruz. Çevremizdeki insanların harika bulduğunu değil. Toplumun ve ana akımın dayatmak istediğini ve iyi bulduğunu yeterince uzun süre yaptık. Buna her türlü dizginsiz sefahat dahildir. Sarhoşluklar, yiyip içme âlemleri. Tapınak fahişeliğiyle birlikte utanç verici putperestlikler. Hepsi kendini gerçekleştirmek ve tatmin etmek için. Ve elde edilebilecek ne varsa almak için. Şimdi bu anlamsız ve zararlı gidişe artık katılmamanıza şaşıyorlar. Kendi serbestliklerinde aradıkları doyumun ve sevincin İsa'da bulunduğunu anlayamıyorlar. Bu yüzden size sövüyor ve kendilerini yaşamın doğru tarafında sanıyorlar. Ama hepsi bu yaşam biçimleri ve sövgüleri için hesap vermek zorunda kalacak. Tanrı'nın onlardan hesap soracağı gün geliyor. O zaman hâlâ yaşayan herkesten, ve daha önce

ölmüş olan herkesten de. Hem ölmüş olanlara hem de siz yaşayanlara Kurtarıcı Mesih duyuruldu. Herkes sonsuz yaşam armağanını alsın diye – Kutsal Ruh aracılığıyla. Sonsuz yaşamın bu umuduyla acılarla dolu bir yaşam ve ölüm bile bir yenilgi değil, bir zaferdir. İyi haberi reddetmiş, sonsuz yaşam umudu olmadan ölmüş ve yargı gününü beklemek zorunda olanlar içinse durum tam tersidir.

Her şeyin *sonu* kapıda! Eski, geçici ve günahlı olan her şey sona erecek. İsa'nın ardından gitmiş olan herkes, Tanrı'nın yüceliğinde yeni bir başlangıç bekliyor.

Aklınız başınızda olsun. Ne dinsel ne de dünyasal bir sarhoşluğa kapılın. *Duada* etkin olun. Bunun için hiçbir fırsatı kaçırmayın – ister yalnız olun ister topluluk içinde. Her şeyden önce aranızda, yardımsever, özverili ve çıkar gözetmeden ötekine kendini adayan gerçek ve kalıcı bir *sevgi* olsun. Tanrı'dan gelen bu sevgi birçok günahı örter. Bağışlar! Ve başkalarının günahlarını suçlayarak tekrar tekrar ortaya dökmez. Sevginizi açık ve davetkâr bir konukseverlikle kanıtlayın. Zahmetten ve masraftan yakınmadan.

Her şeyde, her birinizin almış olduğu *ruhsal armağanlarla* birbirinize hizmet edin. Hem de Kutsal Ruh onları her birine nasıl paylaştırdıysa öyle. Tanrı'nın zengin, kapsamlı ve çok yönlü lütfunu armağan olarak aldınız. Onu sadık kâhyalar olarak sorumlulukla ve bina ederek kullanın. Lütfu başkalarına aktarın. Topluluğunuzda biri size konuştuğunda, sözleri Tanrı'dan gelen sözler olarak tanınsın ve dinlensin. Biri hizmet görevinde çalışıyorsa, bunu Tanrı'nın gücüyle yapsın. Ancak her şey Tanrı tarafından gerçekleştirildiğinde O büyütülür ve onurlandırılır. Çünkü hedef her zaman budur. Söz konusu olan asla bizim başarımız değil, Tanrı'nın yüceliğidir. Bizi Tanrı'ya, ama aynı zamanda birbirimize de götürmüş olan İsa Mesih aracılığıyla. Bunu ancak O mümkün kıldı. Bunu asla gözden kaçırmamalıyız. Bu yüzden bütün onur, güç ve yücelik sonsuzlara dek O'nun olsun. Amin.

Tanrı'nın sevdiği çocuklar: İsa uğruna çektiğiniz *baksız acılar* size kızgın bir ateş gibi görüldüğünde şaşırmayın ve korkmayın. Size daha başta yazdığım gibi, bu acılar imanınızın artırılmasına hizmet eder. Bir zamanlar Mesih'in çektiği acıların aynısını şimdi yaşamak zorunda olsanız da sevinin. Çünkü İsa bütün dünyanın gözü önünde güç ve yücelikle görünür biçimde geri gelip kurtuluşunuzu tamamladığında coşkuyla sevineceksiniz.

Evet, Mesih'in adını taşıdığınız ve açıkça kabul ettiğiniz için size hakaret ediliyorsa, ne mutlu size. Onların arasında Mesih'in adına sövülüyor. Bizim aramızda ise onurlandırılıyor ve yüceltiliyor. Bu yüzden Tanrı'nın yücelik Ruhu

hepinizin üzerinde duruyor. Tanrı'nın kutsal, seven ve koruyan huzuru her acıda sizi kuşatıyor. Bir zamanlar İsrail'i yücelik bulutunda, Şekina'da kuşattığı gibi. Gece gündüz görünür biçimde oradaydı.

Hiçbirimiz haklı olarak cezalandırılıp bu yüzden acı çekmemeli. Örneğin katil, hırsız ya da kötülük yapan biri olarak. Ya da kendisini hiç ilgilendirmeyen başkalarının işlerine yüzsüzce karışan biri olarak. Ama biri Mesih'e ait olduğu için, Hristiyan olarak tanındığı için acı çekiyorsa, az önce sayılan durumlardaki gibi hiçbir şekilde utanmasın.

Tanrı'nın yargısının açığa çıkacağı zaman geldi. Yargı başladı bile. Ve gerçekten de önce bizden başlıyor. Tanrı'nın kendi evinden. Bir zamanlar O'nun halkında olduğu gibi; orada yargı Yerusâlim'deki tapınaktan başlamıştı. Tanrı'nın kutsal yargısı bizi mahkûm etmeyecek, arındıracak ve düzeltecek. Bize O'nun kutsallığını gösterecek ve yaşamımızdan O'na yakışmayanı temizleyip atacak. Acılar yoluyla arınma da buna dahildir. Tanrı'nın yargısı karşısında, daha başta söylediğim gibi, kutsal yaşamak istiyoruz. Peki, kurtuluşun ve lütfun iyi haberine iman etmemiş olanların sonu nereye varır? İtaatsiz kalmış olanların? Biz doğrular bile ancak güçbela kurtarılıp hedefe ulaştırılıyorsa, günahlılara ve Tanrı tanımazlara ne olacak?

Bu yüzden, Tanrı böyle istediği ve izin verdiği için haksızlığa uğrayanların hepsi, bütün zayıflıkları ve hatalarıyla birlikte yaşamlarını O'na emanet etsinler. Sadık Yaratıcı sözlerinin ve vaatlerinin arkasında durur. Ama Tanrı'ya yöneltilen bu yakarış ve teslimiyet, başkalarına iyilik yaptığımız ve onların iyiliğini istediğimiz bir yaşamdan gelmelidir. Pes etmeden. Özellikle bize verilen acılar içinde kendimizi Tanrı'ya emanet ediyoruz. Böylece haksız acılara rağmen iyilik yapma gücünü alıyoruz. Böyle bir şeyi ancak Tanrı armağan edebilir.

Bölüm 5

Tanrı'nın sürüsü, imanlıların topluluğu, bakılmalı, korunmalı ve gözetilmelidir. Bunu üstlenmek özellikle sizin, ey **ihityarlar**, görevinizdir. Siz çobanlara ve ruhsal önderlere, ihtiyar arkadaşınız olarak benim de aynı görevin altında olduğumu söylüyorum. Bunu Rabbimiz İsa'nın acılarının görgü tanığı olarak söylüyorum. Ama O geri geldiğinde herkesin göreceği parıldayan yüceliğine ortak olacak biri olarak da. Ey ihtiyarlar, iyi çobanlar olarak Tanrı'nın sürüsünü güdün. Özeniniz zorla değil, yürekte ve gönüllü olsun. Bundan bir çıkar sağlamak için de değil. Egemenlik taslayanlar gibi davranmayın! Örnek yaşamınızla yürekleri kazanmalı

ve ikna etmelisiniz. Ve yakında **Baş Çoban**, büyük Çoban, Rabbimiz İsa görüldüğünde, emeğinizin karşılığı olarak yüceliğin zafer çelengini alacaksınız. Evet, o zaman hepimiz O'nun yüceliğine ortak olacağız.

Siz gençler, ihtiyarlara saygı gösterin! Onlardan öğrenin. Deneyimde sizden öndeler ya. Yönergelerini kabul edin. Ama onları Rab'bin önünde sınavın da.

Hepiniz birbirinize saygı gösterin ve alçakgönüllülüğe bürünün. Kendinizi asla büyük görmeyin. Çünkü Tanrı kibirliyle karşıdır. Alçakgönüllülere ise lütfeder – Süleyman'ın daha önce Özdeyişler 3'te söylediği gibi.

Tanrı'nın güçlü elinin sizi yerleştirdiği yaşam koşullarını kabul edin. Hoşnutsuz olmayın. Haksız acılar yüzünden de yakınmayın. Ya da yaşamınızı zorlaştıran şeyler yüzünden. Sadık Yaratıcı'ya güvenin ve asla unutmayın: O sizi doğru zamanda yüceltecek ve yüklerinizi alacak. Bu yaşamda, ama en geç İsa geri geldiğinde.

Bütün **kaygılarınızı** ve yüklerinizi O'na yükleyebilir ve yüklemelisiniz! Çünkü sizin için O'nun kadar kaygılanan kimse yok! Yaratıcımız her şeyi görür. Hiç kimse sizinle O'nun kadar ilgilenmez. Buna her zaman sınırsız tutunun. İlk bakışta öyle görünmese bile.

Her zaman ruhsal alarm durumunda olun. Çünkü en büyük düşmanımız İblis sinsice dolaşıyor. Kükreyen bir aslan gibi güç gösterisi yapmak, yıldırma ve korku salmak istiyor. Evet, av kolluyor ve bulduğunda saldırarak. Zulüm ve ölüm korkusu yoluyla İsa'nın izleyicilerini imanlarından vazgeçmeye zorlamak istiyor. Ama imanla ona kararlılıkla karşı durun. Korkmayın. Korkuya yer vermeyin. Şunun bilincinde olun: Bunu yaşamak zorunda olanlar yalnızca siz değilsiniz. Mesih'e ait olanlara yapılan zulüm bütün dünyada oluyor.

Her durumda en büyük güvence ve cesaret şu bilgidir ve öyle kalır: **Her lütfun Tanrısı** bizim Tanrımızdır. O bizi kendine, kendi yüceliğine, İsa Mesih'te çağırıyor. Kısa bir acı döneminden sonra burası bizim sonsuz yurdumuz olacak. Bu yolda, acıların içinden geçerken bile, O bizi ayağa kaldıracak, hazırlayacak ve yetkin kılacak. Kendi istediği gibi. İmanımızı öyle sağlamlaştıracak ve güçlendirecek ki, acılara rağmen dayanacak, iyilik yapacak ve sağlam temel üzerinde kalacağız. Ne olursa olsun: Hiçbir şey bizi yolumuzdan saptıramayacak.

Bu mektup size sadık Silvanus aracılığıyla ulaştırılıyor. Size yalnızca en önemli şeyleri kısaca yazdım. Tanrı'nın, içinde durduğunuz ve yaşadığınız gerçek lütfu hakkında – acılara rağmen.

Babil'de sizinle birlikte seçilmiş olan kız kardeşten size selam. Ve imanda ruhsal oğlum Markos'tan.

Birbirinizi sevgi öpücüğüyle selamlayın.

Mesih'e bağlı ve O'nda kök salmış olan hepinize esenlik olsun.

Amin.

Petrus'un İkinci Mektubu

- Tanrısal doğaya ortak olanlar
- İmanda büyümek
- Güvenilir söz
- Peygamberlik sözü
- Sahte öğretmenler
- Eski ve yeni yeryüzü
- Yargı ve Tanrı'nın sabrı

Petrus'un İkinci Mektubu

Size, Petrus lakabıyla anılan Simun yazıyor. Rabbim İsa Mesih bana böyle ad verdi. Tamamen O'na aitim – yalnızca O'nun kuluyum. Aynı zamanda O'nun gönderdiği kişi, O'nun elçisiyim. Size yazıyorum, çünkü siz de başlangıçta biz öğrencilerin aldığı aynı değerli imanı İsa'dan aldınız. Bu imanı hepimiz yalnızca O'ndan, Tanrımız'dan aldık. Ve Kurtarıcımız İsa Mesih'ten. Tanrı adildir. Bu yüzden hepimize, elçilere, biz Yahudilere ve öteki uluslara da aynı değerli imanı armağan etti. Bu iman, Tanrı'nın bize verdiği her şeye ortak olmamızı sağlar. O bize daha da büyük şeyler armağan edecek, çünkü Mesih'te doğru ilan edildik.

Tanrımız'dan gelen gittikçe artan lütuf ve yardımla taşarcasına kutsanın. Her gün öylesine acilen ihtiyaç duyduğumuz her şey için. Özellikle zulüm ve düşmanlık içinde. Sizi yaşamın her durumunda esenlikle de kutsasın. Tanrımız'ı ve Rabbimiz İsa'yı bunda tanırız. Çünkü O, lütfun ve esenliğin tükenmez kaynağımızdır.

Tanrı'nın kendisi – özellikle yaratılışında görülebilen – *tanrısal gücüyle* bizi her şeyle donattı ve yetenekli kıldı. Sonunda O'nun yüceliği için yaşayabilelim diye. Özellikle kurtuluş eyleminde, Tanrı bizi çağırdığında ve kendini bize beklenmedik ve hak etmediğimiz bir biçimde açıkladığında. O zaman O'nun yüceliğini ve tanrısal gücünü tanıdık – bizim için ölmüş ve dirilmiş olan aracılığıyla etkin olan gücü: Mesih aracılığıyla. Bize en büyük ve en değerli *vaatleri* ne büyük bir kararlılıkla armağan ettiğini anladık: O'nun büyük kurtuluşunu. Sonsuz yaşamı. Ruhu'nun armağanını. Ve zamanı geldiğinde yeni bir gök ve yeni bir yeryüzünü. Bizde yerine getirdiği bu vaatler aracılığıyla Tanrı kendi özünü, kendi yaşamını bizim kıldı. Bazılarının düşlediği gibi tanrılar olmuyoruz elbette. Tanrı'nın özünü, yalnızca Tanrı'ya özgü olan her şeyde almıyoruz. Ama O'nun tanrısal doğasına ortağız. Böylece Tanrı, O'nun sevgisi, lütfu ve merhameti, kutsallığı ve doğruluğu, yaşamımız aracılığıyla birçok durumda bizde görünür hale gelir. O'nun yüceliği için, çünkü O'ndan bir şey görülüyor! İlişkide olduğumuz bütün insanlar için görülebilir. Bizim aracılığımızla bu eşsiz Tanrı'yı tanıyacaklar. Tanrı'nın çağrısıyla dünyanın çöküşünden ve yıkımından kaçtık ya. Tanrısız insanları öylesine büyüleyen yaşam hırsıyla bağımızı kopardık. Dahası:

Bu çatlak ve geçici varoluş biçimini geride bıraktık. Böylece bu insanların doğru yaşadığı yıkımdan kurtulduk.

İşte tam da bu yüzden aldığımız imanda bütün *gayretimizi*, emeğimizi ve adanmışlığımızı göstermeliyiz. Bu imanda, Tanrı'nın da bize karşı gösterdiği kararlılıkla, inanarak ve kararlı bir şekilde ilerlemeliyiz. Buna değer!

Ama kararlılık için mutlaka *bilgi* gerekir. Bütün kararlılık doğru yöne yönlendirilmelidir. Tanrı'nın düşüncelerini O'nun Sözü aracılığıyla bilmeli ve gittikçe daha iyi tanımalıyız. Her şeyde Tanrı'dan gelen bilgelige ihtiyacımız var.

Bilgiye de *özdenetim* ve disiplin eşlik etmelidir. Bu özdenetime ve kendini tutmaya her zaman ihtiyacımız var, özellikle insanların arzularını başıboş bıraktığı bir toplumda yol aldığımızda.

Özdenetim gençte ve yaşlıda, bir ömür boyu, sağlam bir şekilde kök salmış olmalı. Bunda dayanmalı ve sarsılmadan durmalıyız.

Her *dayanmada* ve sarsılmadan durmada her zaman amacınız Tanrı'yı hoşnut etmek olmalı. Söz konusu olan, kendimizle övünebileceğimiz insan buyruklarını ya da geleneklerini izlemek değil.

Tanrı'yı hoşnut etmek her şeyden önce, Tanrı'nın çağırdığı iman kardeşlerimizle paydaşlık aramak ve bu paydaşlığı yaşamaktır. O'nun bizi kendi yerimizde ve bütün dünyada bir araya getirdiği herkesle. Onları özverili bir şekilde *sevmek* istiyoruz.

En yüce olan her zaman Tanrı'nın kendi sevgisidir. Bu sevgi bizi doldurur. Ve onun sayesinde Tanrı'yı, kardeşleri ve komşumuzu sevebiliriz. Bu sevgi yaptığımız her şeyin itici gücü olmalı. Yoksa her şey değersizdir!

Saydığım bütün bu önemli nitelikler İsa'nın öğrencileri için tamamen *olağandır*. Bu yüzden sizi belirginleştirmeli ve gittikçe daha çok yönlendirmelidir. Bu, imanda olgunluğa doğru gerçek ruhsal *büyüme* demektir. Bu erdemlerden hiçbir zaman yeterince sahip olamayız. O zaman imanınızda da tembel, uyuşuk ya da işe yaramaz olmazsınız. Evet, o zaman Tanrı için bol meyve verirsiniz. Böylece Rabbimiz İsa Mesih'i tanımamız içimizde derinleşir. Bu tanıma hiçbir zaman sona ermez. Çünkü İsa eşsiz biçimde yücedir, adeta sonu gelmez biçimde keşfedilemez. O her şeyin başlangıcı, ortası ve sonudur – adanmışlığımızın da. Yürekle gelen bu büyüyen tanıma, Tanrı'nın özünün Tanrı'nın sevincine gittikçe daha çok görünür olmasını sağlar – daha önce yazdığım gibi.

Ama bu niteliklerden – daha önceki zamanların tersine – neredeyse hiçbir şey görülüyorsa, o zaman kişi *kördür*. Kurtarıcımızın yüceliğini artık görmek

istemiyordur. Miyoptur, gözlerini kısararak bakar, evet, ışıktan kaçır hale gelmiştir. Sanki yücelik Tanrısı'nın bizi kendine çağırıldığını unutmak istiyormuş gibi. Böyle biri, daha önceki günahlarından suda vaftizle açıkça iman ikrarı yaparak arındırıldığını unutmıştır. Ama şimdi önceden olduğu gibi yaşıyorsa, bu ona artık hiçbir yarar sağlamaz. Önceki günahlarından vaftizde arınmış olsa bile – şimdi biriktirdiği günahlar onun yıkımı olacak.

Bu nedenle, sevgili kardeşler, elinizden geldiğince Tanrı'nın çağrısını ve seçilmişliğinizi *pekiştirin*. Böylece Tanrı'nın yaşamınıza müdahalesini doğrulayın. Tanrı sizi nasıl kararlılıkla çağırıp yakaladıysa, siz de İsa'nın ardından öyle kararlılıkla gidin. Yaşamınız Tanrı'nın lütfuna açık ve sevinçli bir yanıt olsun. Böylece Tanrı'nın yüceliğine giden yolda sendelemeyeceksiniz; gerçeğin yolundan sapmak ise hiç söz konusu olmayacak. Sizi Rabbimiz'in ve Kurtarıcımız'ın gelecekteki *krallığına* zafer dolu ve coşkulu bir giriş bekliyor. Bu eşsiz ve unutulmaz bir olay olacak. İmanın hedefi olan bu krallığın kapısı şimdiden ardına kadar açık! İşte bu bizim yaşayan ve güvenilir umudumuzdur. Bunun için her emeğe ve her adanmışlığa değer.

Yaşadığım sürece, sizi bu görkemli geleceğe hatırlatmak için kaygılanacak ve her zaman hazır olacağım. İsa'nın ardından gitmenin temel nitelikleri de buna dahildir. Bütün bunları zaten bildiğinizi ve bu gerçekte sağlamlaştığınızı bildiğim halde bunu yapıyorum. Ama bu kırılgan bedende olduğum sürece, bu şeyleri hatırlatarak sizi uyanık tutacağım – ve gerekirse sarsıp uyandıracam. Çünkü bu dünyadan ayrılışım yakındır. Bu dünyasal ve ölümlü bedeni yakında bir çadır gibi sökeceğim. Ve sonra Rabbim'in yanında olacağım. O bana sizden yakında ayrılacağımı açıkladı. Size burada yazdıklarım çok önemlidir. Bu bilgileri yüreklerinizde ve düşüncelerinizde korumanız için her zaman her şeyi yapacağım – özellikle de artık yanınızda olmadığımda.

Buna her şeyden önce unutulmaz bir olay dahildir. Biz öğrenciler, efsanelerin, akılcıca fikirlerin, düşlerin ya da duygu kıpırtılarının ardından gitmedik. Size Rabbimiz İsa Mesih'in büyük gücünden ve gelecekteki yüce görünüşünden söz ettiğimizde, bunu *görgü tanıkları* olarak yaptık. Yalnızca kutsal dağda, karla kaplı Hermon'un tepesinde kendi gözlerimizle yaşadığımız ve gördüğümüz şeyi tanıklık ettik. İsa'nın, Babası olan Tanrı tarafından parıl parıl bir ışıkla sarılıp başkalaştırıldığını yaşadık. Güneş gibi parlıyordu. Bu yüce görkemin ışıltısından bir ses geldi ve şöyle dedi: Bu, her şeyden çok sevdiğim Oğlum'dur. Bütünüyle O'ndan hoşnudum. Yüreğimin sevinci yalnızca O'dur.

Hem de tam bu dağda; büyük tufandan önce itaatsız Tanrı oğullarının gökten indiği, kadınlar aldığı ve devler doğurduğu dağda. Böylece insanlığı yozlaştırmak istediler. Buna biraz sonra yine değineceğim. İsa bu dağda bütün görünmeyen dünyaya, kayıp insanlık için bir Kurtarıcı'nın olduğunu bildiriyor. Karanlığın gücü sona eriyor.

Orada bulunan biz üç öğrenci, saygıdan neredeyse konuşamıyorduk. İsa'yla böyle bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştık. Ama bunun *peygamberlik sözlerinin* gerçekleşmesi olduğunu anladık: Yeşaya, Hezekiel, Daniel gibi bütün peygamberlerin, adları ne olursa olsun. Onlar Tanrı'nın zamanın sonunda yücelik içinde görüneceğinden söz ederler. Bu peygamberliklerin *gerçekleşmesini* kendi gözlerimizle gördük. Bir gün bütün insanların göreceği şeyin bir tür ön gösterimini. Gerçekleşmesini gördüğümüz ve işittiğimiz bu peygamberlik Tanrı sözü, karanlık ve kasvetli bir yerdeki ışık gibidir. Bu yer, İsa'yı reddeden ve bize zulmeden dünyadır. Bu gece yakında bitecek, çünkü İsa'yı dağda öyle gördüğümüzde parlak *sabah yıldızı* çoktan doğmuştu. Rabbimiz İsa Mesih'in günü durdurulamaz biçimde geliyor. Şafak sökmeye başladı bile. Dünyanın görmediği bu sabah yıldızına bakın. Dünya geceyi seviyor ve ışıktan çekiniyor.

Peygamberler kendi düşüncelerinin ardından gitmediler. Sözü ettikleri ve yazdıkları gelecek yücelik onlara açıklandı – Tanrı'nın Kutsal Ruh'u'nun yönlendirmesiyle ve sürüklemesiyle. Bunu yüreklerinize alın ve ona sımsıkı tutun! Onlar da aldıkları Tanrı sözünü bize aktardılar. Bu, bu arada bütün peygamberlik sözü için geçerlidir. Onu, Eski Antlaşma dediğimiz İbranice Kutsal Kitap'ın yazılarında buluruz.

Peygamberlik sözü, yani peygamberliklerin toplamı, insanların düşüncesi değildir. Çünkü Tanrı'nın çağırdığı insanlar doğrudan Kutsal Ruh tarafından harekete geçirildi ve *yönlendirildi*. Tanrı'dan algıladıklarına tanıklık ettiler ve onları yazıya geçirdiler. Rüzgârın bir geminin yelkenine esip onu ileri sürmesi gibi, Ruh tarafından sürüklendiler. Ama bu insanlar Tanrı'nın daktiloları ya da kuklaları değildi. Tersine O onları, kendi akıllarıyla ve kendi sözleriyle, O'nun bildirmek istediğini yazacak kişiler olarak yetenekli kıldı.

Bölüm 2

Açıkça belirtmek isterim ki, peygamberlik sözü hiçe de sayılabilir. Daha da kötüsü, kendi kafasına göre uydurulmuş sahte peygamberliklerdir. Daha o zamanlar İsrail'de yalancı peygamberler vardı. Bugün de aranızda gerçeği

söylemeyen ve Tanrı tarafından gönderilmemiş öğretmenler olacak. Onlar ve *sahte öğretmenleri* bölünmelere ve tarikat benzeri gruplaşmalara yol açacak. Bütün bunlar, etkilenen ve işin içinde olan herkes için yıkıcı bir iştir. Çünkü sahte öğretmenler böylece kendilerini satın almış olan Efendileri İsa Mesih'i inkâr ediyorlar. O'na hizmet etmeleri gerekirdi. Kendilerine değil. Yaptıkları yıkıcı şeyleri ne yazık ki O'nun adıyla yapıyorlar. Bu korkunç iddiayla başlarına yıkım getiriyorlar. Ya daha yaşamlarında; ama kesinlikle son gündeki son yargıda. Sahte gidişatları bu kadar açık olduğu halde, yine de birçokları onların ardından gidiyor. Bu yüzden gerçeğin yolu kötüleniyor. Çünkü gerçeğin yolunda yürüdüklerini iddia ediyorlar, ama durum hiç de öyle değil. Bundan etkilenen insanlar, tam tersi doğru olduğu halde gerçeğin yolunu bulduklarını sanıyorlar. Bunu fark ettiklerinde ise artık onunla hiçbir ilişkileri olsun istemiyorlar. Gerçeğin yolu konusunda aldatıldıklarını hissetmekte haklılar.

Bu sahte öğretmenler malınıza ve paranıza *aggözhlilikle* göz dikmiş. Kandığınız hileli sözlerle onu cebinizden çekip alıyorlar. Böyle bir davranış her zaman Tanrı'nın yargısını ardından getirir. Tanrı'nın bakış açısından bu hiçbir zaman başka türlü olmadı. Daha önce dediğim gibi, böylelerini yıkım bulacak.

Tanrı herkesi günahları için hesaba çekecek. Bu, görünmeyen dünyanın varlıkları için de geçerlidir. *Melekler*, Tanrı oğulları, gözcüler, yeryüzünde kötü niyetler besliyordu. Kadınlarla evlendiler ve dolayısıyla onlarla cinsel ilişkiye girdiler; bundan devler doğdu. Musa bu birleşmelerden doğan çocuklara böyle ad verdi. Üstelik insanlara kötü şeyler gösterdiler; bu da yeryüzünde büyük bir kötülüğe ve yozlaşmaya yol açtı. Bu Tanrı oğulları yargılandı. Tanrı onları esirgemedi. Ve son yargıdan çok önce, daha fazla kötülük yapamamasınlar diye karanlığa atıldılar ve zincire vuruldular. Orada büyük yargı gününe dek tutuluyorlar.

Tanrı'nın günaha katlanamayacağının ve göz yumamayacağının birçok örneği var. Tanrı bütün eski dünyayı esirgemedi. O günlerin bütün Tanrı tanımazlarının üzerine ölüm getiren su baskını getirdi. Tanrı oğullarının kötü niyetle doğurdukları birçok devin üzerine de. Yalnızca Nuh doğruydı; o, Tanrı'nın doğruluğunu ve gelecek yargıyı duyurdu. O, ailesiyle birlikte, toplam sekiz kişi, esirgendi ve gemi aracılığıyla kurtarıldı.

Bütün Tanrı tanımazlar için uyarıcı bir başka örnek de *Sodom* ile *Gomora*'nın yıkılıp küle çevrilmesidir. Orada, kentin yıkılışından kısa bir süre önce kurtarılan doğru adam Lut yaşıyordu. Bu Tanrı tanımazların zorbalığı ve şiddete yatkınlığı,

gök cisimlerine tapınmaları ve karanlık güçlerle ilişkileri ona dayanılmaz geliyordu. Bunu her gün görmek ve yaşamak zorunda olmak onun canını yakıyordu.

Bu örnekler bizi uyarmalı. Ama hem ayartıcıları hem de ayartılanları da. Ve Tanrı'nın, doğru olan ve O'ndan korkan kendi insanlarını nasıl koruduğunu ve yargıdan kurtardığını göstererek bize cesaret verirler. O bunu, onlar bu Tanrı tanımazların arasında Tanrı korkusuyla yaşadıklarında yapar. Doğru olmayanların ve Tanrı tanımazların hiçbirisi paçayı kurtaramayacak. En geç ölümlerinden sonra, yargı gününde cezalarını alacaklar.

Yargı, arzularını dizginsizce yaşayanları kesinlikle bulur. Çünkü itaat etmeleri gereken Egemen olarak Mesih'i hiçe sayıyorlar. Bu kendi başına buyruk kişiler göksel güçlere sövmekten de çekinmiyorlar. Onların tersine, rütbe olarak bu göksel güçlerin altında bulunan melekler, Tanrı'nın önünde onlar hakkında sövücü bir yargıda bulunmaya cesaret edemezler. Hem de bunun için yeterince nedenleri ve gerekçeleri olduğu halde.

Bu sahte öğretmenler neye sövdüklerini ve neyle boy ölçüştüklerini bilmiyorlar. Yalnızca kesilmek için yetiştirilen akılsız hayvanlar gibi davranıyorlar. Kendi yozlukları içinde yok olacaklar. Yaptıklarının hak ettiği karşılığı alacaklar.

Güpegündüz sefahat sürmeyi seviyorlar. Çalışacakları yerde. Kendi hilelerinin içinde yuvarlanıyorlar. Bir araya geldiğiniz topluluk yemeklerinize geliyorlar. Bu sırada akıllarında tek bir şey var ve bu yüzlerinden okunuyor: kendileriyle zina edecek bir kadın bulmak. Günahın köleleri onlar. İmanda henüz sağlamlaşmamış imanlılar için büyük bir tehlike. Aradıkları da tam böyleleri. Onları ayartmak amacıyla. Açgözlülük gözlerinden okunuyor. Başkasını sövmek ve kötüye kullanmak – işte gerçekten iyi becerdikleri şey bu. Lanet çocuklarından başka bir şey değiller. Gerçeğin doğru yolunu bıraktılar. Evet, ondan saptılar. Balam'ın yolunu seçtiler: Bir falcı ücreti karşılığında sahte peygamberlik etmek isteyen bir peygamber. Ama o hem acı hem de mucizevi bir azar ıstıttı. Bindığı eşek ona insan sözleriyle çıktı ve böylece peygamberin akılsızlığına engel oldu. Eşek Rab'in meleşini gördü, peygamber ise görmedi.

Bu sahte peygamberler susuz pınarlar gibidir. Bu yüzden işe yaramazlar ve bir aldatmacadırlar. Fırtınanın oraya buraya sürüklediği bulutlara benzerler. Sonunda onlara sonsuz karanlıktaki zifiri karanlıktan başka bir şey kalmaz. Şişirilmiş sözlerle vaatte bulunurken aynı zamanda tek dertlerinin bencil isteklerini doyurmak olduğunu gizlerler. Bununla tam da dünyanın sapkınlığından iman

yoluyla daha yeni kurtulmuş olanları cezbeder ve ayartırlar. Büyük bir özgürlükten söz ederler ve bununla imanda henüz çok yeni olanları kendilerine çekerler. Ama kendileri kendi yozluklarının *köleleridir*. Vaat ettikleri özgürlük özgürlük değil, köleliktir. Kendi yozluklarına köleler gibi boyun eğmişlerdir.

Sahte öğretmenlerin ayartmak için gözlerine kestirdikleri kişiler, dünyanın sapkınlığından ve onun arzularından daha yeni kurtulmuşlardır. Rab ve Kurtarıcı İsa Mesih'i tanıdıkları için O'nda güvenlik ve dayanak buldular. Ama şimdi bu ayartma yüzünden kaçtıkları dünyaya yeniden kayarlarsa, durumları şimdi öncekinden daha kötüdür. Öylesine kötüdür ki, onlar, yani ayartıcılar da ayartılanlar da, doğruluğun ve gerçeğin yolunu hiç tanımamış olsalardı daha iyi olurdu. Yeniden yüz çevirdikleri için, Müjde aracılığıyla tanımış oldukları Rabbimiz İsa Mesih'in kutsal buyruğunu reddediyorlar.

Ne yazık ki böyle acı durumlar için Özdeyişler'deki söz doğrudur: Köpek, daha önce kustuğunu yeniden yemek için ona geri döner. Aynı şekilde şu atasözü de doğrudur: Daha yeni yıkanmış domuz yeniden kendi pisliğinde yuvarlanır. Bunu bu kadar sert söylemek zorundayım!

Bölüm 3

Bu, size yazdığım ikinci mektup. Bununla belleğinize sesleniyorum. Aynı zamanda düşüncenizi duyarlı kılmak istiyorum: Daha önce işaret ettiğim peygamberlerin sözüne sımsıkı tutunun. Rabbimiz İsa Mesih'in, O'nun gönderdikleri, yani elçileriniz aracılığıyla size iletilen *buyruğunu* hep yeniden düşünün.

Her şeyden önce şunu bilmelisiniz: Son günlerde Tanrı korkusuyla hiçbir ilgisi olmayan *alaycılar* gelecek. Onlar sizi ne şaşırtsin ne de yıldırınsın. Onlar yalnızca arzularına göre yaşarlar. Şöyle diyecekler: Hani vaat edilmiş olan *Mesih'in gelişi* nerede kaldı? Ondandır hiçbir iz yok. Her şey olduğu gibi kalıyor. Eskiden beri olduğu gibi. Ama onlar bile bile çok önemli bir şeyi gözden geçiriyorlar. Gök ve yer başlangıçtan beri Tanrı'nın isteğiyle var oldu. Tanrı sözüyle yeryüzünü suyun içinden çıkardı. Karayı sudan ayırdı, aşağıda yeryüzündeki suları da yukarıda gökteki sulardan ayırdı. Aynı şekilde Tanrı, o zamanki eski dünyanın suda yok olmasını buyurdu. Hem gökten yağın yağmurla hem de yerden fışkırıp her şeyi sular altında bırakan su kütleleriyle. Demek ki her şey kesinlikle başlangıçta olduğu gibi *kalmadı*. Tanrı birdenbire, ansızın ve güçlü bir biçimde tarihin akışına

müdahale etti. Tufan o zamanki eski dünyayı sular altında bıraktı ve onu bütün Tanrı tanımazlardan temizledi.

Aynı şekilde bugünkü gökler ve bugünkü yeryüzü de Tanrı'nın kendisi tarafından gelecek yargı günündeki ateş için saklanıyor. Bu, bütün Tanrı tanımazların ve alaycıların yıkımı demek olacak. O zaman Tanrı'nın suyla gelen arındırıcı yargısıydı. Gelecek yargı ateşle olacak. Su baskını nasıl kesinlikle geldiyse, Tanrı'nın yakıp yok eden yargısı da öyle kesinlikle ve ansızın gelecek.

Bütün bunların ne zaman olacağı, şimdiye dek ne kadar sürdüğü ve daha ne kadar süreceği sorusu, ey sevgililer, sizi kaygılandırmasin. Çünkü Rabbimiz'in yanında bizim dünyasal zaman ölçümüz geçerli değildir. O'nun yanında bir gün bizim için bin yıldır. Ve bizim için bin yıl O'nun yanında tek bir gün gibidir. Emin olun, Rab gelişini *geçiktirmiyor*. Bunu bize vaat etti. Bazıları O'nun bizi özellikle uzun süre beklettiğini – ya da belki hiç gelmeyeceğini sanıyor! Böyle düşünmemeliyiz. Tersine O herkese karşı sabırlıdır. Çünkü hiç kimsenin yok olmasını istemiyor. Bu yüzden biz Yahudilere de, uluslara da, evet bütün insanlara düşüncelerini değiştirip dönmeleri için çok zaman tanıyor.

Vaat değişmeden kalıyor ve yerine gelecek: *Rabbimiz'in günü* gelecek! Hem de gece gelen bir hırsız gibi. Beklenmedik bir anda. Tam da çok az kişinin beklediği bir zamanda. Bu gün muazzam ve eşsiz olacak. İsyankâr göksel güçler yargılanacak ve yeryüzünün üzerindeki gök çatırdayan bir gürültüyle yok olacak. Böylece yeryüzü ve insanların üzerinde yaptığı ve yarattığı her şey, mecazi anlamda, açığa serilecek ve Tanrı'nın yargısının ateşine teslim edilecek. Kalıcı olmayan her şey yok edilecek. Yargının arındırıcı ateşi yeryüzündeki her şeyi eritecek. Onun üzerinde yalnızca Mesih'teki doğrular bulunacak. Yalnızca onlar sonsuza dek kalacak.

Günaha düşmüş melekler, Sodom ve Gomora'daki sapkın olaylar ve büyük tufandan önceki bütün bir kuşağın kötülüğü – bunlar kesinlikle bizim de başımıza gelecek olanın habercileridir.

Bütün bunların bugünkü yaşamımız için de bir anlamı var mı? Kesinlikle: Yaptıklarınız ve yapmadıklarınız kalıcı ve *sonsuzluk değeri* taşıyacak biçimde yaşayın. Ateş yargısından yalnızca bu sağ çıkacak. Kutsal olun ve Tanrı'nın yüceliği için yaşayın! Tanrı'nın gününü yanıp tutuşan bir özlemle bekleyin! Böyle yaşayan, Tanrı'nın bu gününün bir an önce gelmesini özler. O zaman göksel güçlerin bütün doğaüstü isyanı ortadan kaldırılacak, gök ateş alacak ve yangında eriyecek.

Bu yakıp yok eden ateş yargısı yüzünden mutsuz değiliz. Çünkü Tanrı onun yerine *yeni bir göğü* ve *yeni bir yeryüzünü* sonsuz yurdumuz yapacak. Peygamber Yeşaya bunu daha önce bildirmişti. Eski yeryüzü yargıda arındırılacak – hem de günahlılardan, günahattan ve onun bütün sonuçlarından. Bir zamanlar tufanda olduğu gibi. Ama şimdi bu ateşle olacak. Kızgın bir altın eritme fırınına benzer biçimde. Yeryüzü arındırılacak, dönüştürülecek ve yeniden yaratılacak. Orası – bugünün tersine – yetkin *doğruluğun* sonsuza dek yurt edindiği bir yer olacak. Yeni yeryüzü şimdi tanıdığımızdan bambaşka olacak. Tamamen özgür olacak. Ölümünden, her türlü lanetten, haksızlıktan, hastalıktan, savaştan, nefretten, açlıktan, yoksulluktan, korkudan ve hayatta kalma mücadelesinden. Ama aynı zamanda sevinçsizlikten, yalnızlıktan, depresyondan ve iç boşluktan da özgür. Ancak bu yeni yeryüzünde yalnızca Tanrı'yı arayan ve O'nu onurlandıranlar yaşayacak.

İşte tam bu gelecek, ve bundan daha azı değil, iman yolculuğumuzun *bedefidir*. Bu yüzden Tanrı'nın vaadinin gününde O'nun önünde ışıktaki kusursuz ve lekesiz durmaya kendinizi zorlayın. Bu kutsal Tanrı'yla esenlik içinde karşılaşırız – hiçbir korku olmadan. Doğrular olarak bulunmalıyız. Bu dünyayı vuracak yargının içinden geçip yeni dünyaya, İsa Mesih'in sonsuz *krallığına* ulaşacağız.

Ve bir kez daha söylüyorum: İsa'nın geri gelişinin görünüşte gecikmesi, dünya için kurtuluş demektir. Çünkü O sabırlıdır. Böylece insanlara tövbe ve dönüş için hâlâ zaman ve fırsat tanıyor.

Sevgili kardeşimiz Pavlus da mektuplarında bunu bilgelikle yazmıştır. Onları anlamak kimi zaman pek kolay değildir. Ve ne yazık ki imanda sağlam durmayan ya da bilgisiz olanlar onları çarpıtıyor ve yanlış anlıyor. Gerçi bunu bütün öteki Yazılar'la da yapıyorlar ve böylece başlarına yıkım getiriyorlar.

Ama siz, sevgili kardeşlerim, bütün bunları mektubum sayesinde şimdiden önceden bildiğinize göre, uyanık olun! Bu ahlaksızların karşı rüzgârına ve tavırlarına kapılıp sürüklenmekten ve imanınızın sağlamlığından düşmekten sakının.

Tersine sizi şuna yüreklendiriyorum: Lütufatla *büyüyün!* Tanrımız'ın taşan lütfunu gittikçe daha çok *tanıyın!* Yaşamınızı Tanrı'nın Mesih'teki lütfuna dayandırın. İmanda ilerleyin. Her şeyden önce Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'i tanımakta büyüyün. O'nun kim olduğunu ve bizim için ne yaptığını düşünün. O'nun sözlerini ve buyruklarını da hatırlayın. O'na tanıklık edin. O'nu sevin. O'nu onurlandırın. O'na tapının ve O'nun söylediğini yapın.

Yücelik O'na olsun! Başka kime? Şimdiden O'nu seviyor ve onurlandırıyoruz. Ya İsa'nın krallığı kesin olarak ve sonsuza dek parladığında, yeni gök ve yeni yeryüzü Rab'bin bilgisiyle ve yüceliğiyle dolduğunda, Tanrı'nın gününde nasıl olacak! Amin.

Yahuda'nın Mektubu

- En kutsal imanımız
- Ayartıcılar
- Ayartma
- Tanrı'nın yargısı
- Tanrı sevgisinin koruması
- Birbirimize nasıl davranmalıyız
- Hedefimiz

Yahuda'nın Mektubu

Burada ben, canıyla başıyla İsa Mesih'e ait olan ve O'na hizmet eden Yahuda yazıyorum. Yakup'un – ve Rab İsa'nın – öz kardeşiyim. Size, Müjde aracılığıyla Tanrı tarafından çağrılmış olanlara yazıyorum. O'nun ardından gitmeye çağrılmış olanlara. Tanrımız ve Babamız tarafından kendi çocukları olarak sevilen sizlere. Siz Tanrı'da güvendesiniz. O'nun hazinesi ve malısınız. Olan her şeyde sizi sımsıkı tutan Mesih tarafından korunuyorsunuz. Tanrı'nın merhameti, esenliği ve sevgisi size gitikçe daha bol verilecek. Böylece yaşamınız doluluğa erişecek. Ve O'nun size neler armağan ettiği görünür olacak.

Size ortak büyük kurtuluşumuz hakkında yazmayı öyle çok istemiştim ki. Tanrı'nın büyük merhametini gözlerinizin önüne sermeyi. Ama aynı zamanda durumumuzun ve kayıplığımızın ne kadar umutsuz olduğunu da. Fakat şu anki durum yüzünden daha da önemli bir şeye odaklanmak zorundayım. Sizi, bir kez teslim edilmiş iman uğruna mücadele etmeye uyarmak ve çağırmak için adeta içimden zorlandım. Elçilerin Rabbimiz İsa'dan alıp bize ulaştırdıkları iman. Bize kurtuluşu armağan eden bu iman tehlikede! Çünkü bazı insanlar imanlıların topluluğuna sinsice sızdılar. Hileyle ve ayartma ustalığıyla. Tanrı'nın lütfunu, sefahat ve günah içinde yaşamak için bir hak sayıyorlar. Şöyle diyorlar: İstedığimizi yapabiliriz, Tanrı nasılsa her zaman bağışlar. Böylece biricik Efendimiz ve Rabbimiz İsa Mesih'i inkâr ediyorlar. O'nun sözünü dinlemeliyiz – günahlı arzuların peşinden koşmamalıyız. Ama onların yargısı ve sonu şimdiden belli. Bu daha önce bildirilmiştir. Böyle şeyler yapanlar hakkında Tanrı'nın verdiği yargı kararını eski geleneklerden biliyoruz.

Bu öyküleri İbranice Kutsal Kitap'tan ve Yahudi geleneklerinden biliyorsunuz ya. Size yalnızca bugünkü durumunuza çok uyan üç olayı hatırlatıyorum. Bu vicdansız ayartıcılara karşı bir uyarı olarak.

Rab, halkı İsrail'i Mısır'ın köleliğinden göz kamaştırıcı bir şekilde özgür kıldı. Yine de halktan iman etmeyenleri cezalandırdı ve hepsinin çölde ölmesine izin verdi.

Melekler, Tanrı oğulları bile sonsuz zincirlere vurulup karanlığa kondular. Büyük yargı gününe dek. Çünkü çağrılarını ve meleklik konumlarını bırakıp

Nuh'un günlerinde insan kadınlarla birleşmişlerdi. İnanılmaz: Devler doğurdular ve büyük tufandan önce dünyaya bile kargaşa getirdiler.

Sodom ve Gomora ile çevresindeki kentler fuhuş yaptılar. Erkekler kadınlarınkinden başka bir tenin peşine düştüler. Tanrı'nın Lut'a gönderdiği göksel habercilerle cinsel ilişki istediler. Yaratılış 19 bunu böyle anlatır. Üzerlerine yargı ateşi yağan bu kentler, sonsuz ateşte cezaya katlanmak zorunda kaldıklarının örneği olarak hizmet ediyor. Sonsuza dek kendi başlarına bırakılmış, kayıp ve yapayalnız.

Tanrı'nın yargısı gecikmez: Bedensel ölüm, çöldeki İsrail'de olduğu gibi. Ölüler diyarında bağlanmak, düşmüş Tanrı oğullarında olduğu gibi. Sonsuz ateş yargısı, Sodom ve Gomora'da olduğu gibi.

Sizi uyardığım bu insanlarda bu günahların hepsini ya da bunlara çok benzeyenleri bulursunuz. Görümler aracılığıyla yaptıklarının onaylandığını sanıyorlar. Fuhuşlarının. Tanrı'nın ve Mesih'in yetkisini reddetmelerinin. Ve Tanrı'nın gücüne ve yetkisine hiçbir şekilde sahip olmadan karanlık melek güçleri hakkında sövücü konuşmalarının.

Hatta en güçlü meleklerden biri olan Mikail bile, İblis'le, yani güçlü ve karanlık bir melek gücüyle, Tanrı'nın hasmıyla Musa'nın cesedi üzerine çekiştiğinde, kötü niyetleriyle birlikte onun hakkında sövücü bir yargıda bulunmaya cesaret etmedi. Saygıdan! Mikail yalnızca şunu dedi: Rab seni cezalandırsın!

Bu insanlar hakkında hiçbir fikirleri olmayan şeylere sövüyorlar. Kiminle başa çıkmaya kalktıklarını bilmiyorlar. Ama bildikleri şeyde, hayvanlar gibi içgüdüyle anlayıp yaptıkları şeyde, hayvansı dürtüleri içinde mahvoluyorlar. Ne hiçbir ahlaki pusulaları ne de ruhsal kavrayışları var.

Vay onların haline! Bu ayartıcılar korkmalı. Katil ve kasa Kayın'ın yaptığını yapıyorlar. Dindarlar! Ama Tanrı'nın huzurundan uzaklaşıyor ve O'nun yetkisini reddediyorlar.

Balam gibi para için iş yapıyorlar. Açgözlülükten ve kazanç hırsından. Rüşvet alıyor ve ruhsal dünyada bir şey başarabilirlermiş gibi bir yanılgıya düşüyorlar.

Asi Korah gibi Tanrı'nın yargısında yok olacaklar. Hakları olmayanı kendilerine yakıştırıyorlar.

Bu insanların ortak yemeklerinizde bulunması bir utanç. Tıka basa yiyorlar ve her şey yolundaymış gibi davranıyorlar.

Yağmuru haber veren ama getirmeyen bulutlar gibiler. Yalan söylüyorlar. Rüzgârın önünde oraya buraya sürükleniyorlar. Dayanaksız.

Geç sonbahardaki ağaçlar gibiler. Ama hiçbir meyveleri yok. Çıplaklar, ikinci kez ölmüşler. Kökünden sökülmüşler.

Azgın deniz dalgaları. Utançları köpük köpük taşıyor. Boş laf ebeleri.

Yörüngesinden fırlamış ve hiçbir yön göstermeyen başıboş yıldızlar.

Düşmüş melekler gibi en koyu karanlığa gidiyorlar. Bütün zamanlar boyunca.

Biliyorsunuz, Adem'in yedinci kuşaktan torunu Hanok, daha o zaman böyleleri hakkında Rab'bin sözünü söylemişti: "Rab kutsal melekleriyle birlikte geldi. Onların ortasında duruyor. Yargıyı uygulamak için. Tanrısızca işleri yüzünden. Küstah ve tanrısızca konuşmaları yüzünden. Biricik Rab ve Efendi olan O'na karşı."

Hep söyleniyorlar ve durumlarından asla hoşnut değiller.

Yalnızca arzularının peşindeler ve Tanrı'nın isteğini hiç sormuyorlar.

Kendileri hakkında büyük ve kibirli sözler söylüyorlar.

Herhangi bir çıkar elde edebilecekleri zaman insanların önünde yerlerde sürünüyor ve yaltaklanıyorlar.

Bu insanlarla karşılaştığınızda ya da onlar aranızda çoktan sızmışsa, Rabbimiz İsa Mesih'in elçilerinin sözlerini hatırlayın. Ey Tanrı'nın sevdikleri, onlar zamanın sonunda alaycıların geleceğini önceden söylediler. Tanrısızca dürtülerinin peşinden gidenlerin. Bütün yaşamları Tanrı'nın kutsallığıyla alay ediyor. Bu insanlar topluluklarınızı zehirliyor ve bölünmeler çıkarıyorlar. Dünyasal düşünen ve içlerinde Tanrı'nın Ruhu yaşamayan insanlar bunlar. Tanrı'nın gerçek yaşamını tanımıyorlar.

Ama siz, sevgililer, en kutsal imanımızı topluluğunuzun temeli olarak tutuyorsunuz. Kiliseyi bunun üzerine kurun ve bu sahte kişiler gibi onu yıkmayın. Rab'bin ve elçilerinin bize duyurduğu bu imanın yerini hiçbir şey tutamaz. Bu yüzden, başta dediğim gibi, onun için mücadele etmeliyiz. Bu sahte kişiler karşısında edilgen kalmayın. Ayağa kalkın!

Bunun için duada güç bulun. Kutsal Ruh'tan beslenerek dua edin! O'nun huzurunun ve yönlendirmesinin bilincinde olun. İçinizde ve yüreğinizde O'nun tarafından taşınmaya kendinizi bırakın. O bizi Tanrı'nın huzuruna götürür. Asla yalnızca dindarca bir görev bilinciyle dua etmeyin, sevinçle Tanrı'nın tahtına gelin. Her seferinde yeniden!

Değişmeden büyük olan Tanrı sevgisinin korumasında kalın. İsa'nın sevgisinde kalın ve O'nun buyruklarını tutun. Efendiyi inkâr eden bu sahte kişilerden bambaşka olarak.

Gelecek olan Rab İsa Mesih'in merhametine umut bağlayın. O kendi gününde bizi karşılayacak ve sonsuz yaşama kurtarıp geçirecek.

Bu umuttan kuşku duyanlara merhamet gösterin. Onların yanında durun, onları sert biçimde yargılamayın ve onlara hakaret etmeyin.

Başkalarını ateşten çeker gibi kurtarın. İmanı neredeyse bırakmış olanları. Yanan bir evden birini kurtarıyormuş gibi bunun için her şeyi yapın.

Bu insanlar tarafından çoktan ayatılmış ve onların yaşam biçimini taklit eden başkalarına da acıyın. Ama onların yaşam biçimine sessizce göz yummamaya dikkat edin. Bu günahlardan nefret edin ve onları açığa çıkarın. Ama bu ayatılmış insanlardan asla nefret etmeyin.

Cesaret bulun! Kurtarıcı Tanrımız, kuşkuya düşüp sendelememek ya da ayatılmamak için bizi koruyabilir. Hedefe varana dek bizi koruyabilir. Hepimizi kendi yüzünün önünde toplayacak. Üzerimizde hiçbir leke olmayacak. O'nun huzurunda bizi dehşet değil, göksel sevinç ve coşku dolduracak. O zaman bayram başlayacak. Ve bir daha hiç bitmeyecek.

Tanrımız işte böyledir. Eşsiz Kurtarıcımız. Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla Tanrı bizim Kurtarıcımız oldu.

Bütün onur, görkem, güç ve egemenlik O'na aittir ve O'na yaraşır. Bütün zamanlardan önce, şimdi ve sonsuza dek.

Amin.

İbraniler'e Mektup

- İsa – Tanrı böyledir
- Büyük elçimiz ve başkâhinimiz İsa
- Tanrı'nın tahtı önünde dua ve tapınma
- Kutsal yerde yaşam
- Yeni antlaşma
- Tamamlandı
- Sonsuza dek kutsal kılınmış ve yetkin kılınmış!
- Büyük Bağışlanma Günü İsa Mesih'te gerçekleşti
- İman
- Sarsılmaz krallık

İbraniler'e Mektup

Geriye bakın, ey İbraniler! Kendi tarihinize. Yahve Tanrı başlangıçtan beri konuştu. Sık sık. Çeşitli ve etkileyici yollarla. Kendini peygamberler aracılığıyla bildirdi. Onları gönderdi. Onlar O'nun sözlerini ulaştırdılar. Ama bu dönem kesin olarak geride kaldı. Çünkü Oğul Tanrı geldi ve dünyaya konuştu. Evet, Tanrı Oğul aracılığıyla daha önce hiç olmadığı biçimde konuştu. Bu son peygamber sözüydü, ama yetkin – ve bu yüzden belirleyici olan söz. En büyük ve her şeyi aşan haberdirdi. Evet, *Oğul* kendisi haberdirdi. O herkes için büyük kurtuluştu.

Bu Oğul her şeyin mirasçısı olarak belirlenmiştir. Her şey O'nun olacak. Her şey Oğul aracılığıyla yaratıldı. Baba O'nu bununla görevlendirdi. Bütün bunlar Yahve Tanrı'nın istediği gibi oldu. Çünkü Oğul, özünde olduğu şeyde *ve* bütün işlerinde, Tanrı'nın yüceliğinin yetkin yansıması ve ışınması olarak kalır. Bu yücelik İsa'nın özünü, dünyasal ve bedensel gerçekliğini ve varlığını belirler. Oğul'da, İsa'da, Tanrı'nın yüceliği açığa çıkar ve kendini gösterir. Görülebilir, yaşanabilir, elle tutulabilir biçimde. Şimdiye dek peygamberler aracılığıyla Tanrı'dan ancak parça parça, yavaş yavaş anlaşılabilen şey, şimdi İsa'da tamamen açık hale geliyor. Sonsuz Tanrı, tam da İsa'da gelmiş olandır. İsa'yı nasıl tanıdıysak, Tanrı da her zaman öyleydi ve öyledir. Ve her zaman öyle olacak.

Oğul'un yarattığı her şey O'ndan beslenerek yaşar. Bir göbek kordonuna bağlıymış gibi. Her şey yalnızca O'nun aracılığıyla var olur – O'nun güçlü yaşam ve her şeye gücü yeten sözü aracılığıyla. Her şey O'nun elindedir.

Oğul İsa, günahlarımızdan acilen gerekli olan arınma için bizzat mücadele etti. Bunun bedelini canıyla ödedi. *İmkânsız mümkün kıldı*. Bundan daha sık söz edeceğim. Çünkü çok önemli. Bu yüzden en yüksek onur yerini aldı. Bu yer, Tanrı'nın görkemini sağıdır. Yücelerdeki sonsuz tahtında.

Yaratılışın sıralamasında melekler insanların üstündedir. Ama şimdi *insan* İsa onlardan daha büyük ve daha güçlü oldu. Daha üstün bir ad aldı. İnsan olarak. Bu ad O'nun kendisini temsil eder. Oğul'u. Bu adla bütün meleklerin üzerinde yükselir.

Bunu kutsal yazılardan yedi alıntıyla kanıtlayacağım. O, Tanrı'dan daha üstün bir rütbe ve ad aldı. Çünkü Tanrı, Mezmur 2'de Mesih-Kral için söylendiği gibi,

hiçbir meleğe “Sen benim Oğlum’sun, bugün ben seni doğurdum” dedi mi? Hayır! O, Oğul, hiçbir başlangıca sahip değildi ve yaratılmadı da; dünyada eşsiz bir biçimde ortaya çıkarıldı. Yahve’nin akıl almaz bedenleşmesi ve insan olması olarak.

Ya da 2 Samuel 7’de, Davut’un soyundan gelen için söylendiği gibi: “Ben O’na Baba olacağım, O da bana Oğul olacak?” Her iki söz de peygamberlik genişliği ve derinliği içinde yalnızca İsa’da gerçekleşir. Bu sözler zamandan bağımsız olarak doğrudur. Özellikle O’nun insan oluşuna işaret ederler. Ama aynı zamanda O’nun dirilişine ve evrenin Kralı olarak yüceltilmesine de!

Tanrı eşsiz Oğlu İsa’yı göksel tahttan yeniden görünür dünyaya, üzerinde insanların yaşadığı yeryüzüne indirecek. Bütün insanlar bunu görecek. Ve Tanrı’nın bütün melekleri O’nun önünde diz çökecek, O’na bağlılık bildirecek ve O’nu onurlandırıp O’na tapınacak. İlk gelişinde de tam böyle olmuştu – İsa, Oğul Tanrı, insan olduğunda.

Tanrı Mezmur 104’te melekler için şöyle der: “Melekleri rüzgârlar yapar, onları gönderirim. Onlar benim hizmetkârlarımdır, onları ateş alevleri yaparım.” Ama Oğlu için bambaşka bir şey söyler. Çünkü O, ilk doğan, yaratılmamıştır ve hiçbir zaman bir başlangıcı olmamıştır. Mezmur 45’in sözleriyle Oğul İsa için şöyle denir: “Ey Tanrı, tahtın sağlam duruyor ve her şeyin üzerindedir, başlangıcı ve sonu olmadan, sonsuzluktan sonsuzluğa. Asa, yönetim değneğin, doğruluktur. Krallığın adildir.” Çünkü İsa dünyasal yaşamında Tanrı’nın doğruluğunu her şeyden çok sevdi ve yasadışıktan nefret etti. Bu yüzden Tanrı **O’nu** sevinç ve coşku yağıyla meshetti. O’nu kral olarak çağırdı, başka hiç kimseyi değil. Hiçbir meleği de değil. O Meshedilmiş Olan’dır, Mesih’tir, Hristos’tur.” Ve O’nun yol arkadaşları *biriz*, melekler değil!

Tanrı Oğul için Mezmur 102’nin sözleriyle şöyle der: “Başlangıçta evreni sen yarattın, o senin güçlü ellerinin işidir. Ama o yok olacak, sen ise kalacaksın. Her şey eskir ve çürür, tıpkı dürülüp değiştirilen eskimiş bir kaftan gibi. Evren dağılıp yok olmasın diye dönüştürülecek ve değiştirilecek. Oğul aracılığıyla yeni olacak. Ama sen, Oğul, aynı kalarsın, değişmeyensin, yılları hiç bitmeyen ve hiçbir zaman yenilenmeye ihtiyaç duymayansın.”

Tanrı hiçbir meleğe Mezmur 110’daki şu sözleri söyledi mi: “Yanıma, tahta otur ve emin ol, bütün düşmanlarını bir ayak taburesi gibi ayaklarının altına koyacağın gün geliyor”? Onur yeri O’na verilir. O egemenlik sürecek. Melekler değil.

Melekler ruhsal varlıklardır ve öyle kalırlar. Hizmet etmek için yaratılmışlardır. Evet, kurtuluşun tamamını bekleyenlere yardım etmek ve destek olmak için vardılar. Oğul'un sonsuz krallığına ve Tanrı'nın sonsuz rahatına giden zorlu yolda ilerleyenlere yardım ederler. Melekler imanlılara daha önce sık sık hizmet ettiler. İsa'ya da hizmet ettikleri gibi.

Bölüm 2

Bu büyük hedefe giden yolda olduğumuz için, Müjde'de duyduklarımıza çok dikkat etmeliyiz. Yoksa limana varamayan bir gemi gibi oluruz. Hedefin yanından kayıp geçeriz. İmanda gemi kazasına uğrarız.

Musa'nın Yasası, biz İbranilere Sina Dağı'nda melekler aracılığıyla verildi. Meleklerin göksel danışma kurulunun önünde. Ve bu sözler açtı: Onları yapan yaşayacak. Yapmayan ölecek. Yaptığımız her şeyin adil bir karşılığı vardır – melekler aracılığıyla bize verilen Yasa'ya göre. Ama büyük kurtuluşu, *Oğul* aracılığıyla gelen kurtuluşu hafife alıp geçerse ya da tehlikeye atarsak, evet hiçe sayarsak, o zaman ne olacak? O zaman Tanrı'nın adil yargısından nasıl kaçabiliriz? O zaman nereye sığınabiliriz?

Bu kurtuluş Rabbimiz İsa aracılığıyla geldi ve başladı. O, Egemenliğin Müjdesi'ni duyurdu. Ölümünden ve dirilişinden sonra öğrencilerini, tamamlanmış olan büyük kurtuluşu her yerde duyurmakla görevlendirdi. Onlar, İsa'nın başlatmış olduğu Egemenliğin ve kurtuluşun iyi haberini bize de doğruladılar. Tanrı'nın kendisi bu haberi bugüne dek doğaüstü belirtiler ve mucizelerle doğruladı. Hâlâ da doğruluyor. Bunu Kutsal Ruh'un dökülmesiyle, ama olağanüstü kudretli işlerle de yapıyor. Bu söz nerede duyurulduysa ve iman edildiyse, nerede duyuruluyor ve iman ediliyorsa, orada Tanrı'nın Egemenliği'nin gücü etkindir. Bu olaylar, bu haberin Tanrı'nın kendisinden geldiği sonucundan başka bir sonuca izin vermez. *Oğul'un* bu sözüne kulak vermelisiniz! O son, ama aynı zamanda en büyük peygamberdi, çünkü O Oğul'dur.

Tanrı yeryüzünü o zaman insanın egemenliği altına koydu – meleklerin değil. Gelecek dünyayı da meleklerle emanet etmedi ya da miras olarak armağan etmedi. Mezmur 8'de şöyle denir: “İnsan ne ki, onu anasın, insanoglu ne ki, onunla ilgilenesin? Onu meleklerden – Elohim'den, Tanrı'nın yaratılmış oğullarından – biraz aşağı kıydın, ama yücelik ve onurla taçlandırdın; her şeyi onun ayaklarının altına serdin.” Tanrı Oğul'a, Mesih İsa'ya her şeyi emanet ettiyse ve her şeyi O'nun altına koyduysa, O'na bağlı olmayan hiçbir şey kalmaz.

Melekler de. Her şey, her şeydir. Eşsiz, benzersiz ve meshedilmiş insan İsa, insanlarla, bizimle, kurtardığı ve çağırdığı yol arkadaşlarıyla birlikte gelecek dünyayı yönetecek. Melekleri bile.

Ne var ki İsa'nın bu evrensel krallığını akıl almaz boyutuyla henüz göremiyor ve yaşayamıyoruz. Ama bir gün o zaman gelecek. O'nun zamanı geldiğinde. Şimdiden imanla ve yüreğin gözleriyle anladığımız ise şudur: Dünyasal yaşamı boyunca insan olarak meleklerden aşağı olan İsa. Herkes için ölüme katlanan ve zorla öldürülmenin bütün acılığını tadan İsa. Hepimiz için. Böylece Tanrı'nın lütfu bütün yaratılışın yararına olsun diye. Ve bu yüzden, imkânsız yaptığı, kendini çarmıha gerdirdiği ve öldüğü için, şimdi Tanrı'nın yüceliğine ve onuruna bürünmüş, evet yüceliğin zafer çelengiyle taçlandırılmıştır.

Bu da tamamen Tanrı'nın isteğine uygundur – her şey zaten O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaratıldı –: O'nu, Mesih İsa'yı, yeryüzünde çektiği acılar aracılığıyla yetkin kılmak. Başkâhin olarak görevi ve hizmeti için yetkin kılmak; bundan ileride ayrıntılı olarak söz edeceğim. O, İsa, kurtuluşumuzun kaynağı, öncüsü, evet kaptanıdır. Bu sıfatla bizi, o çok sayıdaki oğulları ve kızları, durdurulamaz biçimde ve zaferle, daha önce bize kapalı olan göksel yüceliğe götürür.

Mesih bizi kutsal kıldı ve Tanrı'ya çıkardı. Her şey, Oğlu'nu yeryüzünde insan olarak doğuran Tanrı'dan gelir. Bizi, O'nun oğullarını ve kızlarını da doğurduğu gibi. Bu yüzden Mesih *insan olarak*, sıralamada insanların üzerinde duran meleklerin önünde, biz *insanları* kardeşleri olarak adlandırmaktan utanmaz. Meleklerin, Elohim'in göksel danışma kurulunda, Mezmur 22'nin dediği gibi açıkça şunu söyler: “Ey Tanrı, yüce adını kardeşlerime duyuracağım; meleklerin göksel danışma kurulunun ortasında sana övgüler okuyacağım.” Ve başka bir yerde şöyle denir: “Güvenimi O'na, bu yeni aileyi isteyen Tanrı'ya bağlayacağım.” Çarmıhta O'nunla alay ettiler: Kurtulmak için Tanrı'ya güvensin de görelim. O Tanrısı'na güvendi, ama yine de öldü. Ama harika sonuç şudur, Yeşaya 8'in dediği gibi: “İşte ben ve Tanrı'nın bana kardeş olarak verdiği çocuklar.” Mesih hepimizi, büyük, evet sayısız insan ailesini göksel danışma kuruluna tanıtır ve bizimle sonsuza dek birleştiğini duyurup kutlar.

Bu nasıl oldu? Bu nasıl mümkün oldu? O, Nasıralı İsa, tamamen ve bütünüyle insan oldu. İnsansal ve ölümlü varoluşumuzu tamamen kendine mal etti, öyle ki biz neyse O da o oldu. Günah dışında.

Biz insanlar her gün ölüme ve ölüm korkusuna tutsaktık. Ama O, ölümün gücüne sahip olan İblis'i yenmek için geldi. Ölümün ve korkunun gücünü

kırmak için geldi. Günah ve suç yüzünden Yasa'nın ölüm hükmü altındayız. Ve İblis, suçlayıcı, bu hükmü ileri sürüyor. Ama Mesih, günahlarımızın fidyesini kendi ölümüyle ödeyerek, kendi kurban ölümüyle bizi özgür kıldı. Böylece, asla yerine getiremeyecekleri Yasa'nın altında bütün yaşamları boyunca vicdan sıkıntısı ve ölüm korkusu içinde olanların hepsini özgür kılabilirdi. Şimdi ölümün gücü, kurtuluşumuzun öncüsü İsa Mesih'in ardından gidenlerin hepsi için kırılmış ve etkisizdir. Kurtuluşumuzun kaptanı İblis'i yendi ve onun gücünü ve silahını elinden aldı: O'nda günahtan ve ölümden özgürlük vardır!

O'nun derdi meleklerin kurtuluşu değildi. Çünkü O bir melek değil, insan oldu. O, tohumla, İbrahim'in soyuyla ilgilenir, ey İbraniler. Söz konusu olan sizsiniz, iman eden herkes de. Çünkü İbrahim'de bereket uluslara da vaat edilmişti. Ve iman eden herkes İbrahim'in çocuklarıdır.

Bu yüzden bir kez daha söylüyorum: İsa her şeyde – elbette günah dışında – kardeşlerine benzemek zorundaydı. Ancak böylece bizim için Tanrı'nın yanında merhametli, duygudaş ve sadık bir başkâhin olabildi. Bizim için ne yaptı? Günahlarımızı ortadan kaldırdı. Onları yok etti ve onlara son verdi. Yeruşalim'deki tapınakta İsrail halkı için – İsa'ya işaret eden bir örnek olarak – böyle olurdu. Ama O bunun gerçekleşmesidir. Günahlarımızın bağışlanmasını sağladı. Yetkin olarak, bir kez ve herkes için.

O yalnızca günah sorununuz için *başkâhin* olmadı. Hayır, hedefe varana dek de öyle kalır. İman yolunda bize yardım eder. Tanrı'nın yanında bizim için aracılık eder. Bizim için dua eder. Çünkü biz güçsüzüz, bizi yoldan saptırmak isteyen ayartmalarla ve zulümlerle kuşatılmışız. Bu acıları, zulümleri ve sıkıntıları O kendisi yaşadı ve onlara katlandı. Bizim hiçbir zaman yaşayacağımızdan daha yoğun biçimde. Daha önce dediğim gibi, bu O'nu bu başkâhinlik hizmetine yetkin kıldı; öyle ki bizimle duygudaşlık edebilsin, yardım edebilsin ve yanımızda durabilsin. İnsan olmasaydı, olanları yaşamasaydı ve onlara katlanmasaydı, asla böyle bir başkâhin olamazdı.

Bölüm 3

Bu yüzden, ey kutsallar, ey kurtarılmış iman kardeşleri, imanla İsa'ya bakın. Dikkatinizi O'na verin. O bizim başkâhinimiz ve Tanrı'nın elçisidir. Başkâhin olarak Tanrı'nın yanında bizim içindir. Elçi olarak bizim yanımızda Tanrı için vardır. Hepiniz Tanrı'nın Müjde aracılığıyla gelen çağrısının ortakları ve

paydaşlarısınız. Tanrı'nın çağrısı size gökten geldi. Ve sizi oraya çağırıyor – kendi göksel kutsal yerine.

İsa, kendisini bu hizmete ve göreve atamış olana sadıktı ve sadıktır – Musa'nın da Tanrı'nın eski halkı olan İsrail'in, onun bütün evinde sadık olduğu gibi. Ama İsa Musa'dan daha büyük onura sahiptir. Tıpkı bir evi yapanın, yaptığı evden daha büyük onura sahip olduğu gibi. Her ev elbette biri tarafından yapılır; ama her şeyi yapan Tanrı'nın kendisidir. İsa, her şeyi, yani Musa'yı ve onun evini de yaratmış olan Tanrı'dır.

Musa bu evdeki hizmetinde sadıktı. Bu, size duyurulmuş olanın bir örneği ve tanıklığıydı. Duyurulan, Mesih'tir, Oğul'dur. O bu evin *üzerindedir*. Musa gibi değil. Musa bu evin *içinde* yalnızca bir hizmetkârdı. Mesih'in yarattığı ve O'na ait olan ev biziz: O'nun ailesi, Tanrı'nın kızları ve oğulları!

Ama dikkat edin! Ancak sevinçli güveni ve övünebileceğimiz umudu *sımsıkı tutarsanız* – ve aynı zamanda yaşamınızın sonuna ya da Mesih'in görkemli gelişine dek sarsılmadan durursanız öylesiniz.

Kutsal Ruh Mezmur 95'te şöyle diyor: “Bugün, Tanrı'nın sesi yankılandığında, iyi dinleyin ve O'nun söylediğini yapın. Yüreğinizi nasırlaştıracağınıza. Çünkü acılık zamanında, sinama günlerinde, çölde böyle olmuştu. O zaman atalarınız, sadakatimi ve özenimi 40 yıl boyunca gördükleri halde, bana meydan okuyarak ve kuşkuyla sinayarak beni denediler. Bu yüzden o kuşağa öfkelen dim. Şöyle dedim: Yürekleri hep yanlış yolda. İyi yollarımı hiç tanımadılar, tanımak da istemediler. Sonra kutsal öfkemle ant içtim: Mısır'dan çıkmış olan bu kuşak – Yeşu ile Kalev dışında – benim rahatıma, vaat edilmiş Kenan ülkesine girmeyecek.”

İşte tam bu yüzden kendinize dikkat edin, hiç kimsenin böyle kötü bir yüreği olmasın. İmansızlıkla dolu, yaşayan Tanrı'dan ve Mesih'ten dönmeye hazır bir yürek. Bu Tanrı'yı ve O'nun iyiliğini Mesih İsa aracılığıyla tanıdınız ve yaşadınız. Bu yüzden bu kritik ve sınamalarla dolu zamanda her gün birbirinizi yüreklendirin. Bunu durmadan yapın ki, hiçbiriniz günahın aldatmacasıyla gözü kör olup imansızlığa sürüklenmesin ve nasırlaşmasın. İmanı bırakınca rahat bulunacağına inanmak bir aldatmacadır. Hatırlayın: Sonsuza dek yol arkadaşları, Mesih İsa'nın gerçek kardeşleri gibi olduk. Bundan fazlası olabilir mi? O halde imanda kararlılıkla ilerlemeye değmez mi? Ancak başlangıçta sahip olduğumuz iman güvenimizi sonuna dek sarsılmadan sımsıkı tutarsak her şeyi doğru ve

gerçek olarak yaşarız. Ve imanı bırakmazsak. Tanrı'nın rahatına giden yolculukta kestirme yol yoktur.

Tanrı'nın uyarısı şudur: “Bugün, evet her zaman, sesimi duyduğunuzda, o zaman acılık zamanında olduğu gibi yüreğinizi inatla katılaştırmayın.” O zaman yüreğini nasırlaştıran ve Tanrı'yı kızdıran kimdi? Musa'nın ardından Mısır'dan çıkmış olanların hepsi değil miydi? Tanrı kime öfkelenmişti? 40 yıl boyunca? Günah işlemiş ve cesetleri çölde kalmış olanların hepsine değil mi? Hangi İsraililere rahatına girmeyeceklerine dair ant içti? Tam da itaatsiz olan ve yüreklerini O'na karşı nasırlaştıranlara. İmansızlıkları yüzünden vaat edilmiş ülkeye giremediklerini açıkça görüyoruz.

Bölüm 4

Ey İbraniler, ve mektubumu dinleyen ve okuyan herkes: Tanrı'nın bize vaat ettiği rahata gerçekten ulaşmak için ciddi bir kaygı taşıyalım! Oraya giden yolda geri düşmemelisiniz. Ve her şeyden önce: Sonunda hedefi kaçırmamalısınız. Tanrı'nın gelecekteki rahatının iyi haberi bize duyuruldu. Tıpkı o zaman keşifçilerin onlara zengin Kenan ülkesini haber verdiği gibi. Ama Kenan'ın görkemine ilişkin haber onlara hiçbir yarar sağlamadı. Çünkü ona inanmadılar. Biz, Mesih'le ilgili habere iman eden herkes, göksel rahata gireceğiz. Ama o zaman durum bambaşka idi. Tanrı'nın onlara söz verdiği rahata girmediler. Çünkü yüreklerini tekrar tekrar nasırlaştırdılar ve Tanrı'ya güvenmediler.

Tanrı başlangıçtan beri bir rahatın daha olduğunu gösteriyor. Yaratılış işleri daha başlangıçta tamamlanmış olduğu halde. Bu yüzden iman etmeleri gerekirdi. Musa şöyle dedi: “Ve Tanrı yedinci gün bütün işlerinden dinlendi.” Burada ise şöyle denir: “Onlar, Mısır'dan çıkan kuşak, kesinlikle benim rahatıma girmeyecek.” Bize ise, güvendiğimiz sürece rahata girmek vaat edilmiştir. Ama o zamanki iyi haberi dinleyenler itaatsizlikleri yüzünden rahata kavuşmadılar. Ama Tanrı şimdi yeniden, Mısır'dan çıkıştan çok uzun zaman sonra, yeni bir lütuf günü belirledi – yeni bir “bugün”. Daha önce aktardığım gibi Davut aracılığıyla Mezmur 95'te şunu vaat ediyor: “Bugün O'nun sesini duyarsanız, yüreklerinizi nasırlaştırmayın.” Çünkü Musa'nın ardılı ve İsrail'in önderi Yeşu o kuşağı son rahata kavuşturmuş olsaydı, şimdi artık başka bir rahattan söz etmezdi. Demek ki Tanrı'nın halkı için hâlâ gelecekte bir Şabat rahatı var. Ne yaratılışın yedinci günü, Şabat günü, ne de Kenan ülkesi Tanrı'nın kesin rahatını getirdi. Tanrı'nın kesin ve sonsuz Şabat rahatı ancak geri gelecek olan Mesih İsa aracılığıyla,

O'nun kurbanı ve egemenliği aracılığıyla gerçek olacak. Çünkü bir gün bu Şabat rahatına, Tanrı'nın bu esenliğine girmiş olan, tıpkı Tanrı'nın kendisi gibi, kendi işlerinden dinlenmiştir. Başlangıçta görüldüğü gibi.

Öyleyse O'nun rahatına girmek için güvenle her şeyi yapalım. Hiçbirimiz, o zamanki insanlar gibi, oraya giden yolda düşmesin. Söz konusu olan, ne yazık ki her gün işlediğimiz günahlar değildir. Söz konusu olan, Mesih'e iman etmeniz ve O'na sınıksız tutunmanızdır. O'nu bırakmayın. O sizi sınıksız tutuyor!

Tanrı her birimizi, gerçek bir imana sahip olup olmadığımızı sınar. Bizi yazılı Sözü aracılığıyla sınar. Bu Söz yaşayandır ve bu yüzden etkilidir. Sanki Tanrı doğrudan, kişisel olarak bizimle konuşuyormuş gibi bize seslenir. Üstelik O'nun Sözü keskindir, evet iki ağızlı bir kılıç bıçağından daha keskindir. Çünkü en derin iç dünyamıza işler. En derin düşünce dünyamızı ve tutumlarımızı yargılar ve açığa serer. Bu kılıç, mecazi anlamda, canı ve ruhu ayırmayı başarır, tıpkı kemikleri ve iliği ayırdığı gibi. Böylece kendimizi çok daha iyi anlayabilir ve değerlendirebiliriz. Ama tehlikeleri de tanıyabilir ve onları bu Söz'ün gücüyle yok edebilir – ya da basitçe onlardan uzak durabiliriz.

Büyük yaratılıştaki Yaratıcı'nın görmediği hiçbir şey yoktur. Hiçbir yaratık, tek bir insan bile, Tanrı'dan saklanamaz ya da kaçamaz. Herkes O'nun önünde çıplak gibidir. O'nu kandıramayız. O her şeyi görür. Yaratıklar olarak O'na karşı sorumluyuz ve bir gün O'na hesap vermek zorundayız.

Tanrı'nın özü ve gerçekliği böyledir. Ve bu yüzden şimdi büyük bir korku duyabilecek olsak da, güvenle ve cesaretle ilerleyebiliriz. Çünkü bizim de – İsrail gibi – bir başkâhinimiz var. Ama eski tarzda değil. Bizim başkâhinimiz göklerden geçerek yükseldi. Evet, Tanrı'nın göksel tahtına dek! Göksel ve sonsuz kutsal yere. Bütün günahlarımızı bağışlattı. İşte tam bu yüzden İsa'ya ilişkin iman ikrarımıza sınıksız tutunuyoruz! Başkâhinimiz zayıflıklarımızı, korkularımızı ve kaygılarımızı, yorgunluğumuzu ve bitkinliğimizi, ama aynı zamanda kuşkularımızı ve bezginliğimizi de anlayabilir. Bizimle birlikte acı çeker ve hisseder. Bunu başka hiç kimsenin yapamayacağı kadar yapabilir. Çünkü bütün yaşamı boyunca bir insan olarak her şeyde bizim gibi ayartıldı. Çarmıhtaki ölüme dek. Sınıandı ve denendi. Çarmıhı ve korkunç acıları reddedip çarmıhsız kolay yolu seçmeye ayartıldı. Ama direndi. Bizden farklı olarak. Çünkü asla günaha ve imansızlığa boyun eğmedi. Günahsız kaldı ve günah işlemedi!

Bu yüzden cesaretle ve güvenle Tanrı'nın önüne çıkalım. Nerede olursak olalım. Çünkü bizi kardeşleri olarak adlandıran Tanrı'nın Oğlu, Tanrı'nın

tahtında her zaman *bizim için* vardır. Bizi çekinmeden *lütuf tahtına* gelmeye davet ediyor. Bu göksel tahtın önüne bütün kaygılarımızı, korkularımızı, endişelerimizi ve kuşklarımızı serelim. Şükredelim. Tapınalım. Orada, lütuf tahtının önünde – imanla ve Kutsal Ruh'ta – zaman geçirelim. Huzura kavuşalım – ve O'nun esenliğini bulalım. O'nu dinleyelim.

O'nun tahtı bizim için bir suçlama yeri *değildir*. Lütuf yeridir. Orada hoş karşılanırsınız. Bizi bekliyorlar. Oradan merhamet ve lütuf alırsınız. Hem de tam ihtiyacımız olduğunda. Tanrı dileklerimize ve yakarışlarımıza her zaman yanıt verecek. Bizim için iyi olduğu gibi. Ama kendi zamanında. Doğru zamanda! Asla geç değil! Yardımımız, göğü ve yeri yaratmış olan Tanrı'dan gelir.

Bölüm 5

Bir başkâhin, Tanrı'nın önünde insanlar için aracılık etmek üzere insanlar arasından seçilir. Onlar için sunağa armağanlar ve kurbanlar getirir. İsrail halkının günahları için. Kendisi bilgisizlere ve yolunu şaşıranlara, yani günah işlemiş olanlara karşı hoşgörülüdür ve onları anlar. Çünkü kendisi de güçsüz bir insandır. Herkes gibi günah işleyen biri. Bu şu demektir: Kendisi için de kurban sunmak zorundadır.

İsa'da durum bambaşkadır: O insanlar tarafından başkâhin olarak belirlenmedi. Buna Tanrı tarafından çağrıldı. Başlangıçta Harun'un çağrıldığı gibi. Mesih için Mezmur 2'de şöyle denir: “Sen benim Oğlum'sun, bugün ben seni doğurdum.” Mezmur 110'da O'nun hakkında şöyle der: “Sen sonsuza dek kâhinsin. Harun gibi değil, Melkisedek gibi.”

O'nun dünyasal yaşamı nasıldı? O'nu başkâhinliğe yetkin kılan neydi? Harun'da olmayan neye sahipti? Yaşamı duayla doluydu. O'nu ölümden kurtarabilecek tek Olan'a dileklerle ve yakarışlarla. İsa Tanrısı'na haykırarak ve ağlayarak bile yakardı. Acı O'nu öylesine derinden ve ağır vurmuştu. Duası işitildi. Çünkü yalnızca Tanrı'ya güvendi ve yalnızca O'nun sözünü dinledi. Ve O'ndan her şeyden çok korktu ve O'na her şeyden çok saygı duydu. Hem de sonsuz Oğul, evet Tanrı – Baba'ya eşit – olduğu halde. İnsan olmadan önce bu itaati tanımıyordu. Bu O'nun için yeniydi. İnsan olarak itaati öğrendi. Bütün acılara, direnişlere ve karşı çıkışlara rağmen itaat etti. Bu zorluklar boşuna değildi. Çünkü O şimdi hedefe ulaştı. Tanrı'nın tahtında yetkinleşmiş olarak. Bu kutsal yaşamdan ve ölümden eşsiz bir şey doğdu. Görevi tamamlandı. Karşıtları için O çarmıha germenin nedeniydi. Bizim için ise sonsuz kurtuluşun nedeni ve

temelidir. Böylece kesin, sonsuz ve her şeyi kapsayan bir kurtuluş sağladı. O'nun ardından giden ve O'nun sözünü dinleyen *herkes* için.

Tanrı tam da böyle bir kâhin arıyordu! İsa şimdi Melkisedek'in tarzında bir kâhindir. Bunun ne anlama geldiğine ileride değineceğim. Göğe, göksel kutsal yere yükseldiğinde, Tanrı tarafından törenle karşılandı ve onurlandırıldı. Tanrı O'nu şu sözlerle selamladı: "Sen Melkisedek gibi başkâhinsin." Tanrı böylece herkese, her zaman sahip olmak istediği bu kâhine sonunda kavuştuğunu bildirdi. Ve bu kâhinle birlikte, O'nun sağladığı sonsuz bir kurtuluşa da sonunda kavuştuğunu!

Bu konuda söylenecek daha çok şey var. Ama açıklaması o kadar da kolay değil. Çünkü ne yazık ki tembelleştiniz ve ağır iştir oldunuz. Hem de Mesih'i uzun zamandır tanıdığınız halde. *Siz* çoktan öğretmen olabiliydiniz ve olmalıydınız. Ama Tanrı'nın sözlerinin ABC'sini yeniden öğrenmeye ihtiyacınız var. Hem de en baştan, sanki ilk kez duyuyormuşsunuz gibi. Size düzgün yemek yerine küçük bebekler gibi süt vermek gerekiyor. Mecazi anlamda hâlâ süt alan herkes deneyimsizdir. Yalnızca Mesih aracılığıyla armağan edilen Tanrı'nın doğruluğuna ilişkin sözü gerçekten bilmiyor. Onu anlaşılır biçimde aktaramıyor da. Küçük, ergin olmayan bir çocuk gibidir.

Doğru yemekler, imanda yetişkin olanlar, ruhsal olarak olgunlaşmış olanlar içindir. Onlar buna alışkındır ve bu yüzden iyiyi kötüden, yanlış doğrudan ayırt etmede deneyimlidirler. Zulüm ve reddedilme içinde de İsa Mesih'e ve O'nun Müjdesi'ne nasıl ve neden sınıksız tutunduklarını bilirler.

Bölüm 6

Yine de şimdi – küçük çarpım tablosundaki gibi – yeniden en baştan başlamayacağım. Bunu şimdi beklerdiniz. Hayır. İlerlememiz ve yetişkin olmamız gerekiyor. Yalnızca doğru ve önemli olan birkaç şeye değiniyorum. Bunlar Mesih'i tanımadan önce de size tanıdık şeylerdi. Ama Mesih aracılığıyla çok daha fazlasını aldınız. Göğe yükselmiş ve Tanrı'nın tahtında oturan O'nun bütün zenginliğini *kavrayın*. O her şeyi tamamladı ve aynı zamanda bize bol bol armağanlar verdi. Öyleyse soydaşlarınızın da inandığı bu eski ve bilinen şeylerin arkasına saklanmayın. Karşı çıkılmasın diye.

Bazı başlangıç öğretilerini artık geride bırakmalı ve yeniden en baştan başlamalıyız: Kurtaramayan ölü ve yararsız işlerden ve ayinlerden tövbe; Tanrı'ya iman; yıkanmalar ya da ellerin konması hakkındaki öğretisi; ya da ölümlerin

dirilişı ve sonsuz yargı hakkındaki öğreti. Tanrı zaman ve fırsat verirse, bunlardan da yeniden söz edeceğiz. Ama şimdi söz konusu olan, göksel başkâhinimizin büyüklüğünü, neyi tamamladığını ve bizim için ne yaptığını anlamak ve buna sınıksız tutunmaktır.

Ne yazık ki Mesih'e imandan yeniden dönüp Yahudiliğe geri dönenler var. Hem de bir zamanlar aydınlanmış oldukları, Mesih'i tanıdıkları, Kutsal Ruh'un göksel armağanını somut olarak yaşadıkları, evet tattıkları halde. Tanrı'nın Sözü'nü duymuş ve anlamış oldukları halde. Tanrı'nın gelecekteki yeni dünyasının mucizelerini bile görebildiler ve yaşadılar. Yine de Mesih'ten döndüler. Bu, sanki – o zamanki gibi – Mesih'i kendileri için bir kez daha çarmıha germiş olmaları gibidir. Ve bunu İsa'yı reddeden soydaşlarına bildirmeleri gibi. İmanı bırakıp Yasa'nın altındaki yaşama ve ölü işlere geri dönen böyle insanlar için, Mesih'in özgürlüğünü ve lütfunu yeniden bulmak adeta imkânsızdır.

İman yaşamını, ama aynı zamanda Mesih'ten dönmeyi de iyi canlandıran bir benzetme: Tarla toprağı sık sık yağmur ve Tanrı'nın bereketini alır ve güneş ve yağmur sayesinde yararlı ve yenebilir sebzeler yetiştirir. Ama aynı tarla toprağı yağmura rağmen yalnızca dikenler ve devedikenleri de bitirebilir. Kimsenin böyle bir şeye ihtiyacı yoktur. Hatta yaralayabilirler. Demek ki dikenler ve devedikenleri iyi bir işaret değildir. Daha çok bir tür lanettir. Sonunda hepsi yakılır. Mesih'ten dönen kişi, adeta bu toprağı benzer. Yaşadığı berekete rağmen, belki bir zamanlar vermiş olduğu iyi meyveye rağmen, şimdi yalnızca yabancı ot yetiştirir.

Tanrı'nın sevdiği iman kardeşleri: Şimdi bilerek bu kadar açık ve sert konuşuyorum. Ama sizde iyi meyveleri görüyoruz. Rab'bin kurtuluşu sizin içindir. Tanrı nasıl adaletsiz olup O'nun için ve kutsallar için yaptıklarınızı unutabilir? O'nun adını, Mesih'i seviyorsunuz. Bu, işlerinizden, O'na ve kutsallara olan hizmetinizden görülüyor. Her birinizin böyle bir gayret göstermesini dilerim. İmanın kesinliği ve umuda sonuna dek sınıksız tutunmak bundan anlaşılır. Böylece tembelleşmezsiniz. Öyleyse iman ve dayanma gücü aracılığıyla Tanrı'nın vaadini miras alanları örnek alın.

İbrahim'de de böyleydi. Tanrı ona vaadi armağan etti ve kendi üzerine ant içti: “Seni gerçekten bol bol kutsayacak ve seni çok çoğaltacağım.” Ve İbrahim dayandığı için vaadi aldı – her şey buna karşı görüldüğü ve gerçekleşmesi bu kadar uzun sürdüğü halde. İnsanlar kendilerinden daha büyük birinin üzerine ant içerler, Tanrı ise kendi üzerine. Ant ya da yemin her türlü itirazın sonudur.

Böylece Tanrı vaadin mirasçılara – onlar sizsiniz – kendi üzerine içtiği bir antla tasarısının değişmezliğini kanıtladı ve güvenceye aldı. Böylece iki sarsılmaz şey aracılığıyla – yani O'nun antı ve vaadi aracılığıyla – hedefe varacağımıza ilişkin güçlü bir teselliye sahibiz. Tanrı yalan söyleyemez. O'na, Mesihimiz'e sığındık. O bize yeni bir umut armağan etti. Bu umut imanımızı önümüzde duran ve kesinlikle gerçekleşecek olana yöneltir. Bu umut bir hayal, bir yanılsama değildir. Bizim için güvenli ve sağlam bir çapa gibidir. En derin iç dünyamız gökle bağlantılıdır. *Umudun çapası* bizim içimize değil, göksel kutsal yerin en iç kısmına demirlenmiştir. Tanrı'nın tahtının önüne. Çünkü İsa bizim için oraya girdi. Öncümüz olarak. Bir gün biz de O'nun ardından oraya gideceğiz. Bu bizim vaadimizdir. Bu bizim umudumuzdur. O böyle ant içti. Evet, O Melkisedek'in tarzında başkâhinimiz oldu.

Bölüm 7

Peki bu *Melkisedek* kimdir? Yeruşalim'in kralıydı. İbrahim'in zamanında. Aynı zamanda Yüce Tanrı'nın kâhiniydi. Bir kâhin-kraldı. İbrahim, yeğeni Lut'u kaçırmış olan krallara karşı kazandığı zaferden dönerken, bu kral onu karşılamaya çıktı ve onu kutsadı. Yaratılış 14'te böyle anlatılır.

İbrahim ona savaş ganimetinin onda birini verdi. Melkisedek'in çevirisi “doğruluk kralı” demektir. Salem kenti de esenlik anlamına gelir. Yani o, doğruluğun ve esenliğin kralıdır. Onun ne babasını ne de annesini biliyoruz. Ne de onu kâhinliğe yetkili kılacak bir soy kütüğünü. Onu Tanrı'nın Oğlu'yla karşılaştırıyoruz. O, Mesih'e işaret eden görkemli bir örnektir. Melkisedek'in yaşamının ne başlangıcını ne de sonunu biliyoruz. Tanrı'nın Oğlu, Mesih için de durum böyledir. Melkisedek gibi O da sonsuza dek kâhindir.

Atamız İbrahim'in savaş ganimetinin yüzde 10'unu bile armağan ettiği bu kral ne kadar büyük olmalı! Levi'nin oğulları olan kâhinlerin de Yasa'ya göre geçimleri için kardeşlerinden, soydaşlarından yüzde 10 alma hakkı ve görevi vardır. Hem de onlar da kendileri gibi İbrahim'in soyundan geldikleri ve bu yüzden hepsi aynı düzeyde durdukları halde. Melkisedek İbrahim'le akraba bile değildir ve yüzde 10'u ondan almıştır. Sonra İbrahim'i kutsadı – ki İbrahim, daha önce dediğim gibi, vaadi almış olmalı. Burada dikkat etmemiz gereken şey şudur: Her zaman küçük olan büyük olan tarafından kutsanır! Demek ki İbrahim Melkisedek'i onurlandırdı!

Leviler, yani ölümlü insanlar, yüzde 10'u alırlar. Bu açıdan, ondalığı alan Levi bile onu Melkisedek'e vermiş sayılır. Çünkü Levi, henüz doğmamış olduğu halde, bunu atası Melkisedek'le karşılaştığında dolaylı olarak onun aracılığıyla yaptı.

Peki neden Melkisedek gibi bir başka kâhine daha ihtiyaç var? Günahların bağışlanması, yetkinlik ve kutsal yere herkes için serbest giriş Levililerin kâhinliği aracılığıyla güvence altına alınmış olmalıysa! Musa'nın Yasası'na dayanarak. Tanrı kâhinliği değiştirirse, bu Yasa'nın da değiştirilmesi gerekmez mi?

İşte tam bunu Levi oymağından değil, Yahuda oymağından gelen İsa'ya bakarak söylüyoruz. Musa bu oymak hakkında kâhinlik hizmetiyle herhangi bir ilgisi olan hiçbir şey söylemedi. Şimdi gerçekten Melkisedek gibi bir kâhin atandığında her şey daha da açık hale gelir. Levili kâhin, insansal soy kurallarının yasasına göre çağrılır. Ama İsa yok edilemez bir yaşamın gücüyle çağrılır! Mesih'e, Oğul'a, Tanrı tarafından eşsiz biçimde tanıklık edilir: Sen – başka hiç kimse değil – Melkisedek düzenine göre kâhinsin.

Böylece Musa'nın kâhinliğe ilişkin buyruğu, zayıflığı ve yararsızlığı yüzünden geçersiz ilan edilir. Yasa yetkinliğe götürmedi. Buna karşılık şimdi – bu yeni kâhin aracılığıyla – daha iyi bir umut getiriliyor. Bu umut aracılığıyla şimdi hepimiz Tanrı'ya yaklaşıyoruz.

O'nun kâhin olarak atanması Tanrı'nın antıyla oldu. Levi oymağından olanlarda böyle olmadı. İsa için Tanrı'nın şöyle dediğini duyarız: “Rab ant içti ve bundan asla pişman olmayacak. Sen bütün zamanlar boyunca Melkisedek'in tarzında kâhinsin.” Bu konumda ve işlevde İsa daha iyi bir antlaşmanın kefi, evet güvencesi ve teminatı oldu. Buna birazdan ayrıntılı olarak değineceğim.

Levili kâhinlikte bir kâhinin ardından bir başkası gelirdi, çünkü hepsi bir gün öldü. Ama O sonsuza dek kalır. O'nun kâhinliği değişmez. Artık başka hiç kimseye de devredilemez. Kâhinlik hizmeti asla kesintiye uğramadığı ya da sona ermediği için herkesi tamamen kurtarabilir ve hedefe ulaştırabilir. O'nun aracılığıyla duada ve tapınmada Tanrı'ya yaklaşan herkesi. Tanrı'nın tahtında onlar için aracılık etmek ve onlar için dua etmek üzere sonsuza dek yaşıyor.

Tam da böyle bir başkâhine ihtiyacımız vardı. Bizi uygun biçimde temsil edebilecek biri. O'nun kadar kutsal, o kadar suçsuz ve o kadar lekesiz biri. Günahlılardan ayrılmış olarak şimdi göklerden daha yüce olmuş biri. Ve Tanrı'nın tahtında oturan. Öncekilerin hepsi gibi önce kendi günahları için, sonra da halkın günahları için kurban sunmaya ihtiyacı olmayan biri. Hayır,

kendisi için kurban sunmadı. Halk için bir kez ve herkes için kendini çarmıhta kurban etti.

Musa'nın Yasası zayıflığı olan insanları başkâhin olarak atar. Günah işleyenleri. Ve ölenleri! Ancak Yasa verildikten sonra gelen Tanrı'nın ant sözü ise *Oğul*'u atar. O bu hizmet için yetkin kılındı. Yaşamı, ölümü ve yücelikle taçlandırılması aracılığıyla. Bütün sonsuzluk için.

Bölüm 8

Söylediklerimizin ana noktası şudur: Göksel taht salonuna oturmuş bir başkâhinimiz var. Tanrı'nın görkeminin sağında. O, gerçek kutsal yerin hizmetkârıdır. Bir zamanlar insanların kurduğu kutsal yerin değil, Rab'bin kendisinin yarattığı kutsal yerin.

Her başkâhin armağanlar ve kurbanlar sunmak için atanır. Hizmetini yapmak için bunlara sahip olması da gerekir. Mesih yeryüzünde olsaydı, hiç kâhin olamazdı, çünkü Yasa'ya göre armağan sunan Levili kâhinler zaten var. Bu Levili hizmet ve onların çadır kutsal yeri göksel gerçekleri yansıtır. Bütün dünyasal tapınma düzeni ve kutsal yer, göksel şeylerin bir gölgesidir. Musa bu çadırı kurduğunda, Tanrı'nın ona yönergesi şuydu: “Her şeyi sana dağda gösterdiğim gibi hazırlamaya dikkat et.”

Başkâhinimizin hizmeti ne kadar üstündür! Üstelik yeni bir antlaşmanın da aracısı oldu. Bu antlaşma bizim için çok daha iyi vaatler temelinde kuruldu. İlk Yasa antlaşması kusursuz olsaydı, asla ikincisi aranmazdı. Çünkü o zaman, Yeremya 31'de, Rab halkını azarlarken şöyle dedi: “İşte, İsrail evi ve Yahuda evi ile *yeni bir antlaşma* kuracağım günler gelecek. Bu antlaşma, sizi elinizden tutup Mısır'dan çıkardığım gün atalarınızla yaptığım antlaşmadan farklı olacak. Siz benim antlaşmamda yaşamadınız. Ben de artık sizinle ilgilenmedim.”

Ama antlaşmanın bozulduğu bu karanlık günlerden sonra İsrail evi için yeniden kuracağım yeni antlaşma şudur: Yetkin yasamı onların düşüncelerine yerleştireceğim. Evet, onu yüreklerine yazacağım. Yeniden onların tanıdığı Tanrısı olacağım. Onlar benim halkım olacaklar. O zaman artık komşularına “Rab'bi, Tanrımız'ı tanı!” diye öğretmek zorunda kalmayacaklar. Çünkü o zaman en küçüğünden en büyüğüne kadar hepsi beni gerçekten tanıyacak. Yanlışlarına rağmen onlara lütfedeceğim. Günahlarını bir daha asla anmayacağım.

Yeni bir antlaşmadan söz ettiği için ilkinin eskimiş kıldı. Eskiyen, modası geçer. Yakında sonsuza dek yok olur.

Bölüm 9

İlk antlaşmanın, dünyasal kutsal yerdeki tapınma için kesin kuralları vardı. Bu çadır kutsal yer şöyleydi: İlk bölümde yedi kollu kandillik ve Tanrı'ya adanmış ekmeklerin bulunduğu masa bulunuyordu. Burası Kutsal Yer'di. İkinci çadıra, yani ikinci perdenin arkasındaki ikinci bölüme En Kutsal Yer denir. Hemen önünde altın buhur sunağı bulunuyordu. Ve En Kutsal Yer'de Antlaşma Sandığı bulunuyordu. Tamamen altınla kaplanmış ahşap bir sandık. İçinde çöldeki manı içeren altın bir testi vardı. Ve Harun'un filizlenmiş değneği. Son olarak da ilk antlaşmanın Yasa levhaları. Sandığın üzerinde yüceliğin Keruvları, bağışlanma kapağına aşağıya doğru bakan altından iki melek vardı. Bütün bu ayrıntıları biliyorsunuz. Bu yüzden onları daha fazla anlatmama gerek yok.

Çadır kutsal yer böyle düzenlendiği ve bölümlere ayrıldığı için, kâhin hizmeti yapmak üzere her gün ilk bölüme girer. İkinci bölüme yalnızca başkâhin girer. Yılda yalnızca bir kez. Kurbanın kanıyla girer. Bunu kendisi ve halkın günahları için sunar. Bununla Kutsal Ruh, ilk bölüm doğrudan girişe izin vermediği sürece, En Kutsal Yer'e giden yolun açık olmadığını ve bilinmediğini de açıkça gösterir. Böylece bütün bu hizmetin yerine getirildiği zaman, kurtuluş ve bağışlanma açısından yarırsızdır. Çünkü bütün armağanlar ve kurbanlar vicdanları rahatlatamaz, sunanları yetkin kılmak şöyle dursun. Çünkü yiyecekler, içecekler ve yıkanmalar, yüreği yetkin kılamayan, arındıramayan ya da değiştiremeyen dışsal şeylerdir. Ama artık yetkin, arınmış, evet özgür kılınmış bir vicdana sahip olunabilecek zaman geldi.

Çünkü Mesih geldi. Yetkin şeylerin başkâhini. Hizmeti yetkinlik sağlayan. Böyle önceden bildirilmişti. Daha büyük, evet yetkin bir kutsal yer için geldi. Elle yapılmamış olan. O hiç de bu dünyadan değil. Tekelerin ve danaların kanıyla da artık hiçbir ilgisi yok. Çünkü burada Mesih'in kanı etkindir. Kendi kanı çarmıhta akıp sonsuz kurtuluşu sağladıktan sonra, göğe alınarak göksel kutsal yere girdi. Kendi dökülmüş kanının gücüyle ve kalıcı geçerliliğiyle girdi. O'nun kanı hayvanlarınkini aşar. Sonsuz kat daha değerlidir.

Ve dünyasal kutsal yerdeki başkâhin gibi kutsal yerden yeniden çıkmaz. Yeniden çıkması da gerekmez. Çünkü bizim için sonsuz ve yetkin bir kurtuluş sağladı. Tekrarlanacak hiçbir şey yok.

Tekelerin ve boğaların kanı ve suyla birlikte bir ölüye dokunmuş olanların üzerine serpilen bir düvenin küllü dışsal olarak kutsal kılıyorsa – Mesih'in kanı

gerçek kutsallaşmayı ne kadar daha çok sağlayacaktır! Çünkü O, Tanrı'nın sonsuz Ruhü'nün gücüyle ve yönlendirmesiyle kendini gönüllü olarak Tanrı'ya adadı, çarmıhta kurban etti. Hem de hiçbir lekesi ya da kınanacak hiçbir yanı olmadan. O'nun kanı, hayvan kurbanlarındaki gibi dışsal olarak arındırmaz ve kutsal kılmaz. Hayır. Vicdanınızı arındırır! Hem de sizi kurtarmayacaklarını bildiğiniz ölü ve yararsız Yasa işlerinden. Özgür ve arınmış bir vicdanla sonunda yaşayan Tanrı'ya hizmet edebilirsiniz.

O, Tanrı'yla yapılan yeni, ikinci bir antlaşmanın aracısı oldu. Çünkü öldü ve ilk antlaşma altındaki suçlarımızdan kurtuluşumuz için kendini kurban etti. O'nun, aracımızın sayesinde, Müjde'nin çağrısını kabul eden herkes vaat edilmiş ve sonsuz mirası alabilir. Bir antlaşma ancak bir kurbanın ölümü gerçekleştiğinde yürürlüğe girer. Bir kurbanın ölümü ve kanı olmadan etkisizdir. Bu yüzden ilk, eski antlaşma da kanla yürürlüğe konuldu. Musa halka antlaşmanın bütün buyruklarını okuduğunda, kurbanların kanını suyla ve kırmızı yünle antlaşma kitabının ve bütün halkın üzerine serpti. Mısır'dan Çıkış 24'ün aktardığı gibi şöyle dedi: "Bu, artık bağlı olduğunuz antlaşmanın kanıdır." Ama yalnızca Yasa kitabı ve halk değil. Çadır kutsal yer ve tapınmada kullanılan eşyalar da, evet neredeyse her şey kanla arındırılır. Yasa'nın kendisi bunu böyle buyurur. Buna göre *Yasa'nın altında* – kan dökülmeden – günahların bağışlanması ya da arındırılması yoktur.

Göksel kutsal yerin bir yansıması olan çadırın kanla arındırılması gerekliydi. Ama göksel kutsal yer için çok daha iyi bir kurban gerekliydi. Çünkü bilindiği gibi Mesih dünyasal ve insanlar tarafından kurulmuş kutsal yere değil, doğrudan göğe, Tanrı'nın tahtına girdi. Orada başkâhin olarak bizim için aracılık ediyor. Tanrı'nın yüzü önünde.

Oraya kendini tekrar tekrar kurban etmek için girmede. Eski antlaşma altındaki başkâhinde böyleydi; o, kendi kanıyla değil, bir hayvan kurbanının kanıyla tekrar tekrar içeri girer. Bu kâhinlik ve kurban düzenine göre Mesih'in birçok kez acı çekmesi gerekirdi.

Hayır, Mesih Tanrı'nın belirlediği zamanda bir kez yeryüzünde görüldü. Çarmıhta kendini adayarak, yetkin kurban olarak, günah sorununu bir kez ve kesin olarak çözmek için geldi. Hem de insanın bir kez ölmesi ve sonra Tanrı'nın yargısı önüne çıkması nasıl belirlenmişse, o kadar tek seferlik ve geri alınamaz biçimde. Mesih bir kez, evet bir kez ve herkes için kurban edildi; birçok insanın günahlarını onların yerine taşımak ve silmek için.

Sonra kutsal yerden bir kez daha çıkacak: Günahların bağışlanması için yeniden içeri girmek üzere değil. Hayır, dışarı çıkacak ve O'nu bekleyen herkese görünecek. Bir kez daha: Günah sorununu çözmek için değil, O'na güvenenleri tamamen kurtarmak ve göksel kutsal yere, Tanrı'nın sonsuz rahatına götürmek için.

Bölüm 10

Kurban kurallarıyla ve çadır kutsal yerin yapım yönergesiyle Yasa, daha büyük bir şeyin gölgesi gibidir. Yani şimdi Mesih'te açığa çıkmış ve gelmiş olan yetkin şeylerin. Bu yüzden her yıl büyük Bağışlanma Günü'nde tekrar tekrar sunulan kurbanlar asla yetkin kılamaz. Bütün halk o gün bağışlanma beklentisiyle çadır kutsal yere gelir. Orada bağışlanma ve yetkinlik olsaydı, bütün kurban hizmetine son verilebilirdi. O zaman halk ve kâhinler bağışlanmamış günahlar yüzünden artık vicdan azabı çekmezdi. Büyük Bağışlanma Günü'nde – ve başka fırsatlarda da – tekelerin ve boğaların kanı günahları ortadan kaldırması *imkânsızdır*. Gerçi her yılki Bağışlanma Günü kurban ayinleriyle günahları tekrar tekrar hatırlatır! Ama kalıcı bir bağışlanma kesinliği sağlayamadı. Belki bir yıllığına vicdan rahatlığı.

İsa dünyaya geldiğinde Mezmur 40'ın sözlerine işaret etti ve bunların kendisinde gerçekleştiğini gösterdi: “Ey Tanrı, hayvan kurbanlarını ve tahıl sunularını aslında hiçbir zaman istemedin. Ama bana bir beden verdin. Yakmalık sunular ve günah sunuları seni gerçekten hoşnut etmedi. O zaman dedim ki: Bana bak. Kurtarış isteğini yerine getirmek için geliyorum. Bu, Eski Antlaşma'nın tomarında benim hakkımda zaten yazılıdır.” Tanrı'nın bu sözleri, kurban kurallarıyla birlikte Musa'nın Yasası'ndan çok daha sonra gelir ve yeni ve çok daha iyi bir şeyi bildirir.

“Hiçbir kurbandan hoşnut olmadın, evet onları hiç istemedin” dediğinde (oysa Tanrı'nın Yasası'na göre sunulurlar) –, o zaman Tanrı'nın yüreğini ve isteğini anlayan Oğul şöyle dedi: “İşte *ben* kurtarış isteğini yerine getirmek için geliyorum.”

Böylece ikinci, yeni ve sonsuz antlaşmayı kurmak için ilk antlaşmayı ve onun kurban hizmetini ortadan kaldırır. Çünkü Mesih'in yerine getirdiği ve tamamladığı Tanrı'nın kurtarış isteği sayesinde kutsal kılındık. Günahlardan arındırıldık. İsa'nın bedeninin Golgota'daki çarmıhta bir kez sunulan kurbanı sayesinde.

Eski Antlaşma'nın her kâhini her gün *ayakta durur* ve hizmetini yerine getirir. Tekrar tekrar aynı kurbanları sunar; ama bunlar asla günahları ortadan kaldıramaz. Nasıl kaldırırsınlar ki? Kurban edilen hayvanlar günahı hiçbir şey bilmez ki. Ama yetkin kâhin olan Mesih, günahlar için tek bir kurban sundu. Kendisini, günahsız olanı. O'nun kurbanı *ber şeyi* düzeltti. Tekrarlanması gerekmez. Bu yüzden sonsuza dek *oturdu*. Tanrı'nın tahtına. Oğlu'nun kurbanını kutlayan Tanrı'nın sağına. Orada bütün düşmanları tamamen O'na boyun eğene dek bekliyor. Çünkü tek bir yetkin kurbanla bizi – iman eden bizleri – sonsuza dek kutsal kıldı. Böylece bizi kendi hedefine ulaştırdı. O'nun bizi istediği gibi olmalıydık. Tanrı'nın kendisi tarafından, O'nunla birlikte, O'nun kutsal yerinde olmak için kutsal kılınan bizler.

Kutsal Ruh tam da buna eski peygamber Yerehya'nın sözleriyle tanıklık eder: “Onlarla bu antlaşmayı kuracağım, diyor Rab. Yasalarımı yüreklerine koyacağım ve düşüncelerine yazacağım.” Ve: “Günahlarını ve yasadışlıklarını bir daha asla anmayacağım. Hiç olmamış gibi bağışlanmışlardır. Onları bir daha asla size karşı öne sürmeyecek ya da size yüklemeyeceğim.” Demek ki bağışlanma gerçekleşiyse, ilan edilip armağan edildiyse, günah için asla başka bir kurban gerektirmez. Bütün kurban hizmeti bununla gereksiz, evet geçersiz olmuştur.

Şimdi büyük hedefe ulaşıldı. Tanrı'nın her zaman yürekten dilediği bir şey. Gök açıktır. Herkes için. O'na gelebiliriz. Artık tam bir güvene sahibiz ve korkmadan, güvenle, en içteki göksel kutsal yere, Tanrı'nın tahtının önüne gelebiliriz. İmanla. Henüz görünür olarak değil. İsa'nın kanı aracılığıyla. Daha önce var olmayan *yeni bir yolda*. Yaşayan bir yolda. Ölüme değil, yaşama götürür. Tanrı'nın huzuruna. Bu yeni ve yaşayan yolda durmadan ilerleyebiliriz. Bu yolu bize İsa'nın kendisi açtı ve serbest kıldı. Kutsal yeri adeta kapatan perdenin içinden geçerek. Bu yüzden perdenin yırtılması gerekiyordu. Yaşayan bir İsa bize Tanrı'nın kim olduğunu gösterdi. Yaşamında henüz yırtılmamış perde gibiydi. Ancak O'nun kurbanı, bizim için ölümü yolu açtı. Böylece eski kâhinlik ve kurban düzeni sonsuza dek sona ermiştir.

Ve O, Tanrı'nın evi üzerinde *bizim* de büyük kâhinimizdir. Tanrı'nın yanında bizim için vardır. Elimizden tutar ve bizi Tanrı'nın huzuruna götürür. Hâlâ yaşadığımız bütün zayıflıklarımıza, hatalarımıza ve günahlarımıza rağmen bizi Tanrı'nın huzurunda da yönlendirir. Bunun için her sorumluluğu üstlenir; öyle ki göksel kutsal yerde güvenle dua edebilelim, tapınabilelim, dinlenebilelim ve Tanrı'yı dinleyebilelim.

Öyleyse şimdi gerçekten ve durmadan Tanrı'ya gidelim! O'nun tahtına. Tanrı'yı arayan içten bir yürekle. Ancak imanın armağan ettiği tam bir kesinlik içinde. Yürekllerimiz O'nun kanıyla arındırıldı ya. Bizi günahımız yüzünden durmadan suçlayan bir vicdan artık yok. Tanrı Sözü'nün temiz suyuyla da – elbette mecazi anlamda – günahın kirinden yıkandık.

Bu kadar zengin armağanlar almış olanlar olarak umudumuzu açıkça söylemekten ve ona sınıksız tutunmaktan başka ne yapalım? Mesih'in kendisi olan bir umut; evrenin yönetildiği Tanrı'nın tahtındaki Mesih. Bugün imanla zaten sahip olduğumuz şeyin bir gün gerçek ve görünür olacağı umudu. Çünkü bize bu vaadi armağan eden O'nun kadar sadık kimse yoktur.

Evet, sevgiyle ve özenle birbirimizi gözetelim. Denetim olarak değil. Karşılıklı isteklendirme olarak: sevgi ve şükranla iyilik yapmak için. Komşularımızı yüreklendirmek için. Tekrar tekrar bir araya gelelim ve paydaşlığı sürdürüelim, dua edelim ve tapıalım. Hiçbir şey bizi bunu olabildiğince düzenli yapmaktan alıkoyamamalı. Böylece imanda ilerleriz. Bazıları bunu tamamen bıraktı, yorgun düştü ve imanı ve umudu da bırakma tehlikesiyle karşı karşıya. Birbirimizi etkin bir şekilde paydaşlığa ve umutta kalmaya yüreklendirelim. Çünkü Rabbimiz İsa'nın ve Tanrı'nın büyük günü gittikçe yaklaşıyor. Gün be gün.

İmanı ve umudu bilerek ve isteyerek bırakan kişinin ciddi bir sorunu vardır. Çünkü bir zamanlar gerçeği tanıma ayrıcalığına sahip oldu, ama sonra onu yeniden atıyor. İsa'nın kurbanını bir kez tanıyıp sonra yeniden reddeden kişi için, dayanabileceği başka bir kurban yoktur. O zaman onu hangi kurban kurtarabilir? Ona yalnızca Tanrı'nın yargısını korkuyla beklemek kalır. Çünkü eski kurban düzeni onun vicdanını özgür kılamaz ki. Geriye yalnızca Mesih'in düşmanlarını vuracak, durdurulamaz bir yargı ateşinin beklentisi kalır. Musa'nın Yasası'nı reddeden bile tanıkların ifadesi üzerine merhamet görmeden ölür. Şimdi Tanrı'nın Oğlu'nu, Mesih İsa'yı pislikmiş gibi ayaklar altına alan kişi için cezanın ne kadar korkunç olacağını sanıyorsunuz? Ve kutsal ve yetkin kılan yeni ve sonsuz antlaşmanın kanını kirli sayan kişi için? Ve bir zamanlar ona bu lütfu getiren ve onu bu konuda aydınlatan Ruh'a, sanki başına gelen en kötü şeymiş gibi hakaret eden kişi için? Bunu söylüyoruz, çünkü Musa'nın Yasa'nın Tekrarı 32'de hakkında şöyle dediği O'nu tanıyoruz: “Öç ve karşılık benimdir”, diyor Rab. Ve ayrıca: “Rab kendi halkını yargılayacak.” Bundan hiç kuşku olamaz. Günahlarıyla, Mesih'i ve O'nun kurbanını reddetmesiyle yaşayan Tanrı'nın

ellerine düşmek korkunçtur. Hiç kimse Yaşayan'la karşılaşmaktan kaçamayacak. Bir şey kesindir: Ölüm. Ve ardından yargı. Herkes yaşayan Tanrı'yla karşılaşacak.

Bir bakın, iman yolunuzda Mesih uğruna şimdiden neler neler katlandınız. Başlangıçta, çok günler önce, lütfun Ruhu tarafından aydınlatıldığınızda, alışılmadık ölçüde çok mücadeleyi ve acıyı üstlendiniz. İmanda sarsılmadan durdunuz. Size en aşağılık pislikmiş gibi kötü sözlerle hakaret ettiler ve sıkıntı verdiler. Böylece herkesin önünde seyirlik bir oyuna çevrildiniz. Bu doğrudan sizin başınıza gelmediğinde, başına gelenlerin yanında sadakatle durdunuz. İman uğruna tutsak edilmiş olanları, sanki kendiniz zindandaymışsınız gibi desteklediniz. Mallarınızın elinizden alınmasına bile sevinçle katlandınız. Hepinizin çok daha iyi ve her şeyden önce sonsuza dek kalıcı bir mala sahip olduğunuzu biliyordunuz.

Şimdi güveninizi, inancınızı ve umudunuzu imanı bırakanlar gibi atmayın. Açıkça Mesih'in yanında durun! Çünkü sizi büyük bir ödül bekliyor. Dayanmalısınız! Tanrı'nın isteğini yaptınız ya. Mesih İsa'yı kabul ettiniz. Şimdi O'nun ardından da gidin! Bunda kalın – ki Tanrı'nın vaadi yaşamınızda gerçekleşsin. Oraya kadar yalnızca çok kısa bir zaman kaldı, Peygamber Habakkuk'un dediği gibi. Gelecek olan Mesih gelecek ve – sonsuza dek orada olacak. Henüz o zaman gelmediyse, bunun bir nedeni vardır.

Ama “doğru kişi *imanla* yaşayacak! Ama geri çekilir ve imanı atarsa, ondan hoşnut olmam.” Ama biz geri çekilen, iman hedefini bırakan ve yıkımla sonlananlardan değiliz. Hayır! Biz tam kurtuluşa erişmek için iman eden, kurtaran imana – Mesih geri gelene dek – sımsıkı tutunanlarız.

Bölüm 11

Belirleyici olan imandır. Ama iman tam olarak nedir? İman sağlam bir kanaattir, sarsılmaz bir güvendir; hatta umut edilen şeyi – ve gelecek olanı – adeta önceden yaşamaktır. Gelecek olan, iman için şimdiden gerçek olmuştur.

İman, görülmeyen şeylerden emin olmaktır, onlara ikna olmuş olmaktır. Henüz görülmeyen şeylerden. Bunu size atalarımızdan, bizim gibi insanlardan cesaret veren örneklerle açıkça göstereceğim. Onlarda iman yaşıyordu. Ve işler çok zorlaştığında bile sönüp gitmedi – sizin de yaşadığınız gibi.

Dünyanın Tanrı'nın sözleriyle var olduğunu yalnızca iman anlar. Biz insanlardan hiçbirimiz orada değildik, kimse bunu görmedi. O dünyayı yoktan yarattı. O'nun Sözü böyle diyor.

İnsanlık tarihinin başında Habil, iman sayesinde Tanrı'ya O'nu hoşnut eden bir hayvan kurbanı sundu. Bu, Tanrı için kardeşi Kayın'ın kurbanından daha büyük bir kurbandı. Kayın topraktan yetişen ürünleri sunmuştu. Tanrı kesilen kurbanı kabul ederek Habil'in doğru olduğuna, Kayın'ın ise doğru olmadığına tanıklık etti. Habil ve onun kurbanı – üzerinden çok uzun zaman geçmiş olsa da – bugün hâlâ hayati bir mesaj taşıyor: Günahkârlar olarak bizim yerimize geçecek birine ihtiyacımız var. Tanrı tarafından kabul edilmek için kendi iyi işlerimiz yetmez.

İman sayesinde Hanok göğe, Tanrı'nın yanına alındı. Ölmeden. Göğe yaşayan bir insan olarak gitti. Neden? Çünkü Tanrı onun yaşamından çok hoşnuttu ve onu yanında istiyordu – Hanok'un çağdaşlarının birçoğunun tersine. İman olmadan Tanrı'yı asla hoşnut edemezsiniz. Tanrı'ya yakın olmak için O'na gelen kişi, elbette O'nun var olduğuna inanmalıdır. Ama yalnızca bu da değil. Tanrı'nın, O'nu içtenlikle ve kararlılıkla arayanları ödüllendirdiğine ve onlara yanıt verdiğine de inanmalıdır.

Nuh, Tanrı'dan büyük bir gemi, bir gemi-sandık yapma buyruğu aldı. Kuru toprağın üzerinde. Yakınlarda deniz yok. Böyle bir şeyi ancak iman yapabilirdi. Tanrı tarafından uyarılan Nuh, başına neler geleceğini kaygıyla bekleyerek uzun yıllar boyunca, onlarca yıl gemiyi yaptı. En cesur hayallerinde bile bunu gözünün önüne getiremezdi. Tanrı'ya itaat ederek O'nun tarafında durdu. Aynı zamanda – itaatle gemiyi yaparak – Tanrı'yı dinlemeyen insanların tanrısızlığını mahkûm etti. Böylece doğru biri oldu. İman sayesinde.

İbrahim de ancak iman sayesinde itaat edebildi. Tanrı'nın buyruğunu duyduktan sonra vatanını bıraktı. Hedefin neresi olduğunu bilmeden yola çıktı. Tanrı'dan miras olarak alacağı bir yere doğru.

İman sayesinde, kendisine miras olarak vaat edilen ülkede dolaşıp durdu. Bilmediği bir bölgede, çadırlarda konuk olarak yaşadı. Oğlu İshak ve torunu Yakup'la birlikte. Hepsi, İbrahim'in aldığı aynı vadin mirasçılarıydı.

Yabancı bir ülkede göçebeler gibi yaşadılar. Ama bakışları daha ilerideydi. Sağlam ve sonsuz temelleri olan bir kenti bekliyorlardı. İnsanların değil, Tanrı'nın kendisinin kurduğu bir kenti.

İman sayesinde Sara, çok yaşlı olmasına rağmen yine de bir çocuk sahibi olabildi. Yalnızca Tanrı'nın sadık olduğuna ve vaadini her zaman yerine getirdiğine inandığı için. Bu da şu demek: Aslında artık çocuk yapamayacak

kadar yaşlı olan İbrahim'den yine de sayısız insan doğdu. Tıpkı Tanrı'nın vaat ettiği ve önceden bildirdiği gibi.

Bu atalar iman içinde öldüler. Mirasın vaadinin gücüyle yaşadılar, evet. Ama mirası henüz sahiplenemediler. Mirası deyim yerindeyse uzaktan gördüler. Göçebe yaşamları, ülkede yabancı olduklarına, yurttaşlık hakları olmadığına tanıklık ediyordu. Böyle yaşayan kişi, başka, evet daha iyi bir vatan aradığını açıkça gösterir. Geldikleri yeri değil. Oraya ne zaman isteseler geri dönebilirlerdi. Ama Kenan'da yabancılar olarak daha ileriye baktılar. Yukarıya. Göksel bir vatana gözlediler. Tanrı'nın yaşadığı yeri. Bu yüzden Tanrı, İsrail'in bu üç atasının Tanrısı olarak anılmaktan utanmıyor. O, İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Tanrısı diye anılıyor. Onlar iman içinde O'na doğru yoldaydılar. Bu yüzden Tanrı onlar için göksel vatanda bir kent hazırladı. Sonsuz bir yuva.

İbrahim, yaşamındaki en büyük iman sınavını ancak iman sayesinde verebildi: Biricik oğlunu, vaadin taşıyıcısı İshak'ı kurban ettiğinde. Tanrı ona soyunun İshak aracılığıyla güvence altında olduğunu söz vermişti. İbrahim titreyen bir yürekle kurbana yöneldi. Çünkü Tanrı'nın ölüleri bile diriltbileceğini biliyordu. İshak'ın kurban edilmesi son saniyede Tanrı'nın kendisi tarafından durdurulmuş olsa da, sanki kurbanı gerçekten sunmuş gibiydi. Bu anlamda İbrahim, oğlu İshak'ı sanki ölümden dirilmiş gibi kollarına alabilirdi.

İman sayesinde İshak oğulları Yakup'u ve Esav'ı gelecekteki şeylere bakarak kutsadı. Aynı şekilde iman içinde Yakup da 12 oğlunu kutsadı. Her birini ayrı ayrı. Ve bunun üzerine Tanrı'ya tapındı. Yusuf ölüm döşeginde iman içinde bütün İsrailîlerin Mısır'dan nasıl çıkacaklarını önceden gördü. Bu yüzden o zaman kemiklerinin de birlikte götürülmesini buyurdu.

İman sayesinde Musa'nın anne babası çocuklarını üç aydan fazla sakladılar. Tanrı'nın onunla özel bir amacı olduğunu gördüler. Bu yüzden yeni doğan bütün erkek çocukların öldürülmesini buyurmuş olan firavundan korkmadılar. İman sayesinde yetişkin Musa, firavunun kızının oğlu olarak kalmaktan vazgeçti, hatta bunu düpedüz reddetti. Halkının tarafına geçti. Onların aşağılanması ve acısını paylaşmak istedi. Böylece firavunun sarayındaki günahın geçici ve gelip geçici zevkini geri çevirdi. Mesih uğruna aşağılanmayı – bunu bugünkü bakış açısından yorumlarsak – Mısır'ın hazinelerinden daha büyük bir zenginlik saydı. Musa ileriye, Kenan'daki ödüle baktı. Bir Mısırlıyı öldürdüğünde firavunun öfkesinden ve kovuşturmasından korkmadı. Halkının özgürlüğe kavuşacağı beklentisiyle sağlam durdu. Mısır'dan kaçıp 40 yıl çorak bir ülkede geçirdiğinde bile.

Görmediği Tanrı'ya, O'nu tam gözlerinin önünde görüyormuş gibi baktı. İman içinde Fısıh'ı kutladı. Kuzunun kanını kapı sövelerine sürdü – bütün ilk doğanlar ölüm meleğinden korusun diye.

İman sayesinde ikiye yarılmış olan Kızıldeniz'in içinden geçtiler. Kuru toprakta yürür gibi. Onları kovalayan Mısırlılar da bunu denediler. Onlar için iman elbette hiçbir rol oynamıyordu. Bu yüzden üzerlerine çöken sulara yok oldular.

İman sayesinde Kenan'daki ilk kentin, Eriha'nın surları yıkıldı. Yedi gün boyunca kentin çevresinde yürüdükten sonra.

Bu kentin surunda yaşayan bir fahişe, Rahav, ötekiler gibi orada yok olmadı. Çünkü iman sayesinde İsrail'in iki casusuna sığınak vermişti.

Daha ne çok şey söyleyebilirdim. Gidyon'dan, Barak'tan, Şimşon'dan, Yiftah'tan, Davut'tan ve Samuel'den ve peygamberlerden de söz edebilirdim. İman sayesinde krallıkları nasıl yendiklerini. Doğruluğu yaydıklarını ve doğruluğu uyguladıklarını. Vaatlere kavuştuklarını. Aslanları yendiklerini. Ateşi söndürdüklerini. Kılıçla gelen kovuşturmadan kurtulduklarını. Ve tam bir güçsüzlük içindeyken yeniden güç bulduklarını. Savaşta ve çarpışmada güçlendiler. Saldırgan orduları geri püskürttüler. Ve kadınlar ölümlerini diriliş yoluyla geri aldılar.

Başkaları işkence gördü ve kurtuluşu kabul etmediler. İmanlarını inkâr etmemek için. Çünkü daha iyi bir dirilişe – sonsuz yaşama götüren dirilişe – inanıyorlardı. Başkaları alay edildi ve kırbaçlandı. Zincire vuruldular, zindana atıldılar. Başkaları taşlandı, testereyle biçildi, başları kesildi. Koyun ve keçi postlarıyla dolaştılar. Büyük yoksunluk çektiler. Sıkıştırıldılar. Kötü davranıldılar. Dünya için ne değerleri vardı, ne önemleri, ne de saygınlıkları. Çöllerde ve dağlarda dolaşıp durdular. Mağaralarda ve yerdeki çukurlarda saklandılar.

Burada saydığım, imanlarına tanıklık edilmiş bu insanların hepsi, kendilerine vaat edileni almadılar. Neden? Çünkü Tanrı daha iyi bir şey öngörmüştü. Bizim için! Bunu beklemek zorundaydılar. Biz de mirasçı olalım ve onlara katılalım diye. Şimdi böylece onlar *ve* biz birlikte hedefe ulaştırılıyor. Yeni antlaşmada. Hepimiz şimdi birlikte, o zaman vaat edilenden çok daha iyi bir şey alıyoruz.

Bölüm 12

Bir arenadaki gibi, imanın bunca tanığı ve şehidi tarafından kuşatılmışız. Hepsi bizim için örnektir. İmanın ve dayanmanın karşılığını verdiğinin kanıtı. Artık

bizim dünyamızda yaşamasalar da iman yoluyla onlara bağlıyız. Bu yüzden iman yarışından vazgeçmeyelim, bayrağı onlardan devralalım. Koşmaya devam edelim. Engel olanı atın. Bizi yavaşlatan her yararsız ve engelleyici yükü bırakın. Her dikkat dağıtıcı şeyi ve her ayartmayı umursamayın. Her şeyden önce de bizi öyle kolayca sarıp sarmalayan ve tökezleten günahı.

İleriye, İsa'ya bakın! Ne sağa bakın ne sola. Yalnızca O'na. O en büyüğüdür. O bütün imanlıların başında durur. O iman içinde koştu. Hedefe kadar. O imanın öncüsü ve tamamlayıcısıdır. Yaşamımızda imanı O meydana getirdi ve bizi hedefe O götürür. Hiçbir şeyin kendisini bundan alıkoymasına izin vermedi. Utancı hiçe saydı. Korkunç çarmıha dayandı. Çünkü önündeki büyük sevince bakıyordu: Tanrı'nın sağında oturmaya. Ve birçok oğlu ve kızı yüceliğe götürmeye. Kötü insanların kendisine karşı bunca karşı çıkışına ve direnişine katlanmak zorunda kalmış olanı bir düşünün. Yine de hedefe ulaştı. O sizin örneğiniz olursa, yorulmaz ve gücünüzü yitirmezsiniz.

Siz henüz İsa gibi kan dökecek kadar direnmediniz ve muhalefete karşı dayanmadınız. Mesih İsa'dan dönme günahına karşı. Size oğullar ve kızlar olarak seslenen öğüdü unuttunuz: “Oğlum, Rab seni olduğun gibi bırakmıyorsa, bunu bir bereket olarak karşıla. Rab'bin seni bazen sert tutması gerektiğinde gevşeme. Bu sevgiden olur, çünkü O oğullarını ve kızlarını koşulsuz sever. Hiç uyarı ve terbiye yaşamıyorsanız, o zaman göksel Baba'nın oğulları ve kızları değilsiniz demektir.”

Bedensel anne babalarımız da bizi terbiye ettiler. Gerektiğinde sertlikle. Onlara da itaat ettik. O halde göksel Babamız'a boyun eğip O'nun terbiyesini kabul etmemiz gerekmez mi? O ruhların Babası'dır. Bize hizmet eden bütün melekler O'nun emrindedir. Biz bunu görmesek de. Bizim terbiyemiz O'nun için önemlidir ve elindeki her şeyle bununla ilgilenir. O'nun iyi eline yürekten “evet” diyelim. Bazen zor olsa da. O zaman yaşayacağız. Sonsuza dek.

Bedensel anne babalarımız bizi kendi insani ve yanılabilir olanaklarına göre terbiye ettiler ve cezalandırdılar. Yalnızca birkaç yıl için. Tanrı ise bizi hedefe varıncaya dek hatasızca terbiye eder. Yalnızca ruhsal çocukluk çağında değil. İman yolunda uzun zamandır yürüyor olsak bile. Neden? O'na giderek daha çok benzeyelim diye. O'nun eşsiz tanrısal varlığına ve kutsallığına. Tanrı'nın terbiyesi gelecek için bir hazırlıktır, asla geçmiş için bir ceza değildir.

Zor zamanlardan geçerken böyle bir terbiye sevinç nedeni değildir. Dürüst olursak, daha çok üzüntü nedenidir. Ama bunun içinde, yaşamımızda Tanrı'yı

hoşnut eden değerli bir meyve durdurulamaz biçimde büyür. O'nun terbiyesinden kaçmadığımız sürece. Çünkü zorlukları O'nun elinden kabul eder ve bunların içinde sabırla kendimizi eğitirsek, değişiriz. İyiye doğru. Kendimiz bunu fark etmesek ya da kabullenmek istemesek bile.

Yeşaya 35'te şöyle yazılıdır: “Bu yüzden gevşemiş elleri ve bitkin dizleri güçlendirin, doğru bir yolda yürüyün.” Yoksa yorgun ve yüreksiz olanlar, topallar iyileşecek yerde yoldan sapar.

Birbirinize sıkı sarılın! İsa'nın ardından giden herkesle birlikte aranızdaki barış için kararlılıkla mücadele edin. Aynı şekilde kutsallık için de: Her günahtan nefret ederek ve Tanrı'yı hoşnut etmeyen her şeyden uzak durarak. Günahtan nefret etmezsek, o büyük günde Tanrı'yı Babamız olarak *görmeyeceğiz*.

Ve birbirinize göz kulak olun: Aranızda hiç kimse Tanrı'nın lütfunun dışında yaşamasın, kurtuluşunu ve yaşamını kendisine ve kendi işlerine bağlamasın. Ya da Yasa'ya, eski antlaşmaya geri dönmessin.

Hiçbirinizde zehirli bir acılık ve kötülük kökü filizlenmesin. Önce yürekte gizli kalır. Ama büyümeye devam ettiğinde imanlıların paydaşlığını huzursuz eder, birçoklarını olumsuz etkiler ve zehirler.

Aranızda hiç kimse fuhuş yapan biri olmasın. Herkes eşine sadık olsun.

Hiçbiriniz hiçbir şeyi – Tanrı'yı bile – kutsal saymayan biri olmasın. Basit bir mercimek çorbası için ilk oğulluk hakkını harcaıyveren Esav gibi. Kısa bir süre sonra ne kadar düşüncesizce bir iş yaptığını anladı. Gözyaşlarına ve var gücüyle çabalamasına rağmen davranışında geri dönüşe ve gerçek bir düşünce değişikliğine ulaşamadı.

Kurtuluştaki konumunuzu Tanrı'nın gördüğü gibi değerlendirin. Siz Mesih'in izleyicileri olarak, o zaman korku ve dehşet içinde başlayan eski antlaşmaya gelmediniz. Görülebilen bir dağa, Sina'ya:

- Dokunulamayan bir dağa.
- Üzerinde ateş yanan.
- Orada büyük bir bulut vardı.
- Karanlığın ve zifiri karanlığın sardığı.
- Çevresinde korku salan bir fırtınanın kükrediği.
- Yüksek boru seslerinin duyulduğu.
- Ve yüksek, açıkça duyulabilen bir sesin.

Dinleyenler sözlere artık dayanamadılar ve bu sözlerin kendilerine artık yöneltilmemesini rica ettiler. Bir hayvan dağa dokunacak olsa bile öldürülecekti. Altın buzağı günahından sonra Sina Dağı'nda yaşanan bütün o dram öyle dehşet vericiydi ki, Musa bile şunu kabul etti: Rab'bin öfkesinden korkudan titriyorum.

Siz, Mesih İsa'nın izleyicileri: Tanrı size baş döndürücü derecede yeni bir antlaşma armağan etti. Önünüzde bambaşka yeni bir şey, geniş bir ufuk açıldı. Ruhsal, henüz görünmeyen, ama hayal edebileceğimiz her şeyi aşan bir gerçeklik. Biz Tanrı'nın yaşadığı Siyon Dağı'na geldik:

- Yaşayan Tanrı'nın kentine, göksel Yeruşalim'e.
- On binlerce göksel habercinin, Tanrı'nın meleklerinin büyük, sevinçli ve görkemli şölen toplantısına.
- Adları gökte yazılı olan bütün kurtarılmışların ilk doğanlarının topluluğuna.
- Ve bütün insanların Yargıcı olan, önünde şimdi kutsal olduğumuz Tanrı'nın kendisine.
- Ölmüş ve göksel hedefe çoktan varmış olan doğrulara.
- Mesih İsa'ya. Yeni antlaşmanın aracısına.
- Ve O'nun kanına. Bu kan, öç alınmasını haykıran Habil'in kanından çok daha iyi şeyler söyler. Mesih'in kanı bizi tümüyle temiz ve kutsal kılar.

Gökten size İsa'da konuşanı geri çevirmemeye dikkat edin. O zaman Sina Dağı'nda ve çölde tanrısal sesi yeryüzünden duyup da onu reddedenler kaçıp kurtulamadılar. Eğer gökten İsa aracılığıyla gelen tanrısal sesi duyar ve reddedersek, o zaman hesap vermekten hiç kurtulamayacağız.

Bu ses o zaman yeri sarstı. Sonra Hagay peygamber aracılığıyla şunu önceden bildirdi: “Bir kez daha yeri sarsacağım, ama yalnızca yeri değil, göğü de.” Bu sarsıntıyla yaratılmış her şey yok olup gidecek. Ama bu depremde, sarsıntıya dayanan ve yok olmayan şey de ortaya çıkacak. Biz Mesih aracılığıyla sonsuza dek kalacak sarsılmaz bir krallık alıyoruz. Bunun için her gün Tanrı'ya şükrediyoruz! Lütuf sayesinde bu Tanrı'ya hizmet ediyoruz. Bunu kendimizi değil, *O'nu* hoşnut edecek biçimde yapalım. Tanrı'ya yaraşır bir saygı ve hürmetle. Korku içinde değil, ama belli bir çekingenlikle. Çünkü Yasa'nın Tekrarı 4:24'te daha o zaman şöyle denir: “Ait olduğumuz Tanrı bizim için de yakıp yok eden bir ateş gibidir. Kıskanç bir Tanrı.” Ama yakıp yok eden ateş bizi yok etmek istemez – çünkü biz yeni antlaşmada yaşıyoruz – tersine şükran kurbanımızı kabul etmek ister.

Bölüm 13

Bütün iman kardeşlerinize sevgiyi yaşayın. Bunu konukseverlikle gösterin. Birbirinizi cömertçe evinize davet edin. Böylece bazılarınız – farkında olmadan – melekleri konuk etti. Daha önce söylediğim gibi, melekler göksel Babamız onları nereye gönderirse orada bizim için hizmet ederler. Konuksever olmazsanız, meleklerin ziyaretini kaçırabilirsiniz.

Tutsakları unutmayın. Hem de sanki onlarla birlikte zindandaymışsınız gibi. Kötü davranılan ve bunu kendi bedenlerinde yaşamak zorunda kalanları da.

Evlilik antlaşmasına ve evlilik yaşamına saygı gösterilmeli, değer verilmelidir. Birlikte yaşamın her yönünde. Evlilik yatağı ve cinselliğin sevinçleri yalnızca evli çiftte aittir. Bu, evlilik antlaşmasını güçlendirir. Başka kadınlarla ya da erkeklerle cinsel ilişkiye girerek evlilik antlaşmalarını bozan ya da evlilik antlaşması olmadan gelişigüzel cinselliğe kendilerine izin veren fuhuş yapanları ve zina edenleri – Tanrı göz yummadan yargılayacaktır.

Para sevgisi olmadan yaşayın. Elinizdekiyle yetinin. Gelip geçici şeylere giderek daha çok sahip olmak istemenin hiçbir anlamı yok. Yoksunluğa, yoksulluğa ve açlığa rağmen bir şey kalıcıdır – Tanrı'nın şu sözü: “Seni unutmayacağım ve seni bırakmayacağım. Bu yüzden cesaretle ve kararlılıkla diyebiliriz: Rab bizim yardımcımızdır. Korkmamıza gerek yok. İnsanlar bize ne yapabilir?”

Size Söz'ü, Tanrı'nın Müjdesi'ni duyuranların adanmışlığından, imanından ve sadakatinden cesaret alın. Yaşamlarının sonuna kadar nasıl iman içinde kaldıklarına bakın.

Mesihimiz İsa Mesih her zaman aynı kalır: Ne olduğunda, neyi duyurduğunda ve neyi vaat ettiğinde. O dün, yani yeryüzündeki zamanında da, bugün gündelik yaşamımızda da, sonsuzluklar boyunca, kurtuluş tarihinin hedefinde de aynı sadık ve gerçek Rab'dir.

Çeşit çeşit yabancı öğretilerin dikkatinizi dağıtmasına ve sizi oyalamasına izin vermeyin. Belli yiyeceklerle imanda büyümek istemenin hiçbir anlamı yok, çünkü böyle dışsal ve gözle görülür şeyler eski antlaşmanın doğasına aitti. Bunun hiçbir yararı yoktu. Bizim yüreğimiz lütufla pekişir ve güçlenir. Çünkü ruhsal açıdan daha iyi, görünmeyen bir sunağımız var. Ondan yiyoruz. Mecazi anlamda Mesih'in lütfundan ve O'nun varlığından yiyoruz. Hâlâ görünen tapınakta hizmetlerini yerine getirenler bunu tanımıyorlar – buna hakları da yok.

Kanı başkâhin tarafından kutsal yere götürülen kurban hayvanları ordugâhın dışında yakılır. Aynı şekilde İsa da Yerusâlim kentinin dışında acı çekti ve çarmıha katlandı. Dökülen kanıyla bizi kutsal kıldığında.

Bu yüzden O'nun yanına, dışarıya çıkalım. Birinci antlaşmanın eski düzenini tümüyle ardımızda bırakalım. Aşağılanmayı da beraberinde getirse ve bize epey pahalıya mal olsa da. O'nun aşağılanmasını taşımak asla boşuna değildir.

İleriye, evet yukarıya bakalım. Çünkü yeryüzünde hiçbir yerde evimiz olan kalıcı bir kentimiz yok. Biz yabancıyız. Gelecekteki kente doğru giden yolcularız. Göksel Yerusâlim, büyük Kralımızın kenti, bizi şimdiden bekliyor.

Bu umutla yaşıyorsak, Tanrı'ya övgü ve şükran kurbanları sunalım. Her zaman. Her yerde. Tek başımıza ve birlikte. Görünen bir sunak üzerinde hayvan kurbanları değil. Hayır. Söylenen ve ezgiyle okunan şükran, övgü ve tapınma sözleri. Şunu unutmayın: Tanrı halkının övgüleri arasında oturur.

Böyle kurbanları sözlerle sunduğunuzda, maddi kurbanları – onlarla yoksullara iyilik yaptığınız ya da maddi yardım ettiğiniz kurbanları – asla unutmayın. Size bir şeye – zamana, paraya, güce – mal olan ve belki de vazgeçmek anlamına gelen böyle kurbanlardan Tanrımız özellikle hoşnut olur.

Ruhsal önderlerinizin ardından gidin ve onları sürekli eleştirmeyin. Onlar sizi yalnızca tehlikelerden korumak istiyorlar, imanda sağlıklı ve sağlam kalasınız diye. Bu görevi ne kadar iyi ve gayretle yerine getirdiklerinin hesabını Tanrı'ya verecekler. Bu yüzden hizmetlerine değer verin ve onu takdir edin. O zaman bunu sevinçle yapabilirler. Bu sizin için çok yararlı olur. İç çekerek ya da salt görev duygusuyla yapmalarından çok daha iyi.

Bizim için dua edin! Her konuda Tanrı'yı hoşnut edecek şekilde davranmak ve yaşamak istiyoruz. Benim için daha da çok dua edin! O zaman yakında yeniden yanınızda olabilirim.

Esenlik veren Tanrı, Rabbimiz İsa'yı ölümden çıkardı. O'nun kanı yeni, daha iyi, evet sonsuz bir antlaşmanın temelini attı. O koyunların büyük çobanıdır. Yakında kendisi kaç kişiyi ölümden çıkarıp sonsuz vatana götürecektir ve onları yaşam kaynağının başında otlatarak. Geri geldiği zaman.

Tanrı İsa'yı ölümden çıkardıysa, sizin yaşamınızda da etkin olabilir ve olmak ister. O – ve bunun için dua ediyoruz – bizi iyi işlere yönleltebilir ve bunun için donatabilir. O'nun isteğini yapmak için de. Bütün bunları İsa Mesih aracılığıyla. Yücelik ve onur sonsuza dek O'nun, Kurtarıcımız'ındır.

Mektubumdaki öğütlere katlanın! Size zaten az sözle yazdım, kısa tuttum.

Kardeşımız Timoteos serbest bırakıldı. Yakında birlikte yanınızda olacağız ve sonunda sizi yeniden göreceğiz.

Bütün ruhsal önderlerinize selam söyleyin. Mesih'teki bütün kutsallara, hiçbirini atlamadan. İtalya'daki kutsallar size selam ediyor.

Lütuf hepinizle birlikte olsun! Amin.

Vahiy

Vahiy KİTABINDA sizi neler bekliyor

Apocalypse Now! 80'li yıllardan, dünyaca ünlü, son derece karanlık bir savaş karşıtı film böyle adlandırılır. Şimdi sırası gelen Kutsal Kitap kitabının adı da Apokalips. O da karanlık sahnelerle dolu. Ama filminden farklı olarak bolca ışık, umut ve tarihin sonunda iyinin zaferi var. Apokalips “son zaman ya da dünyanın sonu senaryosu” demek değildir – “perdenin kaldırılması”, açığa çıkarma demektir. Tanrı’nın kötülüğü ve acıyı nasıl yendiği açığa çıkarılır. Tanrı’nın dünyasıyla olan öyküsü Yeni Yeruşalim’de, yeni bir yeryüzünde son bulur. Yeni bir dünyaya, yeni bir yaratılışa doğru yola çıkış doruk noktasıdır. Bir daha hiç bitmeyen bir çizgiye dönüşen bir nokta. Bunu birlikte yaşamak için İsa’nın ardından gitmeye değer.

Ama sizi uyarmalıyım. Kutsal Kitap’ın bu son kitabı, şimdiye kadar okuduğunuz her şeyden bambaşkadır. İsa’nın öğrencilerinden biri olan Yuhanna, gördüklerini ileri yaşında yazıya geçirdi. Tanrı’nın göksel taht salonuna girmesine izin verildi. Yedi mühürlü kitabın açılışını gördü; ardından bir dizi dramatik sahne geliyor.

Yuhanna, akıl almaz bir hayal gücü ve imge gücüyle dolu bir dünya görür ve betimler. Bizi bu drama kendi kafamızdaki sinemada katılmaya adeta davet eder. Kitap genellikle toplanmış Hristiyan topluluğuna yüksek sesle okunurdu. İnsanlar dinlerdi. Bugünkü gibi herkes kendi Kutsal Kitabı’ndan takip etmezdi. Dinleyicinin önünde, 21. yüzyılda bize yabancı gelen simgeler, işaretler ve gerçeküstü imgelerle dolu bir dünya açılır. Çoğu zaman rahatsız edici, tuhaf, dramatik, hatta acımasız ve abartılı. Görünüşte çelişkili ya da mantıksız. Ama aynı zamanda çok güzel, baş döndürücü, teselli eden ve umut vadeden imgeler.

Yuhanna’nın zamanında bu edebi üslup oldukça yaygındı. Buna Yahudi *apokaliptik edebiyatı* denir. Bu yazı üslubu çoktandır artık yok. Bugün çok küçük bir ölçüde “Jurassic Park”, “Yüzüklerin Efendisi” ve “Star Wars”un bir karışımıyla karşılaştırılabilir. Sizi bir hız treni yolculuğu bekliyor. Göğe ve yeniden yeryüzüne. Hem de birkaç kez. Geleceğe. Evet, kemerlerinizi bağlayın!

Apokaliptik edebiyat, varoluşsal bir iman krizine seslenir. Kriz, çünkü her şey Tanrı’nın haksızlık karşısında sustuğunu gösteriyor gibidir. Kötülük neden tırmanıyor ve böyle akla gelmez boyutlara ulaşıyor? Apokaliptik edebiyat

kendine özgü bir biçimde cesaretle şunun altını çizerek: Tanrı dünyaya ve halkına sırtını *dönmemiştir*. Tam tersine. Hiçbir şey O'nun elinden kaymamıştır. O beklenmedik bir anda ve sarsıcı biçimde müdahale edecek. Kesinlikle kurtuluş getirecek. Kötülük yenilecek ve O'nun halkı kurtarılacak.

Büyük resmi, bütünü kavramaya çalışın. Önce metindeki ayrıntılar ve incelikler söz konusu değil. Düşüncelerinizde resme fazla yaklaşmayın. Bir iki adım geri çekilin ki bütün resmi gözünüzün önünde görebilesiniz. Bu, ayrıntıların önemli olmadığı izlenimci bir tabloya benzer. Önemli olan ressamın vermek istediği genel izlenimdir. Apokaliptik edebiyat küçük ayrıntılara değil, bütün resmin mesajına önem verir. Ayrıntılar bazen yalnızca bütünü güçlendirmeye yarar. Bütünü gözden kaçırmamaya çalışırsanız, pek çok kez hayrete ve saygılı bir korkuya, hatta tapınmaya kapılacaksınız.

Apokaliptik görümlerin içinde farklı öğeler vardır: Simgesel, önceden bildiren, ima eden ya da bir şeye gönderme yapan, harfi harfine ya da mecazi öğeler. Bu öğelerin birleşimleri de. Bu, işimizi pek kolaylaştırmıyor. Bu noktada *önemli* olan şudur: Vahiy'deki her şey, 4. bölümden itibaren olanların da hepsi, gelecekle ilgili peygamberlik anlamında mutlaka bir önceden bildiri değildir. Bir şeyin gelecekle ilgili olarak yorumlanması iyi temellendirilmelidir, çünkü bu kitap aşağı yukarı 2000 yıl önce, Antik Çağ'daki Hristiyanlara yazılmıştı. Ve öyle olsa bile, nasıl gerçekleşeceğini asla tam olarak bilemeyiz. Apokaliptik edebiyat geleceğin röportajı değildir.

Kuşkusuz henüz olacak şeyler de söz konusu. Olmuş olan şeyler de. Ama bu kitabın geleceğin bir tarifi olmak istemediğini kabul etmek önemlidir. Bir *zaman çizelgesi yoktur*. Biz de içine bir tane kuramayız. Okuyacağınız 7 mühür, 7 boru ve 7 tasın birbirini izlemediğini, aynı olayların farklı yönlerini betimledikleri için yan yana, paralel olarak gerçekleştiğini varsayın.

Açıkça söyleyeyim: Vahiy, geleceğin ayrıntılarını içinde görebileceğimiz *bir kristal küre değildir*. Konu bilgi değildir. Bu, sadakate bir çağrıdır.

Ruhsal gerçeklikler, tarihsel olaylar da simgelerle ve mecazi dille gözle görülür kılınır. Bu yüzden büyük çoğunluğu *harfi harfine* anlaşılamaz ve anlaşılmamalıdır.

Işıklı karanlık arasındaki, Tanrı ile İblis arasındaki savaş, savaşın ve şiddetin diliyle betimlenir. Yahudiler de Mesih'in gelişini böyle umuyordu: Düşmanları harfi harfine yok eden Tanrı'nın savaşçısı olarak. Peki Yuhanna'da kurtarıcı neye benziyor? Yuhanna, zafer kazanmış olan Yahuda'nın Aslanı'ndan söz edildiğini duyar. Aslanı görmek istediğinde ise hiçbir aslan bulamaz. Ama bir Kuzu görür.

Tanrı'nın tahtının ortasında. Ölümcül bir yarısı olan bir Kuzu. Bu, kitabın anahtar sahnesi olarak adlandırılabilir.

Vahiy'deki *savaş ruhsal olarak anlaşılmalıdır*. İnsanlara karşı harfi harfine yöneltilmiş değildir. Kuzu ne şiddet ne de zorlama kullanır; tersine kendi ölümüyle, şiddete başvurmadan yener. Mesih ve O'nun izleyicileri, güçle değil, gerçek ve sadakatle kazanılan kozmik bir çatışmanın parçasıdır. İsa'nın izleyicilerinin direnişi İsa'yı örnek alır – *şiddetsizdir*. Yaşamı yitirmeye hazır olarak. Çünkü onların zaferi budur. Savaşın dili her zaman mecazidir. Başlıca savaşanlar harfi harfine bir kuzu ya da yedi başlı bir ejderha değildir. Yine de yalanla gerçek, sadakatle ayartma arasındaki ruhsal savaş, harfi harfine bir savaştan daha az gerçek değildir. O kadar gerçektir ki, İsa'nın izleyicileri yaşamlarını harfi harfine yitirebilirler. Onlar, et ve kana karşı savaşmayan gerçek bir “kurtuluş ordusu”dur.

Bu savaşın dilini ve imgelerini anlamaya çalışırken şunu asla unutmamak iyi olur: Vahiy'deki İsa, Müjdeler'deki İsa'yla aynıdır. Vahiy'deki İsa, çarmıhtaki İsa'dır – yani kurban edilmiş Kuzu. Vahiy'de ilk bakışta O'nun şiddet kullanan bir savaşçı olduğu izlenimi doğacak. Tanıdığımız ve sevdiğimiz İsa'dan öylesine farklı. Hayır, O *aynıdır* ve aynı kalır. Yuhanna İsa'yı nasıl betimlediğine çok dikkat eder. O'nun ağzından çıkan kılıç gerçektir, Tanrı'nın Sözü'dür, sadık tanıklıktır; öldüren silah *değildir*. Vahiy'i bu İsa gözümüzün önündeyken okuyoruz. O zaman Yuhanna'nın öç alan öfkeli bir savaşçıyı betimlemediğini anlarız. Bu, dünyanın, ilahların ve mitlerin düşünce kalıbıdır. Yine de gökte olduğu gibi yeryüzünde de bütün yetki O'na verilmiştir. O'nun gelişine kılıçların eşlik etmesi gerekmez – bir zamanlar Petrus'un İsa'yı savunmak istediği gibi. O'nun görünür varlığı bir gün herkesi susturmaya yetecektir.

Bu dünyanın tarihinin sonu için Baba'dan yargıyı yerine getirme görevini aldı. O'na ve öğrencilerine sürekli düşmanlık edilen, onlara şiddet uygulanan ve bunun dışında da insanlara ve yaratılışa karşı inatla kötü kalınan yerde – O buna son verecek. Herkes O'nun önünde hesap verecek. *Adalet* zafer kazanacak ve son sözü söyleyecek!

O zamanlar apokaliptik edebiyatın ne söylemek istediği ve ne söylemek istemediği az çok anlaşılırdı. Bugün bizim için durum artık böyle değil. Yine de eski öyküler ve çağımızın başlangıcındaki dünya tarihi hakkında biraz bilgiyle epey yol alınabilir. Yuhanna'nın gördüğü hemen her şeyin İbranice Kutsal Yazılar'da, Eski Antlaşma'da karşılıkları ya da kökleri vardır. Vahiy'de Eski

Antlaşma'dan gelen ipler bir araya gelir. Çünkü Vahiy, gerçekleşmeyi, dünyanın tamamlanışını betimler. Bu yüzden Vahiy'in imgelerini yorumlamaya çalışırken Batılı mantığınıza *güvenmeyin*. Burada İbrani düşünce dünyasında ve aynı zamanda kendi çağının bir çocuğu olarak yazan bir Yahudi var. Yorumlar çoğu zaman ancak Eski Antlaşma'nın ışığında mümkündür. Açıklayıcı aktarımında yer yer, izlenerek daha ileri gidilebilecek ipuçları bıraktım.

Yuhanna, içinde yaşadığı dünyayı da yansıtır. Örneğin imparatorların tanrı olarak tapındığı Roma İmparatorluğu'nu. Evet, ad vermeden, imalarla ve imgelerle çağının putperestliğini ve yaşam tarzını *eleştirir*. Dünyanın krallıklarında ve kentlerinde İsa'nın izleyicilerinin rolü tartışmalıdır, zafer kazanmış bir rol değildir. Tanrı'nın Sözü'ne sadık oldukları, İsa'yı dünyanın gerçek Rabbi olarak açıkça kabul ettikleri ve ayartmaya boyun eğmedikleri için acı çekerler. Pek çoğu bu yüzden yaşamını yitirir. Ama onların ölümü onların zaferidir.

Vahiy'de birçok şey ilk bakışta görüldüğünden farklıdır. Kurban Kuzu'ya ilişkin bu kanaat, kitabın içinden kırmızı bir iplik gibi geçer. İsa uğruna ölmek bir zaferdir, ama bu zafer ancak tamamlanışta geçerliliğini gösterir. İsa'nın izleyicilerine karşı suç işlemiş olanların yıkımı da benzer şekilde değerlendirilmelidir. Onlar galip gibi görünüyordular. Ama değiller! Büyük örnek, çarmıhtaki ölümüyle zafer kazanmış olan Tanrı'nın Kuzusu'dur. Güçle ve şiddetle değil, kendini ölüme teslim ederek. Şiddetsizlikle. Yeni yaratılış ancak böyle mümkün oldu – daha şimdiden.

Bu açıdan kitap bugün her zamankinden daha günceldir. Gerçek bir *teselli kitabı*. En yoğun türden bir cesaret, çünkü Tanrı'nın planı ve zaferi kesindir, bize yaşamımıza mal olsa bile.

Bu kitabın amacı Tanrı'yı ve İsa'yı yüceltmektir. O'nda, O'nunla ve O'nun yanında kalmaya bir çağrıdır. Bütün dünya bunun tersini yaptığından bile. Dinleyiciler ve okuyucular, imandan ve İsa'nın ardından gitmekten vazgeçmemeleri için cesaretlendirilir.

Vahiy, peygamberlik etkisiyle katılmış yüreklere de ulaşmak ister. Uyandırıp sarsması gereken bir fırtına gibidir.

Bir başka amaç da tapınmadır. Tanrı'ya ve Kuzu'ya nasıl tapındığı sık sık betimlenir. *Siz de tapınmaya katılın*. Tanrı'nın büyüklüğünün sizi sürükleyip götürmesine izin verin.

Bu kitap somut olarak Küçük Asya'daki, bugünkü Türkiye'deki yedi kiliseye yazılmıştır. Seslenilen ise bütün insanlardır. Yüreğimizi etkilemeli ve bizi

değiştirmelidir. Ama gerekirse yeni bir yola girmemiz için de bizi isteklendirmelidir. Bunun mümkün olması için Apokalips'in, bu dramatik imgeler aracılığıyla bize doğrudan konuşmasına izin vermeliyiz. Duygusal dili gerçekten hissetmek gerekir.

Yuhanna'yı Müjdesi'nden, İsa'nın yaşamını ve sözlerini anlatan kaydından zaten tanıyoruz. Vahiy'i okurken şunu unutmayın: O da bir Müjde'dir, iyi haberdır. Tanrı'nın lütfuyla herkese vermek istediğı – ama kimseye zorla dayatmadığı – şeyi karşılıksız kabul etmeye yapılmış en son ve en yoğun çağrıdır. Tanrı'nın yeni ve sonsuz dünyasında yer almaya, kulak ardı edilemeyecek bir davettir!

Son bir şey daha. Apokaliptik edebiyat bazı yerlerde gizemli *kalır*. Sorular kalır. Ama bu yüzden okumayı bırakmayın. Bu kitabı okuyun. Tekrar tekrar!

Vahiy

- Kuzucuk, Yahuda'nın Aslanı – ve ejderha
- Mutlu eden kitap
- Tapınmaya kim layık?
- Dünyanın Kralı kim?
- Geri gelen Rab
- Kilise için umut
- Kuzu'nun zaferi
- Kuzu'nun ardından giden şehitler ve galipler
- Kralın dönüşü
- Kilise için teselli
- Her şeyin hedefi
- Vahiy, perdenin kaldırılması demektir!

Vahiy

Bu, Rab İsa Mesih'in vahyidir. Apokalips. Perdenin kaldırılması. O'nun hakkında, Mesih'in, kralların Kralı'nın ve tarihin hedefinin hakkında.

Tanrı bu vahyi O'na, İnsanoğlu'na verdi; O da başkalarına iletсин diye. Kullarına ve izleyicilerine. Onlara yakında olması gerekenleri göstermek ve bunlardan onları haberdar etmek için. Tanrı'nın bu dünya için kurtuluş planından.

Bir melek gönderildi; İsa'nın tanınmış öğrencisi ve kulu Yuhanna'ya, dramatik işaretlerle gerçekleşecek olan her şeyi göstermek için. Yuhanna bunu yazıya geçirdi. Ve böylece aşağı yukarı 2000 yıl önce duyduklarına ve gördüklerine tanıklık etti: Tanrı'nın Sözü'ne ve İsa Mesih hakkındaki tanıklığa. Tanrı'ya şükür! Her şeyi bizim için yazdı!

Tanrı'nın bu peygamberlik sözlerini okuyan ya da yüksek sesle okunduğunda dinleyen herkes *mutlu* sayılmalıdır! Yuhanna'nın yazıyla tanıklık ettiği şeyleri tanrısal bir hazine gibi saklayan – ve uygulayan – herkes mutludur. Çünkü bu sözlerin gerçekleşme zamanı yakındır. Mutlaka gelecek. Her an gelebilir.

Ben Yuhanna, Rab'bin peygamberlik sözünü yönelttiği, Küçük Asya Roma eyaletindeki yedi kiliseye yazıyorum.

Tanrı'nın lütfu ve esenliği aranızda çoğalsın! Yaşayan Tanrı'dan. Var olan, her zaman var olmuş olan ve gelecek olandan! Sonsuzca Var Olan Yahve'den, sizin için orada olandan.

Ve Her Şeye Gücü Yeten'in ve her şeyi bilen tahtı önündeki yedi ruhtan! Bunlar Kutsal Ruh'un her yerde ve her zaman var oluşunu ve etkinliğini güvence altına alırlar. O'nun halkının yanında. Ve Tanrı'nın egemenlik sürdüğü yerde. Ve sadık tanık ve şehit olan İsa Mesih'ten. O ölümüne dek sadıktı. Ama ölümler arasından geri döndü. İlk doğan olarak: Yeni diriliş dünyasının ilki ve en yücresi olarak; göğün ve yerin yeni yaratılışının. Dirilecek olan herkesin ilki olarak. O yeryüzünün bütün krallarının hükümdarıdır. O'nu dünyadan silip atmak isteyenler şimdi O'na boyun eğdirilecek. O'nun önünde hiç kimse ayakta kalamayacak.

İşte O: Bizi seven İsa! Her zaman. Başka hiç kimsenin sevmediği gibi. Bizim tarafımızda olan! Bizi kabul eden!

O bizim günahlarımızı, yasasızlıklarımızı, dikbaşlılığımızı bağışladı ve kaldırıp attı. Kaniyla, Golgota'daki çarmıhta kurban olarak ölümüyle.

O, biz kaybolmuş günahkârları, kendisiyle birlikte egemenlik sürelim diye *krallar* yaptı. Kraliyet soyundan gelmediğimiz halde.

O, umutsuz ve önemsiz olan bizleri, Tanrı'nın huzurunda yaşayabilen Tanrı'nın *kâhinleri* yaptı. Ve O'nun yüceliğini dünyaya taşıyan kâhinler.

Biz İsa'nın Babası'na armağanıyız! Krallar ve kâhinler olarak. Kendimiz için değil. Başlangıçta, cennette olduğu gibi. Adem ile Havva da Tanrı için kâhinler ve krallardı. Ama her şeyi yitirdiler. Ama şimdi yeniden kuruluş zamanı geliyor. İsa aracılığıyla: Yeni ve daha iyi bir cennet!

Sevgisiyle bütün yaratılışı yenileyen ve yarattıklarından vazgeçmeyen bu Tanrı'ya: Yücelik ve her şey üzerindeki güç sonsuza dek O'nun olsun!

Amin.

Bu Rab, kralların Kralı geliyor! Bütün insanların görebileceği şekilde – göğün bulutlarıyla! Bu olay – İsa Mesih'in görünür varlığı – her şeyi altüst eder; öyle ki bütün halklar korkuya ve dehşete kapılır. O'nu çarmıha gerenler ve O'nu deşenler bile O'nun gelişini görecekler. Çoktan ölmüş olsalar da. Gökke yer buluştuğunda bu olayı herkes görmek zorunda kalacak. Yargıç ve Kurtarıcı ikinci kez geldiğinde.

Dehşet ve panik özellikle O'nu ne beklemiş ne de onurlandırmış olanları vuracak. Suçlarıyla, umursamazlıklarıyla ve küçümsemeleriyle, güç ve yücelik içinde gelenin önünde sarsılmış olarak duracaklar: İsa Mesih'in önünde. Bizim için bu gün bütün umudun gerçekleşmesidir. Her şey sonsuza dek değişmiş olacak. Hedefe varılmıştır. Ve asıl şimdi gerçekten başlıyor. Haleluya! Evet, Amin!

Alfa ve Omega Ben'im, diyor Rab, Tanrı Yahve. İlk ve Son. Sonsuzca Var Olan: Var olan, var olmuş olan ve gelecek olan. Her şeyi yaşamda tutan, El-Şaddai. Her eksiği dolduran. Her şeyi yöneten. Her şeyi bilen. Her zaman orada olan. Asla geç kalmayan. Hedefine ulaşan.

Ben Yuhanna, kardeşiniz, sizin birçoğunuz gibi O'nun adı uğruna sıkıntı ve dert içinde olan biriyim. Çünkü O'nun krallığına aitiz. Yüceliğe giden yolda acılardan geçerek. Bütün acılarımızı da sona erdirecek olanı sabırla bekliyoruz. Kendi zamanında.

Patmos adasında *sürgündeydim*. Kendi isteğimle değil. Tanrı'nın Sözü'ne sımsıkı bağlı kaldığım ve İsa Mesih'i dünyanın gerçek egemeni olarak açıkça kabul

ettiğim için sürgüne gönderildim. Bu, Roma yetkililerinin hiç hoşuna gitmiyor! Bu yüzden beni, Küçük Asya eyaletindeki Hristiyanlar arasında bir elçi olarak, bizi zayıflatmak için tutsak ettiler.

Haftanın ilk günü, Rab'bin gününde – çok iyi hatırlıyorum – Ruh üzerime geldi. Tanrı'nın Ruhu'nda kendimden geçtim. Kendimi tekrar tekrar başka, göksel bir dünyaya götürülmüş buldum. Büyük şeyler duydum ve gördüm!

Şöyle başladı: Ruh'tayken arkamdan yüksek, güçlü bir ses bana seslendi. Bir boru gibi. “Şimdi gördüğünü ve daha göreceğin her şeyi bir parşömen tomarına yaz. Onu Küçük Asya'daki yedi kiliseye gönder. Efes'e, İzmir'e, Bergama'ya, Tiyatira'ya, Sard'a, Filadelfya'ya ve Laodikya'ya.”

Bana bu kadar güçlü bir sesle kimin konuştuğunu görmek için sese doğru döndüm. Ve sonra önce yedi altın kandillik ve onların ışığını gördüm. Ve bu yedi kandilliğin ortasında bana seslenmiş olanı. Bir insana benziyordu.

Kim bu, diye kendime sordum. Bir melek mi? Hayır. Tanrı'nın kendisi mi? Bu *İsa*'ydı. Ama tanıdığım o yakın, içten İsa değil. Hayır. Bambaşka. Kendiniz dinleyin.

Ayaklarına kadar inen, cübbe gibi uzun bir giysi giymişti. Bu giysi göğüs hizasında altın bir kuşakla bağlanmıştı.

Bu İnsanoğlu'nun bir kâhin gibi kandillikleri gözden geçirdiğini, temizlediğini ve onlara yağ koyduğunu hemen anladım. Kâhinlere yaraşır onurla. Kraliyet saygınlığıyla da. Ve yargıç yetkisiyle.

Başının saçları yün gibi, kar gibi beyazdı. Yalnızca O kutsal ve temizdir. Ve Daniel 7'nin söylediği gibi çok çok eskidir de. Çünkü O sonsuzdur ve dokunulmazdır. Eski peygamber Daniel'in gördüklerini ve yaşadıklarını hatırladım. Çünkü buna çok benziyordu. Ve bu anlarda onun yaşadığının aynısını yaşayacaktım.

Gözleri ateş alevleri gibiydi. Tanrı'nın yüceliğini saçıyordu. Her şeyin içini görüyor ve her şeyi aydınlatıyordu. Kusursuz bir kutsallıkla.

Ayakları ocakta kızdırılmış tunç gibi parlıyordu. O'nun sarsılmazlığı ve gücü büyüktür. Yeryüzündeki yaşamında sınanmış ve kendini kanıtlamış.

Sesi çok güçlüydü. Yeri titreten büyük bir şelalenin gürlemesi gibi. Kendisine ait olanlara teselli, düşmanlarına dehşet.

Sağ elinde yedi yıldız vardı.

Ağzından keskin, iki ağızlı bir kılıç çıkıyordu. Tanrı'nın Sözü'nün, gerçeğin ve sadakatin bir simgesi. O rüşvet almayan Yargıç'tır. Son sözü kusursuz adalet

söyler.

Yüzü, bakan kör olmadan bakamayacağı öğle güneşi gibi parlıyordu.

Bu görünüm öyle dehşet verici, öyle korkutucuydu ki, bir zamanlar Daniel gibi, ölü gibi ayaklarının dibine düştüm. İçimde hiçbir şey O'nun karşısında dayanamıyordu. Düpedüz baş döndürücüydü. Gerçek bir Tanrı karşılaşması.

Sonra *sağ elini* üzerime koyduğunu hissettim. Bir dost gibi. Ve bana şöyle dedi: “Korkma! İlk ve Son Ben'im. Bütün zamanlardan önce vardım ve hep var olacağım. Ve Yaşayan Ben'im. Dirilmiş İnsanoğlu. Çünkü ölmüştüm. Çarmıhta aşağılanarak öldürülmüştüm. Ama şimdi yaşıyorum. Sonsuza dek. Sonsuzluklar boyunca. Ölümü delip geçtim ve yendim, ölümün ve ölümler diyarının anahtarları bendedir. Ölümün güçleri çekilip gidecek. Korku artık olmayacak.”

Göreceklerini yaz. Son günlerde olacakları – Beytlehem'e gelişimden başlayarak göğün bulutları üzerinde geri gelişime kadar.

Elinde tuttuğu yedi yıldızın ve yedi kandilliğin sırrını bana açıkladı. Ne anlama geliyorlardı? Yedi yıldız meleklerdir. Yedi kilisenin temsilcileri. Bu bana aynı anda hem tuhaf hem de harika göründü. Yeryüzünde, Küçük Asya'nın yedi kentinde bulunan bu kiliseleri temsil ediyorlar. Aynı zamanda melekler aracılığıyla, evlerinin olduğu gökte de şimdiden varlar. Tanrı'nın tahtının yanında. O'nun güçlü elinde tutuluyorlar. Bu kiliseler O'na, İnsanoğlu'na aittir.

Bölüm 2

Bu harika Rab, Tanrı'nın Kyrios'u, *Efes*'teki kilisenin meleğine – ve böylece dünya çapındaki kiliseye de – önemli bir mesaj içeren bir mektup yazmamı bana görev olarak verdi. Yedi kilisenin sahibi olandan. Onları güçlü elinde tutan ve yedi altın kandilliğin arasında kâhinlik hizmeti gören olandan. O'nun mesajı şöyledir:

Seni en ince ayrıntısına kadar tanıyorum. İyi işlerini ve komşu sevgini de. Çok emek veriyorsun. Her hizmetteki sabırlı dayanman da örnek niteliğinde.

Aranızdaki kötü insanlara yer vermemen ve onlara katlanmaman da. Gelip elçi olduklarını söyleyenleri sınadın ve maskelerini düşürdün. Çünkü onlar sahte elçilerdi.

Benim adım uğruna çektiğin acılara da sabırla katlandın. Yorulmadın.

Ama bütün bu iyiliklere rağmen vazgeçtiğin çok önemli bir şey var! *İlk sevgin*. Başlangıçtaki sevgin – seninle ilk karşılaştığım ve yüreğini kazandığım zamanki

sevgin. O zaman bana, iman kardeşlerine ve çevrendeki insanlara olan sevgin alev alev ve tazeydi. Yaptığın her şeyin temeli ve itici gücüydü.

Nereden düştüğünü düşün. Geri dön, tövbe et. Başlangıçta yaptığın işleri yap. Gerçek sevgiden.

Oraya geri dönmezsen, kandilliğini kaldıracam. O zaman artık Efes'te benim için bir tanıklık olmaya yaramazsın. Pişmanlık göstermez ve tövbe etmezsen, artık benim için ışık saçmayacaksın. Çünkü sevgi en önemli ve en büyük olandır. O olmadan her şey hiçtir.

Ama benim de nefret ettiğim Nikolaosçular'ın işlerinden nefret etmeni övüyorum – yani ahlaksızlığa göz yuman, başkalarını ayartan ve putlara sunulmuş et yemeyi öneren kişilerin işlerinden.

Kulağı açık olan, Tanrı'nın Ruhu aracılığıyla kiliselere söylediklerimi dinlesin. Bu durumu yenen ve ilk sevgisine geri dönen, benden zengin bir ödül alacak. Ona yaşam ağacından yemek vereceğim. O ağaç Tanrı'nın cennetinin ortasında duruyor. Yeni ve daha iyi Aden'de. Yeni Yeruşalim'de. Ölümüm ve dirilişimle yarattığım yeni dünyada. Orada ondan kesintisiz, sonsuza dek tadını çıkarabilecek.

İşmir'deki kilisenin meleşine – ve bu kentte bu kiliseye ait olan herkese – İsa'nın görevlendirmesiyle yazıyorum. İlk ve Son olanın söylediğini iletiyorum. Her şeyden önce var olanın ve en sonunda zafer kazanmış olarak ayakta duracak olanın. Ölüp yeniden dirilenin. Sonsuza dek yaşayanın. Ölümü yenenin.

Sevgi işlerini, benim için katlandığın kovuşturmaları ve acıları çok iyi biliyorum. Yoksulluğunu da. Ama bunu asla unutma: Sen bende zenginsin. Gelecek dünya senindir.

Kendilerine gururla Yahudi diyenlerin sövgülerini ve iftiralarını da biliyorum. Soy bakımından Yahudi olsalar da, gerçekte bunlar Şeytan'ın havrasıdır. Mesih İsa'dan nefret ediyorlar – ve O'nun ardından giden herkesten. Özellikle de aranızda bana iman eden Yahudilerden.

İsa uğruna daha katlanman gereken acılar yüzünden **korkma**. İblis, Şeytan, bazılarınızı zindana atacak. Siz imanı bırakasınız diye Yahudileri ve Yahudi olmayanları size karşı ayaklandıracak. Ama tam tersi olacak: İmanınız sınanacak ve güçlenecek. Sıkıntınız on gün sürecek. Bu, benim belirlediğim ve kimsenin değiştiremeyeceği bir süredir. Şeytan bile.

Ölümine dek sadık kal! İmparatora ya da putlara saygı sunman karşılığında sana yaşam ve özgürlük önerildiğinde pes etme. Çünkü sana yaşamın zafer tacını

vereceğim. Ölümüne dek sadık kalırsan yaşamaya devam edeceksin, evet – gerçek yaşamı tadacaksın. Benim sonsuz egemenliğimde. Benim yüceliğimde. Benim yanımda.

Kulağı olan kulak versin, dinlesin ve Ruh aracılığıyla kiliselere söylediklerimi yapsın. Beni ciddiye almalısınız. Sözümü tutmalısınız. Bu önemlidir ve sürekli tekrarlamıyorum.

Yenen ve ölümüne dek sadık kalan ikinci ölümden zarar görmeyecek. Bu, benden ayrı olan sonsuz ölümdür. Benden uzakta, ateş gölünde. Benim ardından gelmemiş ve beni reddetmiş olan herkes buna uğrar. Ama siz yaşayacaksınız, çünkü ben yaşıyorum.

Bergama'daki kilisenin meleğine – ve bu kiliseye ait olan herkese – İsa Mesih'in görevlendirmesiyle yazıyorum. Keskin, delip geçen, iki ağızlı kılıcı olanın söylediğini iletiyorum. O'nun sözüne karşı konulamaz.

Bütün iyi sevgi işlerini biliyorum. Nerede oturduğunu ve yaşadığını çok iyi biliyorum. Şeytan'ın tahtının bulunduğu yerde. Onun egemenlik sürdüğü ve insanları putperestliğe tutsak ettiği yerde. Benden hiçbir şeyin görünmediği yerde sen benim adıma sımsıkı sarılıyorsun. Kentindeki bütün bu görünür tapınaklar karşısında, görünmeyen bana olan imanını inkâr etmedin. Sadık tanığım Antipas Bergama'da öldürüldüğünde bile. Şeytan'ın evinin olduğu ve insanları size karşı kıskırttığı yerde.

Ama kabul etmeyeceğim bir şeyden ötürü sana karşıyım. Aranızda Balam'ın öğretilerini iyi bulan ve onlara sarılanlar var. Balam o zaman Balak'a İsrail halkını nasıl yenebileceğini öğretmişti. Askeri güçle değil, ayartmayla. Yani putlara sunulan kurbanlara katılarak ve bununla bağlantılı cinsel azgınlıkla.

Aynı şekilde aranızda, cinsel serbestliği de iyi bulan Nikolaosçular'ın öğretilerine sarılanlar var. Kiliseyi yıkan ve ona zarar veren bu öğretilerden nefret ediyorum.

Bundan hepiniz sorumlu olduğunuz için tövbe edin. Pişman olun ve geri dönün! Bunu değiştirmeli ve buna karşı harekete geçmelisiniz. Bunu hiç yapmazsanız ya da yalnızca gönülsüzce yaparsanız, o zaman kendim geleceğim. Ağzımdan çıkan şiddetli kılıcımla. Onlarla savaşıcağım ve geri dönüp tövbe etmelerini sağlayacağım. Ya da aranızdan uzaklaştırılmalarını sağlayacağım.

Kulağı olan kulak versin, dinlesin ve Ruh aracılığıyla kiliselere söylediklerimi yapsın.

Balamcıları ve Nikolaosçular'ı yenen, put şölenlerine ve cinsel azgınlığa katılmayan kişiye gizli mandan yemek vereceğim. Putlara sunulan et değil, gerçek gök yiyeceği sizi bekliyor.

Onlara beyaz bir taş vereceğim. Man kadar beyaz. Temiz. Ve üzerine, onu alandan başka kimsenin bilmediği yeni adını yazacağım: Mahkûmiyet değil, aklanma ve çoktan başlamış olan yeni bir çağda yaşamın yeniliği. Kişisel dostlarım olarak benimle bir ilişki içinde.

Tiyatır'daki kiliseye, gözleri her şeyin içini gören ve hiçbir kötülüğe katlanamayan bir ateş alevi gibi parlayan yazıyor. Ayakları ocakta kızarmış gibi parlak tunca benzeyen. Kutsallık ve gerçek söz konusu olduğunda ödün vermeyen bir duruşu olan.

Yaptığın bütün iyilikleri biliyorum ve takdir ediyorum. Gerçek sevgini ve sadık hizmetini. Ve sabırlı dayanmanı. Şimdi benim için kendini adadığın şeyler, başlangıçta yaptıklarından çok daha fazla ve daha yoğun. İlerlemelerini iyi biliyorum.

Ama yine de sana karşı bir şeyim var. Ahav'ın karısı İzebel gibi olan bir kadına göz yumuyor ve onu kendi haline bırakıyorsun. Kendine kadın peygamber diyor, aranızda birçokları da onu dinliyor. Ama söyledikleri benden gelmiyor. Kullarıma putperest tapınak şölenlerine katılmayı öğretiyor ve onları *ayartıyor*. Buna cinsel azgınlıklar da ekleniyor. Fuhuş ve putlara sunulan kurbanları yemek. Ve siz araya girmiyorsunuz!

Bunu uzun zamandır yapıyor. Ayartmasına ve fuhşuna son vermesi için ona düşüncesini değiştirme süresi verdim. Ama beni kesinlikle dinlemek istemedi. Bu yüzden onu yargılayacağım ve fuhuş yatağını bir hasta yatağına çevireceğim. Yani onu reddedeceğim! Ama onunla düşüp kalkan, ayartılmış ve yoldan sapıtırılmış olanları da. Düşüncelerini değiştirip geri dönmezlerse ve İzebel'in işlerini bırakmazlarsa, onları büyük sıkıntıya sokacağım. Ona bağlanmış ve onun söylediklerini uysalca yapan ruhsal çocuklarını, tövbe edip gerçekten geri dönmezlerse, ölümcül bir hastalıkla öldüreceğim.

Bütün kiliseler, yürekleri ve böbrekleri sınavanın ben olduğumu bilecekler. Her şeyin içini gören ve her şeyi görenin. Kilisemde hiç kimse, bundan sorumlu tutulmadan ve hesap vermeden böyle bir şey yapamayacak. Herkese işlerine göre karşılık vereceğim.

Ama siz, İzebel'in öğretisinin ardından gitmeyen geri kalanlar: *Elinizde olana sınıksız sarılın*. Onların övündüğü Şeytan'ın derinliklerini tanımadınız. Bütün

bunları sözde özel bilgileriyle kavradıklarıyla övünenler gibi siz bu sahte bilginin ardından gitmediniz. Daha da kötüsü, bu davranışın günah olmadığını ileri sürmeleri. Geri kalan herkese başka bir yük yüklemiyorum. Ama bana ve sözüme sadakat ve bağlılık istiyorum – ben gelinceye dek.

İzabel'i ve onun işlerini yenen, hedefe ulaşınca dek benim işlerimi yapan kişiye uluslar üzerinde yetki vereceğim. Şimdi önemsiz görünseniz ve İzabel'e ve yandaşlarına karşı hiçbir şey yapamasanız bile. Benimle birlikte halkları yöneteceksiniz ve bir çoban gibi özenle ve sevgiyle güdeceksiniz. Dikbaşlı olanları çömlükler gibi parçalayacaksınız. Bunu Babam'dan aldım. Ve bu gücü ve yetkiyi yenenler de benden alacaklar.

Onlara sabah yıldızını vereceğim. Benimle, Mesih-Kral'la, parlak sabah yıldızıyla birlikte ışıdayacak ve egemenlik sürecekler. Sonsuza dek. Gün çok yakında doğacak.

Kulağı olan, Ruh aracılığıyla kiliselere söylediklerimi dinlesin. İsteğimi yapın! Ruhum ve Sözümlerim aracılığıyla bütün yeryüzündeki her kiliseye konuşuyorum!

Bölüm 3

Sard'daki kilisenin meleşine – ve böylece bu kiliseye ait olan herkese – yaz: Tanrı'nın yedi ruhuna sahip olan şöyle diyor. Yeşaya 11 de bundan söz eder. Aynı zamanda yedi yıldızı, kiliselerin yedi meleşini ve böylece bütün kiliseleri elinde tutan.

İşlerini ve yaptığın her şeyi biliyorum. Sende gerçekte neler olup bittiğini biliyorum. Yaşayan ve etkin bir kilise olarak tanınıyorsun. Ama gerçekte *cansız*sın, evet, ruhsal olarak ölüsün. Benimle canlı, bilinçli ilişkin eksik. Huzurunu, esenliğini ve rahatını mezarın ve ruhsal ölümün sessizliğiyle karıştırıyorsun. Bu yüzden uyan! Ruhsal ölüm sürecinde olanlarla ilgilen, onlar için kaygılan. Onları güçlendir ki ölmesinler. İşlerini Tanrım'ın önünde iyi bulmadım. Kalıcı değiller.

Sözümü ilk kez duyduğunda onu ne büyük bir sevinçle kabul ettiğini hatırla. Bu söze, Müjdem'e sınımsız sarıl ve düşünceni değiştir. Sözüme geri dön. Henüz çok geç değil. Yeniden canlandırılabilirsin.

Uyanmazsan, insanlarını güçlendirmezsen ve sözüme geri dönmezsen, o zaman sana geleceğim. Bereketle değil, bir hırsız gibi. Felaketin ne zaman geleceğini bilmeyeceksin. Geri dönmezsen seni yargılayacağım.

Ama sende gerçekten giysilerini kirletmemiş birkaç kişi var. Beni hoşnut etmeyen şeylerden uzak duruyorlar. Çevrenizdeki putperest ve puta tapan

dünyaya da uymuyorlar. *İşte aradığım tam da bunlar.* Dirilişte benden beyaz ve temiz giysiler alacaklar. Yeni Yerusâlim’de benimle birlikte gezinecek ve dolaşacaklar. Yeni yeryüzünde. Çünkü buna layıklar. Sard’daki başkaları onlardan uzak durdu ve onlardan kaçındı, çünkü onlar beni hoşnut etmek istiyorlardı. Ama benim onur konuklarım tam da onlar olacak.

Sard’da – ve şimdi her birinize tek tek sesleniyorum – ruhsal ölümü yenen, giysilerini kirliletmeyen ve sözüme geri dönen kişi benden beyaz giysiler alacak. Onu yaşam kitabından – Tanrım’a ait olan herkesin kayıtlı olduğu defterden – silmeyeceğim. Onun adını Babam’ın ve O’nun meleklerinin önünde açıkça kabul edeceğim.

Kulağı olan, Ruh aracılığıyla kiliselere söylediklerimi dinlesin ve isteğini yapsın! Ruhum ve Sözüm aracılığıyla bütün yeryüzündeki her kiliseye konuşuyorum!

Filadelfya’daki kilisenin meleğine – ve böylece bütün kiliseye, ona ait olan herkese – şunu yazmalıyım: Tümüyle güvenilebilecek olan Kutsal ve Gerçek Olan şöyle diyor. O Davut’un Oğlu’dur, kralın anahtarlarına – ve böylece kapıları açma ya da kapama gücüne – sahip olandır. Başka hiç kimse bunu yapamaz. Ve hiç kimsenin benim yaptığımı durdurmaya ya da geri itmeye yetkisi yoktur.

Senin işlerini de çok iyi biliyorum ve sınıyorum. İşte: Önünde kimsenin çarpıp kapatamayacağı bir kapı açtım. Ruhsal meyve olacak. İnsanları bana getirirken için sana onlara ulaşma yolu veriyorum. Gerçi *gücün azdır*, ama bu az güç çok şey başarabilir. Küçük başlangıçları ve gösterişsiz şeyleri küçümsemedin. Çünkü söylediklerimi korudun ve yaptın. Filadelfya kentinde adımları inkâr etmedin, tersine onu cesaretle açıkça kabul ettin. Direnişe, alaya ve düşmanlıklara rağmen.

Yahudilerden bazılarının imana gelmesini sağlayan benim. Daha önce de olduğu gibi. Ama bu yüzden sana kötü sözlerle ve iftirayla saldıran Yahudileri de biliyorum. Sizi havradan kapı dışarı ettiler. Ama onlar gerçek Yahudiler değil. Gerçek Yahudiler olarak yapmaları ve inanmaları gereken her şeyi inkâr ediyorlar. Şeytan’ın havrasına aittir. Onları, sizin ve benim ardından gelen soydaşlarının önünde yere kapanmaya getireceğim. Seni sevdiğimi kabul etmek zorunda kalacaklar. Gerçek Yahudi olan beni, Mesih’i reddedenleri değil.

Beni sabırla bekleme sözümü korudun ve duyurdun. Benim gelişimin umuduyla yaşıyorsun. Bu yüzden ben de seni büyük ayartma zamanında

koruyacağım. O ayartma yakında, yeryüzünde yaşayan herkesi denemek için bütün dünyayı sel gibi basacak.

Bunu hep gözünün önünde tut: Yakında geliyorum. Evet, beklenmedik bir anda! Bu yüzden elinde olana mutlaka sımsıkı sarıl. Ondan vazgeçme. Sebat et. O zaman hiç kimse zafer tacınızı sizden kapamayacak.

Yenen, sözlerimi koruyan ve adımı açıkça kabul eden kişiyi, Tanrım'ın tapınağının kutsal yerindeki bir sütun gibi önemli kılacağım. Onun dayanması ve adımı açıkça kabul etmesi sonsuza dek onun onuru olacak. Bu göksel Tanrı tapınağından bir daha asla dışarı çıkmayacak. Orada evinde olacak. Tanrım'ın adını onun üzerine yazacağım. Ve Tanrım'ın kentinin adını. Bu, gökten yeni yeryüzüne incek olan Yeni Yeruşalim'dir. Ve yeni adımı onun üzerine yazacağım. Böylece sonsuza dek Tanrım'a ait olacak. Ve sonsuza dek Yeni Yeruşalim'in yurttaşı olacak. Onu kanımla satın almış olan bana da ait olacak. Bana, yeni dünya düzeninin Yaratıcısı'na, dirilmiş olana.

Kulağı olan, Ruh aracılığıyla kiliselere söylediklerimi dinlesin – ve isteğini yapın! Ruhum ve Sözüm aracılığıyla bütün yeryüzündeki her kiliseye konuşuyorum!

Laodikiya'daki kilisenin meleğine – ve böylece bütün kiliseye – şunu yazmalıyım, ona ait olan herkese: Amin olan şöyle diyor. Her şeyin kesinlikle O'nda gerçekleştiği. Son sözü söyleyen. Sadık ve gerçek tanık konuşuyor. Ben, açıkça kabul edişinin ve kendini adayışının bedelini kanıyla ödemiş olan İsa. Yaratılışın başlangıcı olan, dirilişinin gücüyle hem ilk yaratılışın hem de yeni yaratılışın Yaratıcısı olan konuşuyor.

Bütün öteki kiliseler gibi seni de tanıyorum. Ne yaptığını biliyorum. Sana hemen, doğrudan ve açıkça söylüyorum: Ne soğuksun ne de sıcak! Keşke soğuk olsaydın, serin ve temiz suyun ferahlatıcı bir yudumu gibi. Ya da sıcak – iyi gelen bir banyo ya da sıcak bir çay için. Ama ılıksın. Ne soğuk ne sıcak. İnsan soğuk ya da sıcak olduğunu sanarak böyle tanımsız bir şey içtiğinde onu tükürür. Ben de sana karşı aynı şeyi hissediyorum. Sen kişiliksiz bir yarım yamalaklıksın. Kararsız. Her şeyden biraz var sende. Ama çok az. Keşke benim için alev alev yansaydın. Ya da doğrudan bana karşı olsaydın; o zaman şimdikinden daha çok umut olurdu.

Neden bu kadar ılıksın? Çünkü kendini beğenmişsin ve kendinden eminsin. Diyorsun ki: Zenginim, varlığa kavuştum. Hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyacım yok. Ne lütfâ ne de kendi kilisenin dışındaki iman kardeşlerine. Ama görmediğin

şu: Gerçekte perişan, acınacak bir durumdasın. Bir dilenci gibisin. Yoksul ve kör. Çıplak, üstünde giysi yok.

Bu yüzden sana yalnızca bir öğüt verebilirim: Benden altın satın al. Ateşte atılmış saf altın. Ancak böyle gerçekten zengin olursun. Ve beyaz giysiler satın al ki artık çıplak olmayasın ve perişan durumun örtülsün. Benden göz merhemi de alabilirsin; sonunda gerçek olanı ve benim önümde nasıl durduğunu göresin diye.

Sevdiğim herkesi, sizi de, azarlarım. Geri dönsünler diye günahlarını gözlerinin önüne koyarım. Onları terbiye ederim. Bu acı verebilir, ama çok yararlıdır. Çaba göster ve eksik olan her şeyi benden istemekte gayretli ol. Pişman ol! Geri dön! Acınacak durumunu kabul et ki yeniden başlayabilesin.

Aranızda hiç hoş karşılanmıyorum. Ama kapınızın önünde duruyorum. İçeri girmek için kapıyı çalıyorum. Sesleniyorum. Aranızdan biri beni duyar ve bana yüreğinin kapisını açarsa, onun yaşamına girerim. O zaman birlikte yemek yer ve canlı, gündelik bir paydaşlık yaşarız. Birinin kapıyı açmasını bekliyorum. Kimseyi buna zorlamıyorum.

Yenen ve bana gelen, kendisinde öyle acı biçimde eksik olanı gerçekten isteyen kişi benimle birlikte egemenlik tahtında oturacak ve egemenliğe ortak olacak. Tıpkı benim de sadık tanık olarak yendiğim ve ölümüne dek sadık kaldığım gibi. Bu yüzden Babam beni kendisiyle birlikte egemenlik süreyim diye tahtına oturttu.

Kulağı olan, Ruh aracılığıyla kiliselere söylediklerimi dinlesin – ve isteğimi yapın! Ruhum ve Sözüm aracılığıyla bütün yeryüzündeki her kiliseye konuşuyorum!

Bölüm 4

Görkemli Mesih'i yedi kandilliğin ortasında gördükten ve kiliselere yedi mektubu yazdıktan sonra başımı kaldırdım ve gökte açılmış bir kapı gördüm. Sonra bana konuşan bir ses duydum – bir boru kadar yüksek. Onu daha önce de duymuştum. Bana yukarı çıkmamı ve kapıdan göğe girmemi buyurdu. Orada, daha önce görmüş olduklarımdan sonra neler olacağını ve neler görüleceğini görecektim.

Daha sonra hatırladığıma göre, bundan sonra gökte toplam dört kez daha bir şeyler *açılacaktı*. Bana farklı imgelerle toplam *beş görüm* açıldı, ama hepsi Mesih'in geri dönüşüyle sona eriyordu. Bunların her zaman birbirini izlemediğini anladım;

tersine, hepsi o tek büyük hedefte son bulduğu için paralel, yan yana ve aynı zamanda olup biten bir şeyi de betimliyorlardı.

Sonra Ruh üzerime geldi ve beni kapıdan göğe taşıdı. Tanrı'yı gördüm. Bir taht salonunda. Ama çok daha büyük. Hiçbir yerde, hiçbir yanda bitmiyordu. Çünkü orada, ortada muazzam bir taht gördüm. Fırtınanın gözü gibi bir yer. Her şeyin merkez üssü gibi.

Bu görkemli *tahta* biri oturuyordu. Yalnızca dış hatlarını seçebiliyordum. Taht boş değildi. Bu da beni çok rahatlatmıştı. Belli ki bu sahneyi her şeyden önce görmem gerekiyordu. Yani şunu: Tanrı daha büyüktür ve her şeyin üstündedir. Son sözü O söyler. Ve öyle görünmese bile egemenlik süren ve denetimi elinde tutan O'dur.

Orada oturan, kırmızımsı rengiyle harika parlayan yeşim ya da akik gibi bir değerli taşla benziyordu. Baş döndürücü.

Tahtın üzerinde bir uçtan öbür uca gökkuşağı gibi bir ışık parıltısı parlıyordu. Ama zümrülden yeşil bir değerli taş gibi pırıl pırıl. Düpedüz etkileyici.

Tahtın çevresinde, bir çember halinde başka tahtlar gördüm. Bunlar daha küçüktü. 24 tane saydım. Üzerlerinde seçebildiğim kişiler oturuyordu. Bunlar ihtiyarlardı. İleri yaşta adamlar. Beyaz giysiler giymişlerdi. Başlarında zafer tacı gibi altın taçlar vardı. Melekler kiliseleri temsil ettiği gibi, ihtiyarlarda da bütün çağların kutsallarını gördüm. İsrail'in 12 atası ve 12 elçi bir arada gibi. Bembeyaz giyinmişlerdi ve yenenler olarak zafer taçlarını almışlardı. Krallar ve kâhinler gibi.

Oradaki tahttan şimşekler çıkıyordu. Sesler duyuluyordu. Ve güçlü gök gürlemeleri. Tıpkı Tanrı'nın kendini o zaman Sina'da Musa'ya açıkladığı zamanki gibi. Yeryüzü de dahil bütün evrenin bu tahttan tutulduğunu ve ayakta tutulduğunu fark ettim.

Tahtın önünde yedi ateş meşalesi alev alev yanıyordu. Bunlar bütün yeryüzüne gönderilmiş olan Tanrı'nın yedi ruhudur. Onlar – yani Tanrı'nın Ruhu – kurtuluşa giden yolu aydınlatır ve Tanrı'nın doğruluğunu parıl parıl parlatır.

Tahtın önündeki alan bana büyük bir deniz gibi göründü. Ama fırtınalı ve çalkantılı dalgalardan değil, katı camdan. Kristal gibi parlak. Bütün güçlerden ve doğa kuvvetlerinden daha güçlüdür. Tanrısız ve huzursuz ulusların halklar denizi de bu tahtın önünde buz kesmiş gibi donup kalır. Tanrı'nın ayakları dibindeki laciverttaş levhalar gibi. Musa ile ihtiyarların Sina'dan Tanrı'ya çıktıklarını anlatan Mısır'dan Çıkış 24'teki sözlerle karşılaştırılabilir.

Tahtın yanında, hatta tahtın ortasında ve çevresinde dört yaratık gördüm. Melekler gibi hareket ediyorlardı. Ama yine de bambaşkaydılar. Düpedüz eşsiz. Tahtta oturana öylesine yakın. Her yanlarında gözler vardı. Önde ve arkada. Yeşaya ve Hezekiel peygamberler de çok önce buna benzer şeyler görmüşlerdi. Bana evreni bir arada tutan güçler gibi göründüler.

Bu yaratıkları bir sıra içinde gördüm. Rütbe sırası anlamında değil. Onlar Ezeli Olan'ı Yaratıcı olarak temsil ediyorlardı. Ve O'nun *yaratılışıyla* olan yaşam bağını. O'nun yaratılıştaki her şeyi ve herkesi nasıl gördüğünü ve görmek istediğini. Dört bir yana. O, yaratılışın özenli Yaratıcısı ve güçlü Koruyucusu olarak her şeyi gözetir:

Birinci yaratık bir aslana benziyordu. O vahşi, krallara yaraşır hayvana.

İkinci yaratık genç bir boğaya benziyordu. Güçlü bir hayvana.

Üçüncü yaratığın insan yüzüne benzer bir yüzü vardı. Onu öteki yaratıklardan farklı algıladım. Bana insanı, Tanrı'nın suretini taşıyan ayrıcalıklı rolü içinde gösterdi.

Dördüncü yaratık uçan bir kartala benziyordu. Hızlı, yüce ve gizemli.

İçi dışı gözlerle bezenmiş olan dört yaratığın da altışar kanadı vardı.

Her şeyi gören ve hiç ara vermeden konuşan bu yaratıklar, yorulmadan, tekrar tekrar bu az ama tek layık olan sözleri söylerler: Kutsal, kutsal, kutsaldır Tanrı Yahve, Rab Tanrı! Her Şeye Gücü Yeten, Pantokrator, El-Şaddai! Sonsuzca Var Olan! Var olmuş olan, var olan ve gelecek olan!

Biz insanlarla ve öteki yaratıklarla karşılaştırıldığında O ne kadar *sonsuz* yüce ve sonsuz farklı, evet ne kadar üstündür!

Dört yaratık, sonsuzlar sonsuzu yaşayan En Yüce Olan'a tapınarak onur ve şükran, görkem ve yücelik sunduklarında, 24 ihtiyar tahtlarının önünde dizlerinin üzerine çöker. Tahtta oturanın önünde. Tanrı'nın önünde.

Sonsuzlar sonsuzu yaşayan O'na saygı sunarlar. Evet, zafer taşlarını tahtın önüne koyar ve hep birlikte şöyle derler: Biz değil, yalnızca Sen layıksın. Yücelik ve şan, onur ve güç yalnızca Sen'in olmalı.

Çünkü her şeyi – bütün evreni Sen yarattın. Yalnızca Sen'in *isteğindi*. Onu kendin için yarattın. Bütün bunlar Sen'in sayende var. Sen'in isteğin olmasaydı hiçbir şey olmazdı. Yalnızca Sen olurdun.

O'nun isteğinin sonucu olmamız ne büyük bir onur! O'nun yaratılışına dahil edilmiş olmak. Bütün yeryüzü O'nun yüceliğiyle doludur.

Bölüm 5

Sonra tahtta oturanın tanrısal sağ elinde bir *tomar* gördüm. İki yüzüne de yazılmıştı. Öyle kapsamlıydı ki tek bir yüz yetmemişti. Ama tam yedi balmumu mühürle mühürlenmişti. Tanrı'nın kendisi tarafından.

Bu tomara baktım. Ve son derece önemli bir şeyin söz konusu olduğunu birden anladım. Belli ki dünyanın kaderi buna bağlıydı. Tanrı'nın her şeye gücü yetmesinin, her şeyi bilmesinin ve tarihi yönetmesinin bir belgesi gibiydi.

O sırada güçlü, büyük bir melek tahtın önüne geldi. Evrendeki bütün varlıkların duyduğu yüksek, gürleyen bir sesle şöyle bağırdı: “Mühürleri açmaya ve tomarı açmaya kim layık ve kimin hakkı var? İçinde yazılı olanı yerine getirmek için!”

Ama buna kendini yeterli gören hiç kimse öne çıkmadı. Ne gökte, ne yeryüzünde, ne de yerin altında, ölümler diyarında hiç kimse. Ölüm sessizliği vardı. İnsanı boğan bir sessizlik. Hiç kimse mühürleri açamıyor ya da içine bakamıyordu.

Umutsuzluğa kapıldım. Hıçkırığa hıçkırığa *ağlamaya* başladım. Çünkü bu, her şeyin olduğu gibi kalacağı anlamına gelirdi. Özgürlük ya da ölümden, acıdan ve hastalıktan kurtuluş umudu olmayacaktı. Savaşlar sürüp gidecekti. Açlık ve acı kalacaktı. Yeni bir yeryüzü olmayacaktı. İnsanların çoğu için hayatta kalmanın perişan mücadelesi sonsuza dek sürecekti. Dünyanın hiç galibi olmayacak mıydı?

Ama 24 ihtiyardan biri yanıma geldi ve elini üzerime koydu. Benim o anda bilemediğimi o biliyordu. Bana şöyle dedi: Ağlama! Bir çözüm var. İşte, biri zafer kazandı. Yahuda oymağından kral *Aslan*. Vaat edilen Mesih. Yahuda'nın ve Davut'un soyundan gelen. O, Mesih, tomarı açmaya ve yedi mührü kırmaya layıktır.

Güçlü Aslanı, galibi görmek için rahatlayarak başımı kaldırdım. Ama ne gördüm? Bir Kuzu gördüm – boğazlanmış gibi. Bir kurban kuzusu. Boynunda ölümcül bir yara vardı. Demek ki Aslan bir Kuzuydu. Aslan güçle ve şiddetle değil, ölümüyle – bir *kuzu* gibi – zafer kazanmıştı! Hükümdarların ve Sezarların dünyasındakinden bambaşka. Tanrı yaralanabilir, küçük Kuzu aracılığıyla zafer kazanır. Şiddetsizce. Bir aslandan farklı olarak. O'nun ölümü bütün zamanların en önemli olayıdır: Bu dünyanın acı dolu öyküsü üzerinde belirleyici zafer. O bütün vaatleri güvence altına alır. Ve Tanrı'nın bütün düşman güçlere karşı zaferini.

Kuzu – bir aslan yüreğiyle – şimdi tahtın ortasında duruyordu. Ait olduğu yerde. Dört yaratığın ortasında. Ve 24 ihtiyarın arasında. Merkezde duruyordu! Her şey ölümcül yarası olan bu küçük Kuzu'ya bakıyordu. Evet, Tanrı kendini Kuzu'yla bir kıldı ve böylece kendisinin nasıl olduğunu ve tarihi nasıl yönettiğini gösterdi. Şiddet, güç ve zorlama olmadan, kendini feda eden bir adanmışlıkla tarihin görkemli hedefine ulaşır; o hedefi daha sonra görecektiler.

Şimdiye kadar gördüğüm bütün kuzulardan farklı olarak O'nun iki değil, yedi boynuzu vardı. Yani tanrısal güç doluluğu. Küçük bir kuzu olmasına rağmen O'na bütün güç ve yetki verilmişti. Bundan başka yedi gözü vardı. Bunlar yine Tanrı'nın, bütün yeryüzüne gönderilmiş ve her şeyi gören yedi ruhudur. Ve aynı zamanda insanları kurtuluş için aydınlatırlar.

Bu Kuzu şimdi tahta gitti. Tomarı tahtta oturanın sağ elinden aldı. Tahtta oturan da onu Kuzu'ya uzattı. Sonsuzluğa ait bir andı bu. Görkemli ama yine de tuhaf. Sonuçta yalnızca bir kuzuydu. Ama dünyanın kaderi şimdi O'nun, ölmüş ve dirilmiş olan Mesih'in elindeydi. Ve bundan daha iyi ellerde olamaz.

Kuzu tomarı aldığı anda şunlar oldu: 24 ihtiyar daha önce olduğu gibi yere kapandı. Dört yaratık bile derin derin eğildi. Hepsi Kuzu'ya saygı sundu. Krallar ve kâhinler olan 24 ihtiyarın elinde, göksel bir tapınaktaki gibi buhurla dolu buhurdanlar vardı. Tasların içindeki buhur, kutsalların bütün dualarıydı. Onların tapınması, dilekleri ve yakınmaları da. Elllerinde lirler de tutuyorlardı; onlarla yeni bir ezgiye başladılar. Gerçekten de yeni bir ezgi olmalıydı! Çünkü Kuzu aracılığıyla şimdi her şey, ama gerçekten her şey farklı olmuştu. Kuzu'ya tapınarak ve şükrederek şöyle ezgi söylediler:

Tomarı açmaya, mühürleri kırmaya, içinde yazılı olanı okumaya ve yerine getirmeye yalnızca Sen layıksın.

Çünkü Sen, Tanrı'nın Kuzusu, kurban edildin. Kanınla bizi Tanrı için satın aldın. Her oymaktan, her dilden, her ulustan ve her halktan.

Bütün yeryüzünden gelen o birçoklarının hepsini Tanrımız için ***krallar*** ve ***kâhinler*** yaptın.

Yeryüzünde egemenlik sürecekler! Ve başlangıçtan beri Tanrı'nın yüreğinde olanı yapacaklar. Ve O'nun huzurunda O'na hizmet edecekler.

Ezgileri bittiğinde, tahtın, yaratıkların ve ihtiyarların çevresinde toplanmış melekler de gördüm. Gökteki yıldızlar gibi öylesine büyük bir melek kalabalığıydı. Şimdi Kuzu'ya yapılan bu övgüye katılan bir melekler denizi gibi.

Akl almaz bir göksel övgüydü bu. Öyle güçlüydü ki gördüğüme ve duyduğuma neredeyse inanamıyordum:

Kurban edilmiş Kuzu layıktır!

Bütün gücü, zenginliği ve bilgeliği almalıdır.

Bütün kudreti, onuru, yüceliği ve övgüyü.

Melekler bunu söylediğinde bütün evren övgüye katıldı. Gökte, yeryüzünde ve yerin altında, denizin üstünde ve denizin içinde olan her yaratığın şöyle dediğini duydum:

Tahtta oturana, yani Baba Tanrı'ya, ve Kuzu'ya, Baba'nın sonsuz Oğlu'na, yalnızca övgü, onur, yücelik ve güç yaraşır. Hem de sonsuzlar sonsuzuna dek.

Sonra dört yaratık: Amin, dedi. Ve 24 ihtiyar yine yüzüstü yere kapanıp tapındı.

Bölüm 6

Şimdi Kuzu mühürleri birbiri ardınca açmaya başladı. Ama her açılışa gürleyen, güçlü bir ses eşlik ediyordu. Tahtın yanındaki dört yaratıktan birinin sesi; şöyle haykırıyordu: Gel buraya ve iyi bak!

Ben de öyle yaptım. **Birinci mühür** açılırken beyaz bir at gördüm. Üzerinde, elinde yay olan biri oturuyordu. Bu atlının başına bir zafer tacı kondu. Ve o, bu melek varlığı, nereye giderse zafer kazanmak için dörtnele yola çıktı. Bir dünya fatihi gibi. İyi bir melek değildi.

Hiçbir güvencenin olmadığını anladım. Hiçbir yerde. Krallıklar yenilir ve çığnenip geçer. Yeni imparatorluklar doğar. Roma İmparatorluğu ve Roma Barışı da bir gün düşecek. Çünkü Tanrı bunu böyle istiyor.

Kuzu **ikinci mühürü** açtığında ikinci yaratık da birincisi gibi şöyle dedi: Gel buraya ve iyi bak!

Şimdi yine bir at gördüm. Ateş kırmızısı bir at. Üzerinde, insanlar ve halklar arasından barışı kaldırmak için yetkilendirilmiş biri oturuyordu. Bundan sonra birbirlerini öldüreceklerdi. Sayısız savaşta ve iç savaşta. Atlıya büyük bir kılıç verildi; onunla barışı yok etti. Bu da iyi bir melek değildi.

Tanrı ve Kuzu kötülüğün bu kötü ve yıkıcı güçlerini artık geri tutmuyordu. Tanrı'nın kötülüğün güçlerine alan açması O'nun yargısıdır. Onlara buyurmasına gerek yoktur; burada, Vahiy'de yayılan kötülüğü kendiliklerinden yaparlar.

Kuzu **üçüncü mühürü** açtığında üçüncü yaratık da şöyle dedi: Gel buraya ve iyi bak!

Sonra kara bir at gördüm. Üzerinde, buğday ve arpa tartılan bir terazi tutan biri oturuyordu.

Dört yaratığın ortasından şu haberi veren bir ses geldi: 12 saat çalışan bir gündelikçinin bir günlük ücretine bir günlük buğday. Ve bir günlük ücrete üç günlük arpa. Zeytinyağına ve şaraba zarar verilmesin. Bunlar temel gıdalar için aşırı yüksek fiyatlardır. Ama daha az gerekli olan zeytinyağı ve şarap ucuza bulunabiliyor. Savaş ve kuraklık ürünleri yok ettiğinde – ve açlık geldiğinde – çoğunluğun her gün hayatta kalmak için mücadele ettiği eşitsiz toplumlar. Yine de bazıları lüks içinde yaşıyor. Evet, bu asla böyle istenmemiş bir dünyadır. Kurtuluş için haykırıyor. İnsanlar Yaratıcıları'na ve Rızık Verenleri'ne geri dönmelidir.

Dördüncü mübîr açılırken dördüncü yaratık şöyle dedi: Gel buraya ve iyi bak!

Şimdi yine bir at gördüm, kül rengi, solgun bir at. Üzerindeki atlinın adı “Ölüm”dü. Hades, ölümler diyarı ona eşlik ediyordu. Bütün ölümleri, öldürülenleri tutsak alıyordu; bunlar büyük yargı gününe kadar öte dünyada, görünmeyen dünyada yaşamayı sürdürüyorlardı. Bu ölüm meleğine ve yok ediciye, yeryüzünde yaşayanların dörtte birini öldürme yetkisi verildi. Savaş kılıcıyla, kıtlıklarla ve salgınlarla ve yeryüzünün yırtıcı hayvanlarıyla.

Bütün bu atlılar bana, Tanrı'nın insanları yargı aracılığıyla nasıl geri dönüşe çağırdığını gösterdi. O yargıda da lütfunu gösterir ve insanlar O'nu dinlesin diye her şeyi yapar. İyiliğiyle, ama felaketlerle de.

Kuzu beşinci mührü açtığında bambaşka bir şey gördüm. Göksel tapınakta yakmalık sunu sunağını tanıdım. Sunağın dibinde, Tanrı'nın Sözü'ne itaat ettikleri ve İsa'ya tanıklık ettikleri için zorla öldürülmüş insanların durduğunu gördüm. Kuzu gibi onlar da yaşamlarını kurban etmiş ve ölüme vermişlerdi. Şimdi gökteler, Kuzu'nun ve Tanrı'nın yanındalar.

Bu **şehitler** tahtın önünde hep birlikte yüksek sesle yakınarak haykırdılar: “Ey sınırsız Egemen, Kutsal ve Gerçek Olan, katillerimizi suçsuz kanımız için ne zamana kadar hesaba çekmeyecek ve bizi öldürmüş olan yeryüzündekileri ne zamana kadar yargılamayacaksın? Bu haksızlık son bulsun diye.”

Sonra önce bunların hepsine beyaz giysiler verildi. Çünkü yenenler olarak layıktılar. Evet, ölüm aracılığıyla yendiler – Kuzu gibi. Tahtta oturan onlara, İsa'nın tanıkları olarak geçtikleri zor yaşam yolundan sonra kısa bir süre dinlenmelerini kendisi söyledi. Yeryüzündeki acı ortakları da öldürülünceye ve böylece şehitlerin sayısı tamamlanıncaya kadar. Hesap günü geliyor. Bu kadar

çok şehit yüzünden kesinlikle gelmek zorunda. Kötülük artık uzun süre var olmayacak.

Sonra *altınca mühür* geldi. Ve bu, dünya tarihinin sonuydu. Dünyanın yargılanması. Hesap günü. Çok büyük bir deprem yeryüzünü sarstı. Güneş artık parlamıyordu, kapkara oldu. Ay kan gibi kırmızı oldu. Gökteki yıldızlar, ağaç şiddetle sarsıldığında düşen ham incirler gibi yeryüzüne düştü. Gök bir tomar gibi düürüldü. Bütün dağlar ve adalar bu kargaşada yerlerinden oynatıldı.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Evrenin düzeni ve toplumun düzeni çözülecek. Bunların hiçbirine artık gerek yok. Bütün bu olaylar sonun ve Tanrı'nın görünüşünün özüdür.

Bu kozmik dünyanın sonu karşısında insanlar ne yaptı? Bütün krallar, büyükler ve zenginler, komutanlar ve güçlüler, bütün köleler ve bütün özgürler dağların mağaralarında ve kayalarında korunak bulmaya çalıştılar. Artık her toplumsal fark tümüyle önemsizdi. Herkes aynı biçimde etkilenmişti.

Umutsuzluk içinde dağlara ve kayalara üzerlerine düşmeleri için yalvardılar. Kendilerini tahtta oturandan saklamaları ve korumaları için. Sonsuz, yaşayan, tek ve kutsal Tanrı'dan, bütün yeryüzünün Yargıcı'ndan. Ve Kuzu'nun öfkesinden. Öfkeli bir kuzudan şimdiye dek ne bir şey duymuş ne de görmüştüm. Ama bir zamanlar Yeruşalim'de işkence görüp öldürülmüş olan Mesih'e dünya egemenliği ve yargı verilmiştir. İsa'yı neredeyse hiç öfkeli görmemiştim. Bir keresinde tapınakta gerçekten öfkelenmişti, çünkü Babası'nın evi onursuzlaştırılıyordu.

O, izleyicilerini kurtaracak ve onlara zulmedenlere adaletle karşılık verecek. Çünkü O'nun her haksızlık üzerindeki büyük öfke yargısının günü şimdi gelmiştir. Kimse ondan kaçamaz. Hiç kimse. Ve insanlar bunun son olduğunu ve yanlış tarafta durduklarını anlıyorlar. Çünkü Tanrı ve Kuzu onların umurunda değildi.

Kuzu'nun öfkesi karşısında kim ayakta durabilir?

Bunu bundan sonra görecektim. Gerçekten de ayakta duranlar vardı.

Bölüm 7

Bundan sonra yeryüzünün dört köşesinde duran dört melek gördüm. Rüzgârı tutuyorlardı. Yeryüzünün, ağaçların ve denizin üzerinde rüzgâr esmesin diye. Sonra güneşin doğduğu yerden, doğudan gelen başka bir melek, beşinci bir

melek gördüm. Tanrı tarafından gönderilmişti. Yanında bir mühür getirmişti. Yaşayan Tanrı'nın mülkiyet mührü.

Bu melek dört meleğe güçlü bir sesle seslendi: Fırtınayı salıverdiğinizde yeryüzüne, ağaçlara ve denize zarar vermeyin. Hem de yeryüzündeki bütün Tanrı kullarını bu mühürle alınlarında görünür biçimde işaretleyinceye kadar zarar vermeyin. Bu sayede sıkıntıda korunacaklar ve hedefe, Tanrı'nın tahtının yanındaki sonsuz yaşama varacaklar.

Doğa güçlerinin bu melekleri her zaman ve her an insanlara zarar vermek isterler. Ama Tanrı insanları korur. Yargıda korumasını geri çeker ve yalnızca O'na hizmet edenleri korur.

Sonra kaç kişiyi mühürlemeleri gerektiğini duydum: 144 000. İsrail'in, yani Yakup'un oğullarının bütün oymaklarından. Sıralarını şimdi duyduğum şekliyle daha önce hiç duymamış ya da okumamıştım.

Yahuda'dan 12 000. Ruben'den 12 000. Gad'dan 12 000. Aşer'den 12 000. Naftali'den 12 000. Manaşşe'den 12 000. Şimon'dan 12 000. Levi'den 12 000. İssakar'dan 12 000. Zevulun'dan 12 000. Yusuf'tan 12 000. Benyamın'dan 12 000.

Bunlar, Mesih İsa'nın ardından giden ve bu yüzden soydaşları olan Yahudiler tarafından öylesine küçümsenen ve kovuşturulan İsrail'den olanların hepsiydi. Daha önce yazdığım gibi, Şeytan'ın havrası tarafından. Müjde'nin ilk duyurulduğu bu insanlar kilisenin çekirdeğini ve başlangıcını oluşturdular. Onlar ilk üründüler. Tanrı tarafından tanınan ve O'nun mülkü olanlar. Mesih'i reddeden bütün öteki Yahudilerin tam tersine. Gerçekten de gerçek seçilmişler, 12 oymağın simgesel tam sayısı ile gösterilerek, Tanrı'nın yüreğinde ve planında hâlâ yaşıyorlar. Şu anda bulunamaları bile. Evet, büyük halklar hasadı – birazdan görecektim onu – toplandığında bütün İsrail kurtarılacak. İsa'yı Mesihleri olarak tanımalarını öylesine çok dilediğim soydaşlarım.

Sonra bundan sonra sayılamayan, dev bir halklar kalabalığı gördüm. En Yüce Olan'ın tahtı önünde büyük bir insan denizi gibi. Bütün halklardan, oymaklardan, uluslardan ve dillerden geliyorlardı. Bu, büyük, uluslararası halklar hasadıydı; evet, Yeşaya'nın İsa'nın acıları hakkında önceden bildirdiği gibi O'nun canının çektiği zahmetin meyvesi. Hepsi tahtın ve Kuzu'nun önünde duruyordu. Beyaz giysiler giymişlerdi. Ellerinde hurma dalları ve yaprakları tutuyor, sallıyorlar ve Kuzu'nun zaferini ve yeni, *son çıkışı* kutluyorlardı. Onları tek, güçlü

bir sevinç korosuyla şu sözleri haykırırken duyduğumda ürperdim: Kurtuluşu yalnızca tahtta oturana borçluyuz. Tanrımız'a ve Kuzu'ya.

Bu olunca, tahtın çevresinde duran sayısız meleşin hepsini gördüm. Bir arenadaki gibi, ama insanların yapabileceğinden daha büyük. Onlar için kurtarılmış uluslararası insan kalabalığı mucizelerin mucizesiydi. 24 ihtiyar ve dört yaratık da onlara katıldı. Hepsî yüzüstü yere kapandı ve Tanrı'ya tapındı. İnsanların haykırdıklarına "Amin" dediler. Sonra şöyle diyerek tapındılar: Bütün övgü, bütün yücelik ve bilgelik, şükran ve onur, güç ve kudret Tanrımız'ındır! Yalnızca O'nun, her zaman için! Şimdi ve sonsuza dek.

Sonra daha önce olduğu gibi 24 ihtiyardan biri benimle konuştu. Bana, tahtın önünde beyaz giysiler içinde duran bu insanların kim olduklarını ve nereden geldiklerini tahmin edip edemeyeceğimi sordu, bunu bilmek istedi. Bilmiyordum. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu ve bunu ona söyledim. Ne diyeceğini merak ediyordum.

Şöyle dedi: Bunlar *büyük sıkıntıdan* gelenlerdir. Bunların hepsi giysilerini Kuzu'nun kanında yıkayıp beyazlatılar. Mesih'in kanı aracılığıyla bağışlanmaya iman ettiler. Şimdi burada, Tanrı'nın tahtının önünde, O'nun huzurunda olmalarının ve O'na hizmet etmelerinin nedeni bu, yalnızca budur. Gece gündüz ve sonsuza dek. Krallar ve kâhinler olarak. O'nun göksel tapınağında. Ve tahtta oturan Tanrı onların üzerine ve çevrelerine konutunu kuracak ve onlarla birlikte olacak. Onlara gelecek ve yanlarında konaklayacak. Bir daha asla açlık ya da susuzluk çekmeyecekler. Hayatta kalma mücadelesi ve geçim kaygısı artık yok. Kavurucu güneş sıcaklığı da bir daha asla onlara dokunmayacak. Çünkü tahtın merkezinde olan Kuzu'nun kendisi onları özenli ve seven bir *çoban* gibi gözetecek ve güdecek. Onları sonsuz yaşamın canlı ve fişkırان *suyu kaynaklarına* götürecektir.

Tanrı onların gözlerinden bütün *gözyaşlarını silecek*. Bir daha asla ağlamayacaklar, çünkü bunun için artık hiçbir neden olmayacak. Artık hiçbir acı, hiçbir yas, hiçbir savaş olmayacak. Tanrı ve Kuzu her şeyi yeni yapıyor.

İhtiyar bunu bana bildirdiğinde, buna neredeyse aklım ermedi. Kuzu'nun hasadı gerçekten bu kadar muazzam büyük mü olacaktı? Pentikost'ta ve Yerusâlim'de binlerce kişinin imana geldiğini yaşamıştım. Sonrasında da birçok kişi imana geldi. Ve şimdi burada, Küçük Asya'da da birçok kişi vardı. Ama bu kadar çok mu? Söyleyecek söz bulamıyordum. Harika! O zaman Müjde

yeryüzünün dört bucağına ulaşmış olacak. Tanrı'nın halkı her zaman düşündüğümüzden *daha büyüktür*.

Ama hepsi benim de içinde bulunduğum sıkıntıdan gelmişti ve iman uğruna ağır şeyler yaşamışlardı. Ama sadık kalmışlardı. Şimdi göksel taht salonuna girmişlerdi. Her yerden. Hedefe varmışlardı. Doğrudan Tanrıları'nın ve onları Tanrı için satın almış olan Kuzu'nun yanında.

Artık Kuzu'nun ve tahtta oturanın öfkesi karşısında kimin ayakta durabileceğini biliyordum. Ve kimin duramayacağını.

Bölüm 8

Şimdi Kuzu yedinci mührü açtı. Böylece tomar tümüyle açılmış oldu. Gergin bekleyiştten gök sessizleşti. Yarım saatlik bir sessizlik ve duraklama. Tanrı'nın varlığı yargıda kendini gösterdiğinde ve yargı yaklaştığında her şeyin sustuğu gibi.

Şimdi ikinci kez bir şey açılmıştı; bu kez yedinci mühüdü. Bununla birlikte, yine Mesih'in geri gelişiyile sona erecek olan *ikinci görümler dizisi* başladı.

Sonra devam etti ve tahtın önünde duran *yedi melek* gördüm. Her birine birer *boru* verildi.

Ama başka bir melek daha vardı. Elinde altın bir buhurdan vardı. Tanrı'nın tahtının önündeki buhur sunağının hemen yanında duruyordu. Ona çok buhur verildi. Bu buhuru sunağın üzerine koydu. Kutsalların birçok, evet sayısız duasının yanına; güzel kokulu dumanla birlikte Tanrı'nın önüne yükselsinler diye. Kovuşturulan kilise için ne büyük bir teselli: Dualar, onları yanıtlayabilecek olana ulaşıyor.

Ama sonra melek sunaktaki közden biraz alıp buhurdanına koydu – ve onu yeryüzüne attı. Bu, yeryüzünden göğe yükselen bütün o dualara bir yanıtı. Bunun üzerine gök gürlemeleri, sesler, şimşekler ve bir deprem oldu. Tanrı, halkının ve şehitlerin dualarına ancak son günde yanıt vermez.

Bundan sonra boruları ellerinde olan yedi melek, boru çalmaya ve burada, Küçük Asya'daki insanların özellikle korkuyla karşıladığı başka yargıları duyurmaya hazırды.

Birinci melek borusunu çaldı. O zaman yeryüzüne dolu ve çakan, büyük, göz alıcı şimşekler atıldı. Ağaçların üçte biri ve bütün yeşil otlar yandı.

İkinci melek borusunu çaldı. O zaman büyük, yanan bir dağa benzeyen bir şey denize atıldı. Denizin üçte biri kana dönüştü. Denizdeki canlıların üçte biri öldü. Ve denizdeki gemilerin üçte biri yok oldu.

Üçüncü melek borusunu çaldı. O zaman gökten meşale gibi yanan büyük bir yıldız düştü. Irmakların ve su kaynaklarının üçte birinin üzerine düştü. Yıldızın adı Pelin'dir. Bu yüzden suların üçte biri pelin oldu. Sudan içen birçok insan öldü. Çünkü su acılaştı.

Dördüncü melek borusunu çaldı. O zaman güneşin, ayın ve yıldızların üçte biri vuruldu. Karardılar; öyle ki günün üçte biri ışıksız kaldı, gece de öyle.

Birçok şey bana, Tanrı'nın inatçı bir firavunun ve Mısırlıların üzerine getirdiği Mısır'daki 10 belayı hatırlattı.

Sonra gökte yükseklerde uçan bir kartal gördüm; sanki acıyı paylaşıyormuş gibi öyle yüksek sesle haykırıyordu ki: Vay, vay, vay! Yeryüzünde yaşayanlar daha üç boru yargısı yaşayacak! Bunlar ilk dördünden de kötü olacaktı.

Bölüm 9

Sonra **beşinci melek** borusunu çaldı. Gökten düşmüş bir yıldız gördüm. Dipsiz derinliğin, Abis'in kuyusunun anahtarını alan bir melek. Kuyuyu açtı ve kuyudan koyu, kara bir duman çıktı. Bir fırından çıkar gibi. Bütün hava ve güneş karardı.

Ama dumanın içinde, şimdi yeryüzüne çıkan çekirgeler gizliydi. Onlara, zehirli iğneleriyle güç kullanan akrepler gibi güç verildi.

Korkunç bir görev aldılar. Çekirgelerin genellikle yaptığı gibi, insanların yiyeceğini çalmak için ağaçları ve tarlaları yiyip bitirmeyeceklerdi. Hayır, insanlara zehirli iğneleriyle eziyet edecek ve zarar vereceklerdi. Ama yalnızca alınlarında Tanrı'nın mülkiyet mührü olmayanlara. İnsanlara düpedüz işkence etmeleri için beş ay süre aldılar. Çekirgenin yaşam döngüsüne karşılık gelen, Tanrı tarafından sınırlanmış bir süre. İnsanları öldürmediler, ama onlara eziyet etmekten zevk aldılar. Hem ruhsal hem de bedensel öyle korkunç eziyetler ki, insanlar kendilerini öldürmeye çalışıyor ve tek çıkış yolunu ölmekte görüyorlar. Ama bu onlara izin verilmeyecek. Ölüm adeta onlardan kaçacak. Ama Tanrı'nın mülkü olanlar bundan esirgenecek.

Çekirgelerin görünüşleri savaşa hazırlanmış bir ordu gibiydi. Başlarında altın zafer taçları vardı. Yüzleri insan yüzü gibiydi. Saçları kadın saç gibi uzundu. Av parçalamak için aslan dişleri gibi dişleri vardı. Demir göğüs zırhlarıyla zırhlanmışlardı. Çırpan kanatlarının gürültüsü, atların çektiği, savaşa giden birçok savaş arabasının sesi gibiydi. Kuyrukları akreplerinki gibiydi, ucunda zehirli bir iğne vardı. Bununla insanlara beş ay boyunca eziyet etme yetkisini aldılar.

Tanrı'nın sabrını durmadan geri çeviren insanlara kötülükle eziyet eden bir kötü ruhlar ordusu.

Onların önderi ve kralı, dipsiz derinlikten gelen düşmüş bir başmelektir. Adı İbranice'de Abaddon'dur. Grekçe'de Apollyon – Yok Edici – adını taşır. İnsanlar bile bozulmuş ve kötüyse, Kötü Olan'ın dipsiz derinlikten fırlatıp çıkardığı dipsiz derinliğin melekleri, o karanlık ruh varlıkları ne kadar daha kötüdür! Yok Edici daha önce kaç kez yola çıkmıştı. Mısır'daki ilk doğanları öldürdüğünde de.

Şimdi *birinci vay* geçti. Daha iki vay gelecek.

Bundan sonra *altıncı melek* borusunu çaldı. Ve Tanrı'nın önündeki sunağın dört boynuzundan birinden gelen bir ses duydum. Altıncı meleğe şöyle dedi: Büyük ırmak Fırat'ın kıyısında bağlı olan dört kötü meleği çöz, kötü işlerini yapabilsinler diye. Roma İmparatorluğu'nu korkunç Perslerden ayıran sınır olan Fırat'ta.

Ve insanlığın üçte birini öldürmek için tam bu an için hazırlanmış olan dört melek çözüldü. Yargıyı yerine getirmek için yola çıkan muazzam atlı birliklerdi. Dev, neredeyse sayılamayacak kadar büyük bir ordu. Roma'nın güçlü düşmanları olan, Roma İmparatorluğu için bir tehdit oluşturan ve hiç yenilmemiş Partlar gibi.

Atlar ve üzerlerinde oturanlar şöyle görünüyordu: Ateş kırmızısı, sümbül mavisi ve kükürt sarısı zırhları vardı. Atların başları aslan başları gibiydi. Ağzlarından ateş, duman ve kükürt çıkıyor. Atların gücü ağzlarında ve kuyruklarındadır. Çünkü kuyrukları zehirli yılanlar gibidir; zararlarını onlarla verirler.

Bu belalarla öldürülmeyen geri kalan insanlar yine de hiç pişmanlık göstermediler. Eski yaşamlarını sürdürdüler. Bu yargılara rağmen yaptıkları bütün kötülüklerden geri dönmediler. Cinlerle ve kötü ruhlarla ilişkiye girdiler ve putlara tapıyorlar – altından, gümüşten, demirden, taştan ve tahtadan yapılmış, ne görebilen, ne duyabilen ne de yürüyebilen putlara. Cinayetlerinden ve okült büyücülüklerinden – ve kendilerini putlaştırmalarından – tövbe edip geri dönmediler. Dizginsiz fuhuşlarından ve hırsızlıklarından da. Kötülükten hiçbir uzaklaşma, Tanrı'ya hiçbir yöneliş yok.

Bütün bu olaylar, Tanrı'nın yargıları, insanları yüksek sesle ve açıkça geri dönmeye çağırmak için bir megafon gibiydi; sonunda ancak yaşayan Tanrı'nın yanında güvende olduklarını anlasınlar diye.

Bölüm 10

Bundan sonra yeryüzüne inen başka bir melek gördüm. Göze çarpacak kadar güçlü bir melek – bir giysi gibi bir buluta bürünmüştü. Başının üzerinde gökkuşağına benzeyen bir ışık parıltısı vardı. Yüzü güneş gibi güçlü parlıyordu. Ayakları ateş sütunları gibiydi. Elinde açılmış küçük bir tomar vardı. Bu, yedi mührünü Kuzu'nun açtığı tomarkı: Tanrı'nın bu dünyayla ilgili bütün kararını ve bunun tanrısal bilgelikle gerçekleştirilmesini içeriyordu.

Sağ ayağını denizin üzerine koydu, içine batmadan. Sol ayağını da karaya. Böylece Tanrı'nın adına yeryüzünü ve denizi Tanrı'nın mülkü olarak sahiplendi. Sonra bir aslanın kükremesi gibi yüksek bir sesle bağırdı. Ve böyle bağırdığında yedi gök gürlemesi kendi sesleriyle konuştu.

Sonra yedi gök gürlemesinin dile getirdiği her şeyi yazmaya başladım. Ama gökten bir ses bunu yazmamam için beni uyardı. Mühürlenmeli ve gizli tutulmalıydı. Bu yalnızca Tanrı'nın işiydi. Biz insanlar her şeyi bilemeyiz ve bilmeyeceğiz; bilsek bile, ancak hedefte bileceğiz.

Ve denizin ve karanın üzerinde duran güçlü melek, tomarkın bulunduğu elini göğe kaldırdı ve sonsuza dek yaşayanın üzerine ant içti. Göğü ve gökte yaşayanları yaratanın üzerine. Yeryüzünü ve yeryüzünde yaşayanları yaratanın üzerine. Ve denizi ve içinde yaşayan her şeyi yaratanın üzerine. Bu ant çok açık söylüyordu: Artık başka bir süre ve erteleme olmayacak. Son geldi. Bu son, yedinci meleğin boru çalmaya başlayacağı günlere denk geliyor. O zaman Tanrı'nın sırrı, O'nun bu dünyayla ilgili planı tamamlanmış olacak. Kullarına bildirdiği gibi.

Sonra gökten gelen sesi yine duydum. Benimle konuşan İsa'ydı. Denizin ve karanın üzerinde duran meleğe gidip *tomarı* onun elinden almam gerekiyordu. Ona gittim ve kitabı istedim. Bana verdi ve şöyle dedi: Ye onu. Ağzında bal gibi tatlı olacak. Ama midende acı olacak. Sonra onu aldım ve bir zamanlar Hezekiel'in yaptığı gibi yedim. Ve ağzımda gerçekten bal gibi tatlıydı. Ama midemde acı olduğunu hissettim. Yargılardan gelen bütün acılar ve yakınmalar onun içindeydi. Ama ağzımda tatlıydı da; bana Tanrı'nın kullarına olan sadakatini gösteriyordu; onları ödüllendirecek ve yeni dünyasına davet edecek.

Sonra bana, halklar, uluslar ve diller ve birçok kral hakkında yeniden peygamberlik etmem ve önceden bildirmem gerektiğini söylediler. Yediğim kitap bütün bu peygamberlik sözlerini içeriyordu.

Bölüm 11

Sonra bana bir ölçü değneği verildi. Kalk ve *tapmağın kutsal yerini*, sunağı ve orada tapınanları ölç. Ama tapınağın dışındaki avluyu ölçme. O uluslara verilmiştir. Onlar Kutsal Kent'i, Yeruslaim'i 42 ay boyunca ayaklar altında çiğneyecekler.

Geriye dönüp bakınca bu, bir zamanlar İ.S. 70 yılına kadar var olmuş olan Yeruslaim'deki tapınaktı. Onda simgesel olarak sadakatle hizmet edenleri gördüm. Mesih'e inanan Yahudileri, Mesih'i hiçe sayan ve uluslar tarafından ayartılmış olan soydaşlarının ortasındaki İsrail'in gerçek kalıntısını. Bu bana yine İsrail'in bütün oymaklarından mühürlenmiş olan 144 000 kişiyi ve onların imansız kardeşlerinin Mesih karşıtı direnişini hatırlattı.

Ve bu süre içinde *iki tanığma* bütün yetkiyi vereceğim. 1260 gün, yani 42 ay boyunca peygamberlik edecekler. Alçakgönüllülükle ve yakınlıkla – çula bürünmüş olarak. Bu ikisi, bütün yeryüzünün Rabbi'nin önünde duran iki zeytin ağacı ve iki kandilliktir. Ve kim onlara zarar vermek ya da onları susturmak isterse – o zaman ağızlarından düşmanları yok eden ateş çıkar. Evet, onlara zarar veren öldürülmelidir. Peygamberlik ettikleri, insanların günahlarını açığa çıkardıkları ve onları suçladıkları süre boyunca yağmur yağmasın diye göğü kapama gücüne bile sahipler. O zamanki İlyas'ta olduğu gibi. Musa gibi suyu kana çevirme yetkisine bile sahipler. Yeryüzünü istedikleri kadar sık her türlü belayla vurabilirler.

Bu ikisinin kim olabileceğini düşündüm. Simgesel olarak mı anlaşılmalılar? Sonunda onlarda en çok kilisenin temsilcilerini gördüm. İlk bakışta anlaşılması zor olsa da. Ama onların sadakati, tanıklığı, baştan beri kendilerini adayışları bunu düşündürüyor. Bütün sıkıntıları göze aldılar. İki tanık gibi, imanlıların kilisesi de Tanrı'nın koruması ve yetkisi altında durdurulamazdı. Ne kadar ağır biçimde sıkıştırılmış olursa olsun. Yargılar onun yüzünden gerçekleşti, ta ki sonunda her şey tümüyle doruğa ulaşana kadar. Kilise düşmanlarını harfi harfine yok etmedi. Onun savaşı ruhsaldır. Onun mesajı sayesinde düşmanlar sustu. Bazen olaylar mucizevi bir şekilde onun lehine döndü.

Tanıkların günleri sona erdiğinde, daha sonra ayrıntılı olarak anlatacağım dipsiz derinlikten çıkan canavar onlara saldıracak. Gerçekten de: Canavar onları yenecek ve öldürecek. Ve cesetleri, ruhsal ve ahlaksal bakımdan Sodom ve Mısır kadar tanrısız olan büyük kent Yeruslaim'in sokağında yatacak. Bu, Rabbimiz

İsa'nın çarmıha gerildiği kenttir. Ama bu kent hakkında söylenenler sonunda bütün kentler için, evet bütün yeryüzü ve yeryüzünde yaşayan herkes için geçerlidir.

Kötülüğün bu zaferini bütün halklardan, oymaklardan, dillerden ve uluslardan birçokları görecektir. 3 ½ gün boyunca sokakta yatıyorlar. Bütün dünya, putlara kulluk eden ve yaşayan Tanrı'yı ve İsa'yı reddeden ya da küçümseyen herkes buna seviniyor. Birbirlerine kutlamalar ve armağanlar gönderecekler. Çünkü onlara belalarıyla 3 ½ yıl eziyet etmiş ve onlara sürekli günahlarını ve haksızlıklarını göstermiş olanlar sonunda öldürüldü. Amaçları, o zaman firavunun da tövbe etmesi gerektiği gibi, onları tövbeye ve geri dönüşe getirmektir.

Ama sonra, 3 ½ günden sonra, bambaşka beklenmedik, hatta insanlar için düpedüz saçma bir şey oldu. İki tanığa yeniden yaşam geldi. Tanrı'nın başlangıçta Adem'e yaşam üflediği ya da Hezekiel'de ölü kemiklere solugunu üflediği gibi, şimdi de bu iki sadık şehide öyle oldu. Ölümünden kalktılar. Bu, bunu gören bütün o kalabalığı dehşete düşürdü. Büyük bir korkuya kapıldılar. Çünkü hepsi gökten ikisine şöyle diyen o yüksek sesi duydu: Buraya, yukarı çıkın! Ve bir zamanlar İlyas gibi, Rableri İsa gibi, bir bulut içinde göğe yükseldiler. Düşmanlarının gözleri önünde.

İşte böyle, imanlıların topluluğu sonunda neredeyse tümüyle yok edilecek. Ama onların *şehitliği* sonunda onların *zaferi* olacak. Tıpkı Kuzu'nun ölüm aracılığıyla zafer kazandığı gibi. Kilise Tanrı'nın yanına alınacak. Ve O'nun tarafından karşılanıp yüceltilecek. Bu onun zaferidir ve aynı zamanda düşmanlarının sonunun başlangıcıdır.

İki peygamber ve onların göğe alınması karşısındaki bu dehşet saatinde büyük bir deprem oldu. Yeruşalim kentinin onda biri çöktü. Bu depremde yedi bin kişi öldü. Geri kalanların hepsi korktu ve sonra göğün Tanrısı'nı yüceltiler. Evet, yargının amaçladığı pişmanlık ve geri dönüş oldu. Günlerin sonunda bütün İsrail kurtarılacak.

Böylece *ikinci vav* geçti. *Üçüncü vav* çabuk geliyor.

Sonra borusuyla *yedinci meleği* heyecanla bekledim. Ve borusunu çaldığında gökte yüksek sesler yükseldi. Şöyle diyorlardı: Şimdi bütün dünya, bütün yeryüzü Tanrı'nın krallığı olarak Rab'be, Yahve'ye ve O'nun Mesih'i'ne, O'nun Meshedilmiş Olanı'na teslim edilmiştir. Şimdi O'nun sonsuza dek kalacak egemenliği başlıyor.

Tanrı'nın önünde tahtlarında oturan 24 ihtiyar bunu duyunca yüzüstü yere kapandılar ve şöyle diyerek tapındılar: Sana şükrediyoruz, ya Rab, Tanrı, Her Şeye Gücü Yeten, her zaman var olmuş olan, var olan ve gelecek olan. Çünkü sonunda karanlık zamana son verdin ve kesin *esenlik egemenliğine* başladın.

Uluslar binlerce yıl boyunca öfkeliydi. Ama şimdi, uzun bir sabırdan sonra son öfken geldi. Ve sonunda bütün ölülerin tahtının önünde yargılanacağı zaman geldi. Ve bütün binyıllardan gelen bütün kullarına *ödülleri* vereceksin. Peygamberlere, bütün kutsallara, evet adından korkan herkese. Küçüklere de büyüklere de. Ama kullarına ödül verdiğin gibi, yeryüzünü ve üzerindeki insanları yozlaştırmış olanları da yıkıma bırakıyorsun.

Ve zamanların sonuyla ilgili bu muazzam görümün kapanışı, gökteki tapınağın, en kutsal yerin açılması ve Tanrı'nın antlaşma sandığının görünmesiydi. Şimşekler, sesler, gök gürlemeleri, bir deprem ve büyük dolu oluyor. Olup biten her şey, Tanrı'nın taht kurduğu en iç kutsal yerden geliyordu. Her şey, burada bize bildirilen O'nun egemen isteğiydi.

Bu, *üçüncü kez* bir şeyin *açılmasıydı*. Bu kez tapınak. Bununla birlikte, yine Rab İsa'nın yücelik içinde gelişiyse sona eren *üçüncü görümler dizisi* başladı.

Bölüm 12

Sonra gökte büyük bir belirti görüldü. Güneşe bürünmüş, doğumu çok yakın, genç bir *kadın* gördüm. Ayaklarının altında ay vardı. Başında 12 yıldızdan bir taç vardı. Doğum sancıları içinde acıdan bağırıyor. Doğurmak üzere.

Ama gökte büyük bir belirti daha gördüm. Dev, ateş kırmızısı bir *ejderha*. Çok başlı bir su yılanı, bir Hidra gibi, Mezmur 74'teki deniz canavarı Livyatan gibi. Yedi başı ve on boynuzu vardı. Başlarında yedi taç vardı. Büyük kuyruğu yıldızların üçte birini süpürüp yeryüzüne atıyor. Son derece güçlü, zeki ve tehditkâr, hatta öldürücü bir varlık.

Bu yılan-ejderha doğurmak üzere olan kadının önünde dikildi. Çocuk doğar doğmaz O'nu yutmak istiyor. Kadın bir *erkek çocuk* dünyaya getirdi. O, dünyayı ve bütün halkları yönetmek üzere belirlenmişti. Ama ejderha bunu engellemek istiyordu, çünkü dünyayı kendisi yönetmek ve ona sahip olmak istiyor. Ama tuhaf bir şey oldu: Ejderha erkek çocuğu yakalayamadı, çünkü çocuk Tanrı'nın yanına, O'nun tahtına alındı. Ejderhanın Tanrı'nın planını durduramadığı açıktı.

Bu belirtilerin ne anlama geldiğini sezmeye başladım. Kadın, Romalılar tarafından kuşatılmış İsrail'di. Özellikle de Mesih'i özlemle bekleyen İsrail'in

sadık olanları.

Ve büyük düşmanı, Tanrı'nın düşmanını betimlemek için yedi başlı bir ejderhadan daha uygun bir belirti olamazdı. Evet, İsa'yı öldürmek için Hiroses'e Beytlehem'deki çocuk katliamını esinleyen oydu. Sonra da tekrar tekrar Mesih'i öldürmeye çalıştı. Sonunda bunu görünüşte başardığında ise şunu anlamak zorunda kaldı: İsa'nın çarmıhtaki ölümü onun zaferi değil, en büyük ve kesin yenilgisiydi.

Böyle imgeleri ve öyküleri Mısırlıların, Babillilerin ve Grekler'in mitlerinden biliyordum. Belli ki Tanrı bunların bazılarını alıp yeni bir ışık altında yeniden yorumladı; yani dünya egemenliğinin gerçekten ait olduğu kişiye yönelik olarak. Çünkü O Kurtarıcı'dır – Rab Mesih. O, kovuşturulan Hristiyanların gerçek Tanrısı'dır. Bu bir mit değil, gerçektir. Ve gördüğüm bu göksel belirtilerle O, bütün eski mitleri ve onların ilahlarını anlamsız kılıyor.

Evet, ve gökteki bu belirtiler, erkek çocuğun, Mesih'in doğum gününü duyuran bir *yıldız dizilimine* işaret ediyordu. Bu dizilim, doğudan gelen bilge adamlara erkek çocuğun doğduğu ahırın yolunu zaten göstermişti. Güneş, Başak takımıyıldızının tam ortasında, onun çocuğu karnında taşıdığı yerdeyken; ay onun ayaklarının dibinde; altında zehirli Akrep takımıyıldızı, Aslan takımıyıldızının yıldızları başının üzerinde bir taç gibi; ve sonra, son derece seyrek olarak, gezegenlerin kralı Jüpiter ile kral yıldız Regulus Aslan takımıyıldızında birbirine değdiğinde: Bu, çağımızdan üç yıl önce, 11 Eylül'dü. Bu yıldız dizilimi Mesih'in Beytlehem'de bir ahıra gelişine işaret ediyordu. Yahudi takviminde İsa Mesih'in doğum günü yılbaşı gününe denk geliyordu. Ve *Nub*'un doğum gününe de. Evet, Mesih'in gelişi gerçek bir yeni başlangıçtı. Yeni bir yaratılış getiren ve Şeytan'ı ve onun meleklerini, Tanrı'nın düşmüş oğullarını ve onların soyundan gelen cinleri sonsuza dek yenen yeni bir Nuh. Ejderha meleklerin üçte birini kuyruğuyla gökten süpürmüştü. Evet, onun başkaldırısında bu kadar çok melek onun ardından gitmişti. Ama sonunda erkek çocuk, eril çocuk, Kuzu zafer kazanacak.

Sonra kadın çöle kaçtı. Tanrı'nın hazırladığı bir yere. Orada 1260 gün, yani **3 ½ yıl** boyunca bakıldı. İki tanığın peygamberlik ettiği süre kadar. Bu süreyle farklı birimlerde birkaç kez karşılaştım. Dönemler, günler ve yıllar olarak. Daniel'in de daha önce söz ettiği bu süre, burada Kuzu'nun ardından giden herkesin sıkıntısının simgesi ve özü olur. Erkek çocuk Tanrı'nın tahtına alınıp yüceltildiğinde başladı. O geri gelip dünya egemenliğini başlatıncaya dek süren bir zaman. Evet, sadık Yahudilerin Suriye kralı Antiokos Epifanes yönetimindeki

korkunç kovuşturması 3 ½ yıl sürdü. Rabbimiz'in tanıklığı 3 ½ yıl sürdü. Ve Yerus alim, Romalılar tarafından yıkılmadan önce 3 ½ yıl kuşatıldı. İsrail gibi kadın da, Tanrı'nın kendisine doğru yolculuk ederken O'nun  zenini tatmak için   le gitti.

O sırada gökte bir savaş  ıktı. Başmelek Mikail melekleriyle birlikte ateş kırmızıyı ejderhaya ve onun meleklerine karşı savaştı. Ama ejderha ve melekleri Mikail'e ve onun ordusuna karşı ayakta kalamadılar. Ejderha, İblis ve onun ardından giden melekler için gökte Tanrı'nın tahtına artık giriş yoktur. Bu onların sonunun başlangıcıdır.

Büyük ejderha, ilk insanları ayartmış olan Aden'deki eski yılandır. Ona İblis ve şeytan da denir. O Tanrı'nın düşmanı ve ayartıcıdır, evet, bütün dünyanın ilahıdır. Ulusları yoldan saptırır. Yeryüzüne fırlatıldı. Bir zamanlar İsa'nın söylediğini duyduğum gibi, bu dünyanın egemeni dışarı atıldı.

şimdi, erkek  ocuk, yani Mesih İsa, Tanrı'nın tahtında, Tanrı'nın sağında yerini aldığına göre, kardeşleri su layanın gökte artık hiçbir hakkı yoktur. İsa kanıyla sonsuz kurtuluşu sağladı.

Gökteki bu muazzam olay yüksek bir sesle kutlandı. şu çığır açan sözleri duydum: **şimdi kurtuluş tamamlandı.** Tanrımız'ın gücü ve egemenliği geldi. Ve O'nun Mesih'i'nin, Tanrı'nın Meshedilmiş Olanı'nın gücü ve yetkisi.

Çünkü kardeşlerimizi suçlayan gökten sürüldü. Yeryüzüne atıldı. Binlerce yıl boyunca kardeşleri günahları yüzünden Tanrı'nın önünde durmadan suçlamaktan ve cezalandırılmaları için diretmekten daha iyi yapacak işi olmayan o. Ama kardeşleri Tanrı'nın önünde suçlamak için artık hiçbir neden yok ve bir daha asla olmayacak. Bu geçmişte kaldı! Çünkü kutsallar, İsa'nın izleyicileri, şimdi Kuzu'nun kanı sayesinde günahlarından  zg r kılındılar. Kuzu'nun kanında her şey yıkanıp temizlendi. Kan sayesinde İblis'i yendiler. Kuzu'yu açıkça kabul etmeleri ve sadakatleri sayesinde. Bu yüzden birçoğu öldürüldü.  l m  göze alacak kadar canlarını sevmediler. Tıpkı onları kurtaran Kuzu gibi.

Bu yüzden gök ve orada yaşayan herkes, melekler ve yetkinliğe ulaşmış kutsallar sevin sin. Kutlasınlar, çünkü  ağ değişimi geldi. Kuzu'nun zaferi her şeyi değiştiriyor ve her şeyi sonsuza dek değiştirecek. Ama yeryüzünde henüz kutlama yapılmıyor. Çünkü İblis aşağı atıldı. Gökte Mesih'in zaferi şimdiden kutlandığı için çok zamanı kalmadığını çok iyi biliyor. Ve çok zamanı olmadığı için büyük bir öfkeyle insanları ayartacak ve yok edecek. Dünya egemenliğini

Mesih'ten çalıp kendisi için kurabileceği sanrısı ve yanılgısı içinde. Vay yeryüzündeki insanların haline, çünkü İblis size indi.

Öfkesi her şeyden önce Mesih'i doğurmuş olan kadına yöneldi. Yani İsrail'den olup Mesih'e iman eden ve O'nun ardından gidenlere. Onları kovuşturdu. Kadına doğaüstü bir yolla yardım edildi. Çöle, sığınma yerine uçsun diye ona iki büyük kartal kanadı verildi; orada 1260 gün, 3 ½ yıl, bir dönem, iki dönem ve yarım dönem boyunca bakılacak ve *ruhsal olarak korunacaktır*. Ejderha onu yakalayamadı ve ağzından çıkan bir su seliyle onu boğmaya çalıştı. Ama kadına yine yardım edildi: Yer yarıldı ve ejderhanın ağzından çıkan su seli düpedüz yutuldu. Her şeyi denedi, ama zafer kazanamadı.

Kadına zarar verememesine öylesine öfkelenildi ki, Tanrı'nın buyruklarını tutan ve İsa Mesih'i açıkça kabul eden bütün ötekilere döndü. Bunlar kadının soyundan gelenlerdir. Yahudi kökenli Hristiyanların misyonu aracılığıyla Mesih'i bulmuş olan bütün halklardan o kalabalıkların hepsi. Ejderha, fırsat bulduğu her yerde Kuzu'nun ardından giden herkese saldırır. Bütün yeryüzünde.

Bölüm 13

Sonra başka belirtiler göreyim diye deniz kıyısına götürüldüm.

Denizden çıkan bir canavar gördüm; korkunç görünüyordu ve ateş kırmızısı ejderhaya benziyordu. Çünkü onun da yedi başı ve on boynuzu vardı. On boynuzunun üzerinde taçlar vardı. Başlarının üzerinde, en yüce Tanrı'ya karşı bir küfür adı yazılıydı.

Canavar, ya da daha doğrusu yırtıcı, Daniel'in bir zamanlar gördüğü ve betimlediği hayvan biçimlerine benziyordu. Bunlar dünya imparatorluklarını ve onların hükümdarlarını simgeliyordu. Kudurmuş halklar denizinden çıkan bu canavar da öyle. Yalnız şimdi, Daniel'in bütün bu hayvanlarının içinde birleştiği ya da bir araya getirildiği tek bir hayvandı. Tehlikeli ve hızlı bir jaguar ya da leopar gibi görünüyordu. Ayakları doymak bilmez bir ayınkiler gibiydi. Güçlü ağzı bir aslanınki kadar büyüktü. Şeytani bir dünya gücünü cisimleştiren korkunç bir yırtıcı.

Ve şimdi bu canavara gücü ve egemenlik sürmesi için tahtı kimin verdiğini de gördüm. Bu *ejderhaydı*. Evet, canavar ejderhanın bir cisimleşmesi, ete bürünmesi gibiydi. Bana öyle geldi ki ejderha bu canavarı denizden çıkarmıştı. Onun yarattığıydı.

Sonra yedi başından birinin kılıçla ölümcül biçimde yaralandığını ve canavarın ölmek üzere olduğunu gördüm. Ama yara ölümcül olmasına rağmen çabucak iyileşti. Bu, yeryüzündeki insanları hayrete düşürdü ve canavara hayran kaldılar.

Bu yüzden ejderhaya taptılar, çünkü o canavara böyle bir güç ve yetki vermişti. Ve canavara da aynı şekilde taptılar ve şöyle dediler: Canavarın benzeri kim? Onunla kim savaşabilir ya da onu kim yenebilir?

Şaşırdım. Tahtın ortasındaki küçük Kuzu'nun da ölümcül bir yarası vardı. Bu bana bir taklit, bir *parodi* gibi geldi. Sanki ejderha Baba Tanrı gibi olmak, canavar da onun oğlu olmak istiyordu. İnsanlar ejderhayı görmüyordu, yalnızca canavarı. Canavar, ejderhanın açığa çıkışıydı.

Bu, Tanrı karşıtı ve Mesih karşıtı bir ittifaktı. Bir kral ve imparator gibi bir hükümdar olan canavara, kibirle büyük ve insanları etkileyen sözler söylemesi izni verildi. Ve Tanrı'ya ve Kuzu'ya karşı küfürler etmesi. İstedığı gibi at oynatabiliyordu. 42 ay boyunca. Canavar yaşayan Tanrı'ya durmadan küfretti. Göğün Tanrısı'na ve gökte O'na hizmet eden herkese küstahça meydan okudu. Canavar kendini güçlü ve yenilmez hissediyordu. Canavara, yaşayan Tanrı'nın kendisi tarafından, bütün kutsallara karşı savaşma, hatta onları yenme özgürlüğü bile tanındı. Canavar, yaşayan Tanrı'nın ve O'nun Mesih'i'nin anısını yeryüzünden silip atmak için öldürebildiği kadar çok kutsalı öldürdü.

Canavar – bunu anlamak benim için ne kadar zor olsa da – egemenlik sürmek için siyasal ve askeri yetki özgürlüğü aldı. Tanrı bütün bunların ortaya çıkmasına izin vermek için korumasını geri çekti. Canavar her oymağa, her dile ve her halka egemen oldu. Canavar, yeni bir dünya düzeni içinde yeryüzünde yaşayan ve göğün Tanrısı'nı tanımayan herkesi birleştiriyor. Onlar bu hükümdara saygı sunuyorlar. Bunlar, Kuzu'nun – bütün oymaklardan, dillerden ve halklardan insanları kurtarmak için kurban edilmiş olan Kuzu'nun – yaşam kitabında kayıtlı olmayanların hepsidir.

Kulağı olan dikkatle dinlesin. *Kutsallar* için bu her yerde tutsaklık demektir. Birçokları için kılıçla ölüm demektir. Bu konuda hiçbir yanılsamaya kapılmamalı. Ama bu ancak Tanrı istediği sürece olur. Kuzu'nun ardından giden aynı yazgıyı bekleyebilir. Kutsalların, İsa izleyicilerinin dayanması ve sebatı bu karanlık zamanda böyle belirginleşir. Ve onların sadakati ve imanı.

Benim günlerimde de buna çok benzeyen bir hükümdar olduğunu anladım. Ben kendim de Patmos'ta tutsaktım. Öldürülmedim. Ama bu da bazı yerlerde oldu. Daha önce yazdığım gibi İzmir'de ve Bergama'da. Sonuna kadar,

kendilerine tapınılmasına izin veren ve İsa izleyicilerini öldürecek olan dünya imparatorluklarının hükümdarları olacak. Sondan önce böyle biri – gördüğüm her şeyin kendisi için geçerli olacağı canavar gibi biri – olacak mı? Tümüyle gelişmiş insanlık dışı, Tanrı karşıtı, kötü bir doğayla? Tanrı egemendir ve hedefine ulaşır. Belki de yeryüzünün ve insanların daha önce hiç görmediği bir son zaman doruk noktası olacak olsa bile.

Buna bir *ikinci canavar* daha eklenecekti. Bu da gerçeküstü bir karışık varlık gibi bir hayvan biçimiydi. Bunu şimdi yerden yukarı çıkarken gördüm. Bir mezardan çıkar gibi. Bir kuzu gibi iki boynuzu vardı. Ama sanki ejderha bu canavar aracılığıyla konuşuyormuş gibi ejderhanın sesi duyuluyordu. Birinci canavara bağlıydı ve bütün yetkileri birinci canavardan almıştı. Bu canavar, insanlar birinci canavara tapsın diye her şeyi yaptı. Ölümcül yarası öyle mucizevi biçimde iyileşmiş olan canavara. İkinci canavar büyük belirtiler gösterdi. Gökten ateş bile yağdırabiliyordu.

Böylece karanlık, şeytani bir üçlü birlik açığa çıkmış oldu. Bu ikinci canavar, Mesih'i yücelten Kutsal Ruh'un bir parodisi gibiydi. İkinci canavar birinci canavarı, hükümdarı yüceltti. İkinci canavar aynı zamanda bir insanı da simgeler, Kuzu'nun ardından gitmeyen insanları yoldan saptıran bir propaganda bakanını. Yıkıma. Yetkilendirildiği olağanüstü belirtiler sayesinde başarılı olan bir sahte peygamber. Bu belirtiler öyle etkileyiciydi ve birinci canavarın büyüklüğünü öyle onurlandırıp övüyordu ki, gerçek Tanrı'yı tanımayan insanlar denizden çıkan bu birinci canavara tanrı olarak tapıyorlar.

Sonra ikinci canavar insanlardan, ölümcül yarası iyileşmiş ve yeniden canlanmış olan birinci canavar için bir heykel dikmelerini istiyor. Bir kuzuya benzeyen bu sahte peygamber, birinci canavarı cisimleştiren bu heykele şimdi yaşam verdi. Evet, bu heykelin yaşaması, konuşabilmesi, hatta birinci canavara tapmayan herkesin izini sürecektir bir zekâyâ kavuşması için ona bu yetenek yaşayan Tanrı tarafından verildi. Bunu yapmayan herkes, bunun üzerine canlanmış bu heykel tarafından öldürüldü.

Sahte peygamber, denizden çıkan birinci canavarın propaganda bakanı, bütün insanların, küçüklerin ve büyüklerin, zenginlerin ve yoksulların, özgürlerin ve kölelerin görünür bir işaret taşımasını sağlıyor. Ya sağ ellerinde ya da alınlarında. Böylece yalnızca canavara saygı sunan ve bunu bu işaretle kanıtlayanların alım satım yapabilmesi güvence altına alındı. İşaret ya canavarın adını ya da adının

sayı değerini içeriyordu. Bilgeliği olan, canavarın sayısını hesaplasın. Bu bir insanın sayısıdır. Canavar bir insandır. Ve sayı 666'dır.

Ben Yuhanna, Hristiyanların kovuşturulduğu ve imparatorların kendilerine tanrı olarak saygı sunulmasına izin verdiği zor ve sınanmalarla dolu bir zamanda yaşıyordum zaten. Gördüklerimin bir kısmı benim zamanımı yansıtıyordu ve tekrar tekrar yansıtacak. Ama şimdi gördüklerim bunu da aşıyordu. Belki de geleceği, insanlık tarihinin muhtemelen son zamanını, Kuzu egemenliğini başlatmak üzere geri gelmeden hemen önceki zamanı betimliyor. Tanrı korumasını geri çekecek ve karanlık güçlerine ve onların kullandığı bu insanlara güç sahibi olma, belirtiler gösterme, insanlığı ayartma ve tümüyle denetim altına alma olanağı verecek. Çünkü yargılar ve belalar aracılığıyla geri dönmediler. Tanrı'nın yargısı, Tanrı'nın çok sabrettikten sonra korumasını geri çektiği ve insanları kendi başlarına ve karanlığın kötü güçlerine bıraktığı yerde gerçekleşir.

Bölüm 14

Ben daha bu karanlık üzerinde düşünürken ve bu beni içten içe sarsarken, bakışım yeniden yukarıya, göğe yöneltildi. Işığa. Orada, göksel *Siyon* dağında Tanrı'nın gerçek Kuzusu duruyordu. Kuzu'nun yanında, alınlarında Babalarının adıyla mühürlenmiş 144 000 kişi vardı. Daha önce de görmüş olduğum aynı kişiler. Kuzu'yla birleşmişlerdi. Kısa bir süre sonra, daha önceki büyük uluslararası kalabalık gibi başka galip gelenleri de görecektim.

Gökten bir ses duydum. Güçlü suların çağlıtı ve güçlü bir gök gürlemesi gibiydi. Ama lirlerini çalan lir çalgıcılarının sesini de duydum.

Bambaşka, *yeni bir ezgi* çalıyorlar. Tahtın, dört yaratığın ve 24 ihtiyarın önünde. Bu ezgiyi yalnızca o 144 000 kişi söyleyebiliyordu. Onlar yeryüzünden satın alınmışlardı. Başka hiç kimse onu bilmiyordu. Bunlar Kuzu'yu, bir genç kızın güveyi sevdiği gibi seviyor. Bunlar Kuzu nereye giderse O'nun ardından gitmişler. Canlarını sevmeden. İnsanlar arasından Tanrı ve Kuzu için ilk ürünler olarak satın alınmışlar.

Kötü bir şey konuşmamışlar, yalan söylememişler ya da yanlış bir şey dememişler. Kuzu sayesinde Tanrı'nın tahtı önünde kusursuzlar.

Ne büyük bir teselli! Karanlığın son sözü söylemeyeceğini bilmek ne büyük bir cesaret! Kuzu ve kutsallar zafer kazanacak ve sevinç çığlıklarının sonu olmayacak.

Sonra gökte uçan başka bir melek gördüm. Bütün yeryüzünün üzerinden uçuyordu. Çünkü yeryüzünde yaşayan herkese, bütün uluslara, oymaklara, dillere ve halklara iletecek bir haberi vardı. İyi bir haberdirdi bu: *sonsuz Müjde*. Herkes duysun diye yüksek sesle şöyle bağırdı: Yaşayan ve gerçek Tanrı'dan korkun. Yalnızca O'nu yüceltin. Göğü, yeri, denizi ve su kaynaklarını yaratan Yaratıcı'ya tapının. Çünkü yargı saati hemen kapıda.

Bu haber her çağda geçerliydi. Ve son saate kadar da geçerli. İki canavar insanlığın gözünü kör ettiğinde ve artık Tanrı'yı tanıma kalmadığında bile. Tanrı insanların iyi haberi, Müjde'yi duymalarını sağlayacak.

Onu ikinci bir melek izledi. Onun da bir haberi vardı. Bütün kutsallar için bir teselli haberi, ama bütün ötekiler için bir dehşet haberi: Düştü, büyük kent *Babil* düştü. O bütün ulusları fuhşunun ve sadakatsizliğinin tutkusunun şarabıyla sarhoş etti.

Babil'den daha söz edeceğim. Bu kentle ilgili daha çok şey görmüştüm. Babil, küresel ve son derece gelişmiş dünya düzenini simgeler. Yeni Yeruşalim'in tersine, Tanrı'nın içinde yaşamadığı ve hoş karşılanmadığı bir kent.

Üçüncü bir melek onları izledi ve yüksek sesle şöyle dedi: Kim denizden çıkan canavara ve onun heykeline tapar, ona saygı gösterir ve işaretini eline ya da alnına alırsa, Tanrı'nın öfkesinin şarabından içecek. Bu şarap, O'nun gazap kâsesinde katıksız olarak saklanıyor. Evet, canavara tapan ve sonsuz Müjde'yi dinlemeyen herkes, kutsal meleklerin ve Kuzu'nun önünde ateş ve kükürtle azap çekecek. Evet, Kuzu'yu tanıyacaklar, ama Kuzu onlara yardım edemeyecek, çünkü o zaman da O'nu reddedecekler.

Bu ateşin ve bu azabın dumanı yükselir ve bir daha asla dinmez. Ateş sonsuza dek, sonsuzlar sonsuzu boyunca yanar. Bu insanlar gerçek anlamda bir ateşte yanmayacak. Var olacaklar ve huzur bulamayacaklar. Vicdanları onlara azap verecek. Yalnızlıkları onlara azap verecek. Bilecekler ki: Yaşayan Tanrı var. Ama onlar O'na tapınmadılar. Şimdi sonsuza dek dışarıda kalacaklar. Kendini suçlamalarla dolu bir azap. Canavara ve onun heykeline taptıklarına acı acı pişman olacaklar. Tanrı, bir gün O'nun tarafından terk edilip kendi başlarına bırakılmalarını asla istemedi. Onlar Tanrı'nın yakınlığını hiç istemediler ve bu yüzden Tanrı'nın yakınlığının ne kadar sonsuz iyi olduğunu bir daha asla tadamayacaklar. Bu sert tablolar bundan daha etkileyici olamaz ve en yüksek aciliyette bir uyarıdır. O yer nasıl olursa olsun, kimse orada olmak istemeyecek.

Buna karşılık, canavarın öldürücü döneminde kutsalların kendini adayan dayanıklılığı var. Tanrı'nın buyruklarını ve İsa'ya imanı koruyanların. Büyük sınav dönemi boyunca dayanmak onlar için zor olacak. Canavara tapanların işi kolay olacak. Ama ölümün ötesinde durum tersine dönecek. Hem de sonsuza dek.

Çünkü bir sesin şöyle dediğini duydum: Ne mutlu **Rab'de ölen ölümlere!** Evet, der Ruh sevinçle: Emeklerinden dinlenecekler. İsa için yaptıkları işlerin hiçbirisi boşa gitmeyecek. Yaptıkları onların ardından gelir ve sonsuza dek kalıcıdır.

Yine bir şey gördüm. Beyaz bir bulut ve üzerinde oturan biri: İnsanoğlu. Daniel'in de O'nu gördüğü gibi. Bu İsa'ydı. Başında krallık tacı, elinde keskin bir **orak** vardı. Bir şeyi bekliyor gibiydi. O sırada göksel tapınaktan bir melek çıktı ve İnsanoğlu'na yüksek sesle seslendi: Orağını sal ve biç! Çünkü biçme saati geldi. Ürün neredeyse kurumak üzere olduğu için hasat için en son saattir bu. Ve bulutun üzerindeki İnsanoğlu orağını yeryüzüne saldı ve yeryüzünün ürünü biçildi.

Evet, sonuna dek, mümkün olduğu kadar uzun, Tanrı'nın sabrı bekler. Sonra İsa halkının ürününü toplar ve onu eve getirir. O'nun ardından gitmiş ve adına sıkıca sarılmış olanların hepsini.

Bu son saatte, O'nun kendi halkı için bu kurtuluş olacak. Bir bereket hasadı. Ama bir de **yargı hasadı** var. Geri kalanlar için. Çünkü başka bir melek bu göksel tapınaktan çıktı. Onun da keskin bir orağı vardı. Şimdi bir başka melek de göksel sunaktan çıktı. Ateş üzerinde yetkisi vardı. O bir yargı meleğiydi. Orağı olan meleğe çok yüksek sesle seslendi: Orağını üzüm hasadına sal. Asmaları biç, çünkü üzümler olgunlaştı. Bunun üzerine bu melek yeryüzünün asmasını biçti ve üzümleri, üzümlerin ezildiği şarap cenderesine attı. Bu, Tanrı'nın öfkesinin ve gazabının büyük cenderesidir. Bu cendere Yeruşalim kentinin dışında çiğnenir. Cendereden kan gibi bol kırmızı üzüm suyu aktı. Öyle çok ki atların gemlerine kadar yükseldi. 300 kilometrelik bir alanda.

Korkunç bir tablo. Etkileyici. Ama ürün büyüyüp olgunlaşırken bütün insanların zamanı vardı. Sonunda kötülük ve yasa tanımazlık her şeyi sardığında hasat gelecek. Tanrı'nın yargısı ciddidir ve hafife alınacak bir şey değildir. İnsan ne ekerse onu biçer. Tanrı alaya alınmaz. Hiç kimse, denizden çıkan canavarın yaptığı gibi, ona saygı gösteren herkese taklit edilecek bir örnek olarak, Tanrı'ya meydan okumaya kalkışmamalı.

Bölüm 15

Sonra gökte başka bir belirti gördüm. Büyük ve şaşılacak bir belirti. *Son yedi belayı* taşıyan yedi melek. Bunlar Tanrı'nın gazabını tamamlar.

Ama bu belalar patlak vermeden önce, daha önce gördüğüm şey, iki zorba canavarın kudurması sona erdirildi. Canavar İsa'nın ne çok tanığını öldürmüştü. Canavar kutsalları yenmişti. Ama onları şimdi gördüm. Çünkü asıl galipler onlardı. Canlarını sevmemişler ve ölümüne sadık kalmışlardı.

Camdan bir deniz gibi bir şey gördüm. Ateşle karışmış. Buz gibi donmuş. Bu denizin kıyısında, Tanrı'nın tahtının önünde, tıpkı başta gördüğüm gibi, işte oradaydılar. Canavarı, onun heykelini ve adının gizemli sayısını yenenler. Ellerinde lirler vardı ve Tanrı'yı övmek için çalışıyorlardı. Sanki *yeni bir çıkışta*, Mısır'dan çıkış gibi, kıymın güvenli yakasına yeni çıkmışlardı. Mesih karşıtı canavardan kurtarılmışlardı – tıpkı o zaman İsrail'in firavundan kurtarıldığı gibi. Firavun denizde batmış ve sonunu bulmuştu. İki canavarın başına gelecek olan da tıpkı böyledir. Bu yüzden Tanrı'nın kulu Musa'nın ezgisini ve Kuzu'nun ezgisini söylüyorlar: “Senin işlerin büyük ve şaşılacak işlerdir, ya Rab, her şeyi ayakta tutan Tanrı. Yolların adil ve gerçektir; o yollarda ulusları egemenliğine kendi amacına doğru yönlendirirsin. Çünkü ulusların gerçek kralı sensin. Göksel tahtında. Kim senden korkmayacak ve Tanrı'nın Tanrı olduğunu ve öyle kalacağını kabul etmeyecek kadar akılsız olabilir? Ve seni yüceltmeyecek kadar? Çünkü yalnız sen kutsalsın. Hiç kimse senin gibi değildir. Bütün uluslar gelip sana saygı gösterecek. Çünkü işlerinin bütün uluslara açıkça görüneceği ve yalnızca senin Tanrı olduğunu, başka hiç kimsenin olmadığını kabul edecekleri gün geliyor.

Sonra göksel tapınağı gördüm. Kapı açılıyor ve son belaları taşıyan yedi melek dışarı çıktı. Üzerlerinde temiz ve parlak giysiler, göğüslerinde altın bir kuşak vardı. Sonra dört yaratıktan biri geldi ve yedi meleğe yedi altın tas verdi. Bunlar, sonsuzlar sonsuzu yaşayan Tanrı'nın öfkesi ve gazabıyla doluydu.

O zaman bütün tapınak Tanrı'nın yüceliğinin ve gücünün varlığından gelen dumanla doldu. Melekler yedi gazap tasını dökene dek. O zamana dek hiç kimse tapınağa giremedi.

Bölüm 16

Sonra yüksek bir ses duydum. Bu, meleklerle Tanrı'nın öfkesiyle dolu taslarını yeryüzüne boşaltmaları için verilen buyruktu.

Birinci melek ilk taşı yeryüzüne boşalttı. Bunun üzerine insanlarda kötü ve iğrenç bir çıban çıktı. Ama yalnızca canavarın işaretini taşıyan ve canavarın heykeline saygı gösteren insanlarda. Tanrı bir ayırım yapar; tıpkı o zaman Mısır'da halkının, Mısırlıların tersine, belaların çoğundan esirgendiği gibi.

İkinci melek tasını denize boşalttı. Ve bütün deniz kana dönüştü. Bütün deniz ve içinde yaşayan her şey öldü. Tıpkı Mısır'da, firavunun Tanrı'nın Musa aracılığıyla verdiği talimata sürekli karşı geldiği zamanki gibi.

Üçüncü melek tasını su kaynaklarına ve ırmaklara boşalttı. Onlar da kana dönüştü ve öldü. O zaman yeryüzünün sularından sorumlu olan melekler, yani belli bir alandan sorumlu melekler, bu durumda doğadan sorumlu olanlar, şöyle dedi: "Sen tümüyle adilsin. Sen, var olan ve var olmuş olan, hiçbir zaman yaratılmamış olan. Kutsal ve eşsiz olan. Günaha dayanamayan. Suları kana çevirmen ve insanların artık yaşayamaması adildir. Çünkü kutsalların ve peygamberlerin pek çok suçsuz kanını nedensiz ve zorbaca döktüler. Şimdi onlara içmeleri için kan veriyorsun. Başka hiçbir şeyi hak etmediler. Şehitler de dökülen kanlarının anılmasını hak ettiler." Tanrı, firavunun öldürttüğü pek çok erkek bebek yüzünden Mısırlılara da böyle kan içirdi.

Sonra, dibinde bütün o şehitleri daha önce görmüş olduğum sunağın şöyle dediğini duydum: "Evet, ya Rab, her şeyi ayakta tutan Tanrı! Yargıların, öfken ve gazabın gerçek, adil ve haklıdır."

Sonra **dördüncü melek** tasını güneşin üzerine boşalttı. Bunun üzerine güneşin sıcaklığı öyle arttı ki insanlar ateşle kavrulur gibi oluyor. Ve gerçekten de insanlar büyük bir sıcaklıkla kavruldu. Ama bu yüzden düşüncelerini değiştirip Tanrı'ya saygı göstermek yerine, bu belalar üzerinde yetkisi olan Tanrı'ya küftediler.

Beşinci melek tasını canavarın tahtına boşalttı. Canavarın bütün egemenlik alanı karardı. Tıpkı o zaman Mısır'da üç gün boyunca zifiri karanlık olduğu, karanlığın elle tutulabilecek kadar koyu olduğu gibi. Bu karanlık, bedende ve ruhta acılara yol açacak türden olacak. İnsanlar acılarından dillerini ısırıyorlar. Ve tüm bunlara rağmen, kralları olan canavarın onlara örnek olduğu gibi, göğün Tanrı'sına küftediler. Yaşam biçimlerinden pişmanlık duymadılar ve günahlı işlerini

sürdürdüler. Acıları ve çıbanları yüzünden, Tanrı'ya kurtarılmak için yalvaracakları yerde O'na küfrettiler.

Altıncı melek gazap tasını büyük ırmak Fırat'a boşalttı. Bunun üzerine ırmak kurudu; bu büyük ırmağın başına daha önce hiç gelmemiş bir şeydi bu. Böylece bu doğal sınır ortadan kalktı ve gündoğusundan gelen krallar için yol açıldı. Sonra ejderhanın, denizden çıkan canavarın ve yerden çıkan canavarın, yani sahte peygamberin ağzından üç kötü ruhun çıktığını gördüm. Bu ruhlar kurbağalara benziyordu. Bunlar belirtiler gerçekleştiren cin ruhlarıdır. Bu ruhlar, propaganda belirtileriyle onları saptırmak ve hepsini savaşa toplamak için yeryüzünün bütün krallarına gider. Tanrı'ya ve Kuzu'ya karşı savaşa. Ama bu onların savaşı olmayacak. Tanrı'nın savaşı olacak. Tanrı'nın büyük gününün savaşına gelecekler; her şeyi elinde tutan Her Şeye Gücü Yeten'in, El-Şadday'ın gününün savaşına.

İşte, diyor İsa, tıpkı Sard'daki kiliseye dediği gibi, **hırsız** gibi geliyorum. Ne mutlu uyanık duran, dikkat eden ve giysilerini koruyan kişiye; öyle ki soyulup çıplak dolaşmak zorunda kalmasın ve çıplaklığı ve utancı görülmesin. Bu zor zamanlar için bu sözleri, onları İsrail'de bizzat O'ndan duyduğum gibi yineliyorum. Herkes bunları duymalı ve yüreğine yazmalı. Söz konusu olan çok şeydir, hatta her şeydir.

Ve yeryüzünün kralları ordularıyla belli bir yerde toplandılar. Armagedon'a geldiler. İbranice adı budur. Bu, Yeruşalim ve Siyon dağıdır. Orada ışıkla karanlık arasında, Mesih ile İblis, canavar ve peygamberden oluşan şeytani üçlü arasında son büyük savaş olacak. Bunlar dünya hükümetlerini kurmak için Tanrı'nın dağına, toplanma dağına saldırmak istiyorlar. Yeryüzünün kralları Yeşaya 14'teki dünya hükümdarı gibi mi olmak istiyorlar? Evet, ama umutsuz girişimleri başarıya ulaşmayacak. Bunu daha anlatacağım. Çünkü bunu da önceden görebildim. Bir gün tarih olacak olanı kavramama izin verildi.

Sonra **yedinci melek** tasını havaya boşalttı. Bunun üzerine tapınaktan, Yüceler Yüces'i'nin, her şeyi elinde tutan ve ayakta tutanın tahtından yüksek bir ses geldi: "Oldu!"

Ve sesler, şimşekler ve gök gürlemeleri oldu. Bunu şimdi artık **dördüncü** kez görüyordum. Ve her seferinde olaylar daha da yoğunlaştı. Muazzam eşlik eden olaylar dünyanın sonunu anlatır. Tıpkı deprem gibi. Bu deprem, insanlık tarihinde daha önce hiçbir depremin olmadığı kadar güçlüydü. Bunun sonucunda büyük kent Yeruşalim üç parçaya bölündü. Ve ulusların bütün

kentleri de yıkıldı. Ve Babil, yani Roma, büyük fahiş, Tanrı'nın önünde anıldı; Tanrı'nın gazap şarabıyla dolu kâse ona verilsin diye.

Bu, birçok kez görmüş olduğum gibi, eski dünya düzeninin sonuydu. Her ada yok oldu. Dağlar artık bulunamadı. Bir anda yok olmuşlardı. Talant ağırlığında, 40 kilo ağırlığında dolu taneleri gökten insanların üzerine yağıyor.

Ama tövbe edip belalara son verebilecek olana dönecekleri yerde, insanlar bu dolu belası yüzünden şimdi de yine göğün Tanrısı'na küfrediyor. Çünkü bu bela çok büyük. Musa'nın zamanında Mısır'daki beladan çok daha büyük.

Bölüm 17

Sonra taşları taşıyan yedi melekten biri bana geldi ve şöyle dedi: Benimle gel, sana çok suların üzerinde oturan büyük fahiş **Babil** hakkındaki Tanrı'nın hükmünü ve yargısını göstereyim. O bütün insanları saptırdı. Önce yeryüzünün kralları onunla fuhuş yaptılar ve ondan zevk aldılar. Babil'in yüreğini kendi yürekleri yaptılar. Sonra bu sadakatsiz fahiş ve ona tutkun olan krallar aracılığıyla yeryüzünde yaşayan bütün insanlar onun şehvet ve fuhuş şarabıyla sarhoş oldular. Tamamen onun güdümüne girdiler. Bir zamanlar eski büyük başkent Ninova'ya peygamber Nahum, Sur kentine de Yeşaya bu anlamda fahiş demişti. Gerçek anlamda fahişeler değil. Daha çok mecazi anlamda: Bu yaşam biçimini zehir gibi her yere yayan bir putperestlik ve tanrısızlık yeri olarak.

Ardından Tanrı'nın Ruhu beni bir çöle götürdü. Bedenle mi, ruhta mı – bunu söyleyemem. Oradan kırmızı bir canavarın üzerinde oturan bir kadın gördüm. Bu büyük fahiş Babil'di. Canavar bana tanıdık geldi. Üzerinde Tanrı'ya küfürlerin yazılı olduğu görülüyordu. Yedi başı ve on boynuzu vardı. Denizden çıktığını gördüğüm ilk canavardı bu. Kırmızı ejderha, Şeytan tarafından yönlendirilen ve esinlenen canavar.

Canavarın üzerinde oturan ve bu canavar tarafından taşınan kadın gerçekten göz alıcıydı: Baştan çıkarıcı biçimde mor ve kırmızı giyinmişti. Altınla kaplanmış, incilerle ve değerli taşlarla bezenmişti. Elinde içtiği altın bir kadeh vardı. Kadeh ağzına kadar iğrenç şeylerle doluydu. Özellikle de ahlaksızlığının pisliliğiyle. Alnında da bir şey yazılıydı:

Sır

Büyük Babil

Fahişelerin anası

Yeryüzünün iğrençliği.

Bu kadın, idam edilen İsa tanıklarının kanıyla sarhoştı. Evet, öldürülmüş Tanrı kullarını seyredip zevk almaya doyamıyordu. Korkunç bir görüntü. Orada gördüğüm şey, bu büyük başkent'in bütün iğrençliği, onun büyümesine kapılmış bütün katilimcılarla birlikte – Mesih karşıtı krallığın son büyük kalesidir. Ben onda Roma'yı tanıdım, ama bu bütün büyük kentler için geçerli olabilir.

Ben, Yuhanna, çok şaşırdım. Dehşete düştüm. Böyle bir müstehcenliği, dizginsiz açgözlülüğü ve insanı hiçe sayan şiddeti görmek zorunda kalınca dilim tutuldu. Bu belirti ne anlama geliyordu? Gerçek bir şeyi dile getiriyordu. Henüz olacak bir şeyi mi? Melek bana şaşı ve sordu: Neden şaşıyorsun? Kadının ve onu taşıyan yedi başlı, on boynuzlu canavarın sırrını sana açıklayacağım.

Gördüğün canavar bir zamanlar vardı, sonra artık yoktu. Geri dönmek ve dipsiz derinlikten çıkmak üzere. Ama onun kesin yıkımı durdurulamaz. Demek ki bu, siyasi hükümdar ve diktatör olarak Mesih karşıtının başında olduğu Mesih karşıtı dünya imparatorluğuydu. Her şey yine gerçek Tanrı'nın bir taklidinden başka bir şey değildi. Çünkü Tanrı her zaman vardı. O vardır ve gelmektedir. O – canavarın tersine – Kuzu'yla birlikte *sonsuzda dek kalacak*.

Yeryüzünde yaşayan ve yaşam kitabında adı yazılı olmayanlar bu canavardan çok etkilenecekler. Çünkü bir zamanlar vardı, sonra yok oldu ve şimdi daha da güçlü olarak yeniden ortaya çıkıyor. Sanki ölümden dirililiymiş gibi. Bu da, ölmüş olan ve şimdi sonsuza dek yaşayan Kuzu İsa'nın bir parodisiydi.

Aklı olan için anlamı şudur: Canavarın yedi başı yedi dağa karşılık gelir. Kadın bunların üzerinde oturur. Ve bu dağlar aynı zamanda yedi kraldır. Kralların beşi düştü. Biri hayatta. Bir diğeri, yedincisi, henüz gelmedi. Ve o geldiğinde kısa bir süre kalması gerekiyor.

Bütün tablo bana yedi tepesiyle Roma'yı hatırlattı. Bu Roma'ydı. Ve aynı zamanda fahişe orada oturuyordu. Ama bu belki tarihte yalnızca bir ara durak idi. Gördüğüm şeyin gerçekleşmesi benim günlerimin Roma'sı değildi. Bu tablonun gerçekleşmesi daha da büyük bir şey olabilir. Artık görmeyeceğim bir şey, çünkü ben yaşamımın sonuna gelmiş bulunuyorum.

Yedi kralın *beşi* düşmüştü. Evet, Mısır'dan Asur'a, Babil'e, Med-Pers'e ve Yunanistan'a kadar dünya imparatorlukları artık yoktu. *Altınca* dünya imparatorluğu Roma'dır. Sonra henüz kimsenin tanımadığı biri gelecekti. Ama bir de *sekizinci* kral gelecekti – kralı sahte bir mesih olan son dünya imparatorluğu. Kendisinden önceki bütün krallıklar gibi özünde ve doğasında gerçek ve yaşayan Tanrı'ya hor gören, putlara ve onların hükümdarlarına ilah

olarak tapan bir dünya imparatorluğu. Bu son krallık, ve onunla birlikte kendisinden önceki bütün krallıklar, Daniel'in anlattığı gibi yıkılacak. Daniel bir taş gördü. Yani Mesih'i. Taş dağdan aşağı yuvarlandı ve dünya imparatorluklarını temsil eden heykeli paramparça etti. Sonra Mesih'in esenlik krallığı gelir. O sonsuza dek kalır.

Ve var olmuş, yok olmuş ve yeniden yaşamış olan canavar *sekizinci* kraldır; aynı zamanda kendisinden öncekilerin hepsi gibi, onlardan biridir – gerçek anlamda değil, özü bakımından. Geldiğinde, meleğin bana az önce açıkladığı gibi, hemen yıkıma gider. İnsanları saptırıp peşinden sürükleyen putperest bir mesih gibi. Ama gerçek Mesih tarafından yakalanıp maskesi düşürülen ve yenilen bir mesih. Bu sayıma göre *dokuzuncu* kral, sonsuza dek kalacak olan gerçek Mesih-Kral'dır.

On boynuz da, Daniel 7'de de anlatıldığı gibi krallardır. Son zamanlardaki Mesih karıştının döneminde var olacaklar. Başlangıçtan güçleri ve henüz kendi krallıkları yok. Ama canavarın saati, sınırsız güç kazanacağı o kısa süre, o 3 ½ yıl geldiğinde, bu on kral krallıklarını ve yetkilerini alacaklar. Onların onu da kendilerini tamamen canavarın hizmetine ve ona bağımlılığa teslim edecek ve bir koalisyon kuracaklar. Hepsi birlikte, kendilerini tamamen abartarak ve gözleri kör olmuş halde, gökteki Kuzu'yla savaşmaya kalkışacaklar. O'nu tahtından indirmek için.

Ama Kuzu onları yenecek. Hiç şansları yok. Çünkü rablerin Rabbi ve kralların Kralı başka hiç kimse değildir. Ve Kuzu yalnız değildir. Müjde aracılığıyla kendisine çağırıldığı, seçilmiş ve sonuna dek Kuzu'nun ardından sadakatle gitmiş olanların hepsi O'nu izliyor. Son savaşta Kuzu'yu izlemeye layık görüldüler. Olup bitenlerin tanıkları olarak. Çünkü Kuzu'nun yardıma ihtiyacı yok. O'nu izleyenlerin birçoğu canavar ve fahişe tarafından öldürülmüştü ve şimdi galip gelenin yanında olma ayrıcalığına sahipler.

Melek sözlerini sürdürdü: Fahişenin üzerinde oturduğu sular, yeryüzünün bütün halkları, oymakları ve dilleridir.

Ama sonra melek hiç beklenmedik bir şey söyledi: Sonra canavar on boynuzuyla, yani on kralla birlikte, birden fahişeden nefret edecek. Fahişe canavar tarafından taşınmış ve birlikte iş çevirmiş olsalar da. Canavar kadının giysilerini yırtacak, onu yiyip bitirecek ve ona ait olan her şeye el koyacak. Canavarın kullanamadığı şeyleri de ateşte yakacak. Canavar yanında hiçbir güce

ve büyüklüğe göz yummaz. Daha önce gördüğümüz gibi, insanların tapınmasını yalnızca kendisi için ister.

Canavar neden birden kadına karşı böyle bir nefret duydu? Çünkü bunu yapmayı canavarın ve on kralın yüreğine Tanrı'nın kendisi koymuştu. Tanrı her şeyi ve herkesi istediği gibi ve tamamen doğru olduğu gibi çevirebilir. Tanrı, kendisinden yüz çevirmiş bütün yaratıklarından her bakımdan üstündür. Amaçlarına ulaşmak için ne zorlamaya ne de şiddete ihtiyacı vardır.

Kadın, Babil, bütün gücünü canavara kaptırdı. Böylece onun yargısı kararlaştırılmış oldu. Böylece Mesih karşıtı canavar, büyük olasılıkla – farkında olmadan – Tanrı'nın amacını yerine getiren bir araçtan başka bir şey değildi. Ama şimdi daha da büyümüş olan canavarın egemenliği de ancak Tanrı'nın son günler için söylediği söz yerine gelene dek sürecekti.

Gördüğüm kadın, son zamanların büyük dünya başkentidir. Roma'nın hiçbir zaman olmadığı kadar büyük ve güçlü. Yine de sapkın ilahlarıyla, çöküşüyle, Tanrı'ya karşı kültürüyle ve aynı zamanda ekonomik başarı hırsıyla Roma'ya tıpatıp benzeyen. Bunun da ötesinde, dinsel ruhunun büyü, bir tür birleşik din; bu din bütün öteki kentlere, hatta bütün yeryüzüne yayılacak. Bu Babil kâsesi, evet bu uyuşturan ve sarhoş eden kâse, bütün yeryüzünde elden ele dolaştırılacak. Bütün bunlar binlerce yıl önce, gerçek Babil kentinde, insanlar büyük bir kuleyle göğe, Tanrı'nın tahtına çıkmak istediklerinde doğdu. Sonun zamanı geldiğinde bu durum kat kat daha kötüleşecek. Babil, canavar tarafından yok edilmeden önce, herkesin üzerinde egemenlik süren kralıçeydi.

Bölüm 18

Sonra gökten inen başka bir melek gördüm. Büyük bir yetkisi vardı. Tanrı'nın ona verdiği parlaklık ve yücelikle yeryüzü aydınlandı. Bu, Babil'in geçici yüceliğinin gösterişinin tersine, gerçek ve tanrısal bir yücelikti. Ve bütün yeryüzüne yüksek sesle seslendi: Düştü! Büyük Babil düştü!

Çünkü birçok cinin yuvası olmuştu. Bunlar, Nuh'un tufanında ölmüş olan devlerin kötü ruhlarıydı. Onlar, insanlara zarar vermek ve Tanrı'nın tasarısını boşa çıkarmak isteyen düşmüş Tanrı oğullarıydı. Babil bu kötü ruhları isteyerek içine almış ve artık gitmelerine izin vermemişti. Tıpkı bu karanlık, görünmez varlıkları simgeleyen kirli kuşları barındırdığı gibi. Babil, ejderhanın hizmetkârları olan görünmez kötü güçlerle doluydu. Bunlar her şeyi gerçek Tanrı'ya ve O'nun buyruklarına karşı yönelecek biçimde yönlendiriyor ve etkiliyordu.

Bütün halklar onun dizginsiz tutku, para sevgisi, putperestlik ve büyücülük, çöküş ve zevk düşkünlüğü ve cinsel azgınlık şarabından içtiler. Birçok yoksul insanın buna gerçekten katılmamış olmasına rağmen. Yeryüzünün bütün kralları onunla düşüp kalktılar ve onunla birleştiler. Yeryüzünün tüccarları onun sayesinde zenginleştiler.

Sonra Tanrı'nın halkına, İsa'nın tanıklarına seslenen başka bir ses duydum: Babil'den çıkın ki onun günahlarına ortak olmayasınız. Yoksa onun belalarına da ortak olursunuz. Günahlarının dağı göğe kadar yükseliyor. Bu yüzden Tanrı şimdi onu anımsadı. Şöyle buyuruyor: “Onun başkalarına ödettiği gibi siz de ona ödetin! Ama yaptığı bütün kötülöklere karşılık ona iki katını ödetin. Bana karşı ve insanlara karşı yaptıklarına. Kadehinde olanı, kutsalların kanını, karşılık olarak ona iki katıyla verin.

Başkalarının sırtından kendini ne kadar yücelttiyse ve bolluk içinde yaşadysa, hiçbir zaman neyin yanlış neyin doğru, neyin iyi neyin kötü olduğunu sormadıysa – ona o kadar azap, keder ve yalnızlık verin. Çünkü yüreğinde şöyle dedi: ‘Burada kraliçe olarak güvenle oturuyorum. Dul değilim ve asla olmayacağım, çünkü bütün krallar beni istiyor. Asla yas tutmayacağım.’”

Dünya düzeninde insanlar her şey hep böyle sürüp gidecekmış gibi düşünür ve davranır. İlerleme geleceğimizi güvenceye alır. Yeter ki ona olan inancımızı yitirmeyelim. Ama bu ilerleme inancı Tanrı'ya değil, insana dayanır. Bu yüzden baştan yıkıma mahkûmdur.

İşte bu nedenle belaları ansızın ve tek bir günde gelecek. Ölüm, yas ve kıtlık. Ateşte yakılacak. Çünkü onu yargılayan Rab Tanrı güçlüdür. Ve bu yargıyı yerine getirmesini canavara, denizden çıkan yaratığa buyurur.

Ve herkes bu yıkım için – Babil'in yok edilişi için – ağlayıp yas tutacak. Özellikle de onunla düşüp kalkan ve bu yüzden – fahişenin kendisi gibi – sefahat içinde yaşayabilen bütün krallar.

O gün onun yanışının dumanını uzaktan gördüklerinde ve kendilerini korku ve dehşet sardığında şöyle diyecekler: “Vay! Vay! Büyük kent, Babil, güçlü ve kudretli kent! Yargın yalnızca bir saatte geldi ve zenginliğin ve nüfuzun çöküp büyük bir moloz yığınınna döndü.”

Yeryüzünün tüccarları dehşete düşmüş, fahişenin ölümüne ağlayıp yas tutuyorlar, çünkü artık kimse mallarını satın almıyor. Çünkü bütün dünya ekonomisi düzeni çökmüştür. Altın, gümüş, değerli taşlar, inciler ve ince keten; mor kumaş, ipek ve kırmızı kumaş; tuya ağacı, fildişinden eşyalar, değerli ağaçtan

eşyalar; tunç, demir ve mermer; tarçın, amomum ve merhem; reçine ürünleri ve günnük; şarap, zeytinyağı, ince un ve buğday; sığırlar ve koyunlar, atlar ve arabalar; köleler ve insan canları ticareti yapılyordu. Tadını çıkardığın bütün seçkin meyveler artık yok. Parlaklığın ve pırlıtn yok oldu.

Bütün bu şeylerin ticaretini yapıp zenginleşmiş olan tüccarlar, onun çektiği azaptan korkarak uzakta duracak, ağlayıp yas tutacaklar. Dehşet içinde şöyle diyorlar: “Vay! Vay! Büyük kent! İnce keten, mor ve kırmızı giysiler giymiş, altınla yaldızlanmış, değerli taşlar ve incilerle süslenmiş olan kent!”

Tüccarlar şok içinde, çünkü bu büyük zenginliği yerle bir etmek ve dünya ekonomisi düzenini yok etmek yalnızca bir saat sürdü.

Gemilerdeki insanlar, dümençiler ve bütün tayfalar da büyük kentin yıkımını denizden gördüler. Gökteki bir belirti gibi kocaman duman bulutunu gördüler ve şöyle dediler: Bu büyük kente benzeyen hangi kent var?

Başlarına toz saçtılar ve ağlayıp yas tutarak bağırdılar: “Vay! Vay! Büyük kent!” Çünkü ticaret gemileri olan herkesi zengin etmişti. Ve şimdi her şey bir saat içinde sona erdi ve hiçliğe dönüştü. Gelecekleri yok oldu.

Ama gökte bu yıkım bambaşka görölüyordu. Sevinin ve kutlayın, ey bütün kutsallar, elçiler ve peygamberler! Çünkü Tanrı onun yargısını yerine getirdi! Hiçbir zaman evinizde olmadığınız kenti. Yıkımını önceden haber verdiğiniz için sizden nefret eden kenti. İçinden çıkıp gittiğiniz kenti.

Sonra güçlü bir meleğin büyük bir değirmen taşını kaldırıp denize attığını gördüm. Şöyle dedi: Büyük kent Babil de böyle büyük bir şiddetle yere çalınacak. Atlantis gibi, bir daha asla bulunamayacak.

Kavalcıların, lir çalgıcılarının, müzisyenlerin ve borazancıların sesi artık onda asla duyulmayacak. Kültür, bitmek bilmeyen eğlence ve oyalanma sağlamış ve insanları büyüü altına almıştı. Sanatçılar ve onların yarattığı sanat da artık onda bulunmayacak. Tahılı ince un haline getiren değirmen taşının sesi de artık duyulmayacak. Pek çok kandilin ışığı artık sende parlamayacak. Gelinle güveyin sevinçli sesi de artık sende duyulmayacak.

Çünkü senin tüccarların yeryüzünün büyükleriydi; mallarını her yere götürüyor ve bütün insanlara sağlıyorlardı. Ama bu insanlar için bir sarhoşluk gibiydi. Ticaretin, insanları yoldan çıkaran bir büyücülük gibiydi. Senin uyuşturucun, hatta senin putun tüketimdi; para da senin Mamon’undu.

Çünkü aynı zamanda sende, büyük kentte, kutsalların ve peygamberlerin kanı döküldü ve yeryüzünde öldürölmüş olanların hepsinin kanı bulundu. Bu kan

tanıkları, bu şehitler aracılığıyla konuşan Tanrı'nın sesi duyulmak istenmedi. Babil bu sesi bir tehdit olarak algıladı. Fahişe, bütün bu armağanları ve yetenekleri veren ve yaratan Tanrı'nın her türlü anısını silmek istiyordu. Ve İsa'nın tanıklarını nerede ele geçirebilirse orada zorla öldürmek istiyordu.

Bölüm 19

Sonra gökte yüksek bir ses duydum. Kocaman bir kalabalıktan geliyordu ve şöyle bağıyordu: “Haleluya” – Tanrı’yı övün! Kurtuluş, bütün yüceliğin, bütün onurun ve gücün kendisine ait olduğu Rab Tanrı’dan gelir! Çünkü O’nun yargıları gerçek ve tümüyle adildir. Çünkü fuhşuyla bütün yeryüzünü bozan büyük fahişeyi yargıladı. Onun zorbalıkla döktüğü kullarının bunca kanının hesabını sordu ve ona adaleti uyguladı. O zorbalıkla canlar söndürdü – ve şimdi kendi canını yitiriyor.

Ve gökte şöyle dediler: “Haleluya! Onun dumanı sonsuzlar sonsuzu yükseliyor!” Bu kent bir daha asla var olmayacak. Sonsuza dek bir yıkıntı yığını olarak kalacak.

Ben, Yuhanna, kentteki bütün bu şeyleri gördükten sonra şimdi yeniden göksel bir bakış açısı kazandığım için gerçekten sevindim.

Ve yirmi dört ihtiyar ile dört yaratık yüzüstü yere kapandılar ve tahtta oturan Tanrı’ya tapındılar. Ve hep bir ağızdan bağırdılar: “Amin! Haleluya!”

Sonra tahttan bir ses geldi ve şöyle dedi: “Ey Tanrımızdan korkan sizler, ey O’nun kulları, O’nu övün. Küçükler ve önemsizler, büyükler gibi!”

Sonra daha önce bir kez duymuş olduğum büyük bir kalabalığın sesini duydum. Güçlü suların çağıltısı ve şiddetli gök gürlemelerinin gumbürtüsü gibiydi: “Haleluya! Rab, Tanrımız şimdi egemenliğini ve yönetimini üstlendi! Artık sevincimizi doyasıya yaşayabilir, coşabilir ve O’nu yüceltebiliriz! Zaman geldi. Hedefe ulaşıldı. Sonsuza dek güvendeyiz. Sonsuza dek Tanrı ve Kuzu’nun yanında, evimizdeyiz. Bütün düşmanlar yenildi. Yeni bir çağ başlıyor. Çünkü Tanrı egemenliğini görünür ve her yerde hazır olarak kurdu.

Göge alındığımdan beri dünya tarihinin sonunu ve Tanrı’nın düşmanlarının yıkımını birkaç kez görmüştüm. Kurtuluş tarihinin hedefine giden yolun bana gösterilmesi, sevinç çılgınlıkları, tapınma, yüksek sesler ve gök gürlemeleri eşliğinde, şimdi galiba *dördüncü kez* oluyordu.

Bu *dördüncü bölümün* taç giydiren kapanışı önceki görümlerden de güzeldi. Çünkü göksel bir düğünle sonuçlandı. Uzun zamandır özlenen *Kuzu’nun düğünü*

gelmişti! Ve Kuzu'nun eşi bu harika düğün için hazırlandı ve giyindi. Kuzu'nun ardından gitmeye ve O'nun geri gelişini beklemeye hazırды. Geline bir gelinlik verildi. İnce ketenden, parlak ve beyaz.

Bu kadın gerçek *gelindi*. O kralın sevgilisidir. Güzelliği sadeydi, ama gerçek, derin ve temizdi. Sahte gelinden, fahişe Babil'den bambaşka. Düğün şöleni şimdi başlayabilmeden önce onun sonunu bulması gerekiyordu.

Gelin Kuzu'nun sevgilisidir. Akıl almaz bir sevgiyle sevilmiş. Ölümüne bir sevgiyle. Çünkü giysisini Kuzu'nun kanıyla beyazlattı.

Gelin, Kuzu'nun eşi, bütün çağlardan bütün kutsallardır. Ve gelinliği, kutsalların yeryüzünde yaptığı bütün o iyi işleri yansıtır. Orada, o büyük günde bu işler tanınacak ve görülecek. Onların İsa için yorulmak bilmeden yaptıkları şeylerin hiçbirini İsa asla unutmadı. Güvey, Kuzu, gelinin güzelliğine, onun kendisi için olduğu ve kendisi için yaptığı her şeyde hayran kalacak.

Ve bir melek bana şöyle dedi: “Kuzu'nun bu düğün şölenine çağrılmış olanların hepsine ne mutlu!” Ve melek bunu bir kez daha doğruladı ve şöyle dedi: “Bunlar yaşayan Tanrı'nın gerçek ve güvenilir sözleridir!” Bunu zaten Rabbim'den biliyordum. Düğüne *herkes* çağrılıdır ve herkes hoş karşılanır. Ama orada yalnızca çağrıyı kabul etmiş olanlar bulunabilir.

Düğün başladı ve bir daha hiç bitmedi. Kutlama sonsuza dek sürüyor. Kuzu'nun sevgisi kutlanıyor. Tanrı'nın yönetimi ve varlığı kutlanıyor. Sonsuza dek.

Buna öyle duyulandım ve öyle etkilendim ki, ona saygı göstermek için meleğin ayaklarına kapandım. Ama melek adeta dehşete düşerek şöyle dedi: “Hayır, bana tapınma. Asla. Hiçbir koşulda. Ben bir yaratığım. Ben bir kulum – senin gibi, İsa'nın tanıklığına sahip olan kardeşlerinle birlikte. Her zaman yalnızca Tanrı'ya tapın. Asla insanlara değil. Ölmüş olsalar bile. Meleklerle de değil. Tanrı'ya ve Kuzu'ya, İsa'ya tapın. Çünkü peygamberlik ruhu, İsa'nın verdiği ve İsa hakkındaki tanıklıktır.” Tanrı'nın Ruhı İsa'ya tanıklık eder ve O'nu yüceltir.

Şimdi benim için *beşinci kez* bir şey açıldı. Son kez. Bu sefer yeryüzüne karşı açılan ve onun sonunu anlatan bütün gökyüzüydü. Doğrudan Mesih'in geri gelişle başladı. Çünkü şimdi O kendisi göründü. Bizzat kendisi. İsa. *Beyaz bir atın* üzerinde bir *atlı* olarak geldi.

O, galip gelen, benim İsa'm. Atlıya “Sadık ve Gerçek” deniyordu. Kendisini bunun için yetkilendiren ve görevlendiren Babası adına adaletle yargılar. Adaleti

yerine getirerek adaleti uygular.

Daha önce olduğu gibi yine O'nun ateş alevleri gibi olan gözlerini gördüm. Her şeyi gören, her şeyin içini okuyan, değerlendiren ve yargılayan gözler. Başında birçok taç taşıyor. Krallık onuru yalnızca O'na aittir. Taçlarıyla canavara ya da ejderhaya değil. Üzerinde, yalnızca kendisinin bildiği, başka hiç kimsenin bilmediği bir ad yazılı. Babasından aldığı ve O'nunla eşsiz ilişkisini dile getiren bir ad.

Kana batırılmış bir giysi giymişti. Giysinin, daha yeryüzüne gelmeden önce kana batırılmış olduğu dikkatimi çekti. Evet, bu O'nun bizim için döktüğü kendi kanıydı. Bu kurban ölümü, O'na şimdi bu ruhsal savaşa çıkma hakkını verdi. Başka adların yanı sıra şu adı da taşıyor: **Tanrı'nın Sözü**. Evet, O, Tanrı'nın söylemek istediği şeydir. O Logos'tur; Tanrı'nın kim olduğunu, ne istediğini ve ne söylediğini dile getiren.

Daha önce gördüğüm gibi, yalnız değildi. Göğün orduları, melekler ve kutsallar beyaz atlar üzerinde O'nu izliyordu. Zaferin rengindeki ince ketene, temiz beyaz keten kumaşa bürünmüşlerdi. Muazzam bir ordu.

Birinci atlının ağzından, asi halkları vurmak için keskin bir kılıç çıkıyordu. O'nun söyleyeceği şey gerçekleşir ve o gerçektir. O'nun sözü en güçlü silahıdır. Gerçeğin ve adaletin sözü.

Bu askeri ve savaşla dolu tabloların gerçek anlamda ve bire bir aktarılamayacağını anladım. Gerçekten maddi bir savaş olmayacak. Hayır, zafer çarmıhta zaten kazanılmıştı. Bu görünme gününde kazanılmayacak. Mesih, Kuzu, kana susamış ve acımasız bir savaşçı değildir. Mesih karşıtı canavar ise kesinlikle öyledir. Mesih bir intikam meleği değildir. Hayır! O, hakkı söyleyen ve sözünün gerçeğiyle adaleti uygulayan adil ve rüşvet almaz yargıçtır. O, Kuzu'dur ve Kuzu olarak kalır. Bu olayda da durum böyledir. Canavarın ordusunu yalnızca O yargılar, O'nu izleyenler değil. O'nun sözü iki ağızlı kılıçtır. O'nun sözü yeter. Bunu o zaman, bahçede, İsa'yı arayıp tutuklamak istedikleri zaman yaşamıştım. "Benim" dediğinde hepsi yıldırım çarpmış gibi yere yıkıldılar. O geldiğinde, O'nun görünür varlığı herkesi dize getirmeye yetecek.

O demir bir asayla çoban olacak. İnsanları iyi bir çobanın özeni ve sevgisiyle yönetecek.

Ve Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın öfkesinin ve gazabının cenderesini çiğner. Mesih Kuzu olduğu halde ve Tanrı'nın lütfü tükenmez olduğu halde, bu son yüzleşmede lütuf susar ve gizlenir; çünkü şimdi O'na karşı savaşanlara, O'nun

reddedenlere, hatta O'ndan nefret edenlere adalet uygulanmalıdır. Değişmeyen gerçek şudur: Yaşayan Tanrı'nın ellerine böyle düşmek korkunç bir şeydir.

Giysisinin ve kalçasının üzerinde, her türlü itirazın sonu anlamına gelen başka bir ad daha yazılıdır: **Kralların Kralı** ve Rablerin Rabbi.

Bu atının ordusuyla birlikte gökten yeryüzüne doğru geldiğini gördüğümde, başka bir melek görüldü ve gökteki bütün kuşlara yüksek sesle seslendi: "Hepiniz buraya gelin ve Tanrı'nın büyük şölenine toplanın. Krallardan, komutanlardan, güçlülerden, atlardan ve onlara binenlerden et yiyesiniz diye. Herkesin, özgürlerin ve kölelerin, büyüklerin ve küçüklerin etini." Herkesin çağrılı olduğu Kuzu'nun düşün şöleniyle ne büyük bir karşılık! Bu dil korkunçtu, ama aynı zamanda tipik bir kıyamet dili idi. Bu sert dilin tek bir amacı vardı: Herkesi, canavara tapmış olanların hepsinin yürüdüğü bu yola girmemeleri için uyarmak.

Şimdi yeryüzünde kocaman bir ordu gördüm. Denizden çıkan canavar, bu Mesih karşıtı dünya hükümdarı ve yeryüzünün kralları ve orduları, atın üzerinde oturana ve O'nun gökten gelen ordusuna karşı savaşmak için toplanmışlardı.

Tuhaf bir durumdu. İnsanların birleşip kralların Kralı'na karşı durması nasıl mümkün olabilirdi? Gözleri ne kadar kör olabilir? Kendilerini ne kadar abartabilirler? Tanrı'nın Oğlu'na karşı savaşmak ve O'na meydan okumak delice bir girişimdi. Ama bu yüzleşme sonuçta her zaman canavarın şeytani bir ayartıcı, Mesih'in ise Tanrı'nın gerçek Sözü olmasından ibaretti.

Bu yüzden bir savaş da olmadı. İki taraftan ölümlerin verildiği bir katliam olmadı. Hayır. Canavar yakalandı. Direnmek boşunaydı. Canavarla birlikte, insanları canavara hizmet etsinler ve saygı göstereyinler diye mucizevi belirtileriyle saptıran sahte peygamber de ortadan kaldırıldı. Denizden çıkan canavar ve yerden çıkan canavar olarak ortaya çıktıklarını gördüğüm bu iki adam yakalandı ve diri diri kükürtle yanan ateş gölüne atıldı. Oraya yok edilmek için götürülmediler. Ateş gölü daha çok Tanrı'dan uzaklığın, yalnızlığın, boşluğun ve karanlığın özüdür. Daha önce de söylendiği gibi, sonu olmayan bir yer ve durum. Çıkışı ve kaçış yolu olmayan bir yer. Umutsuz. Bu iki adamın dünyadaki öyküsü burada sona erdi ve Tanrı'nın onlar için bundan başka bir yeri yoktu. Mısır'da Musa'yla karşı karşıya geldiğinde firavunun yaşadıklarıyla karşılaştırılabilecek, yeryüzünde yaşadıkları bütün yargılar bu adamları tövbeye getirmedi. Kelimenin tam anlamıyla hayvanlar gibi yalnızca içgüdülerinin peşinden gittiler.

İki canavarın ardından gitmiş olan geri kalanlar, göksel orduyu beyaz atının üzerinde yönetmiş olanın keskin kılıcıyla öldürüldü. Meleğin çağrısına uyan bütün kuşlar doydu. Altıncı gazap tasında gördüğüm gibi, yeryüzünün krallarını bu yere, Armagedon'a toplamak için çıkmış olan kurbağa ruhlarının ardından o kadar çok asker gitmişti.

Dünyanın Kurtarıcısı ve dünyayı tamamlayan Mesih, kötülüğe karşı savaşı başladığı kadar çabuk bitirdi. Kötü olan, ve onunla birlikte kötülük, yenilmiştir.

Bölüm 20

Sonra gökten inen bir melek gördüm. Elinde Abyssos'un, dipsiz derinliğin anahtarı vardı. Ayrıca elinde büyük bir demir zincir. Ve ejderha, o eski yılan, Şeytan yakalandı. 1000 yıl için zincire vuruldu, dipsiz derinliğe atıldı ve kilit altına alındı. Hiç direnmedi. Zamanının geldiğini biliyordu. Dipsiz derinlik kapatıldı ve mühürlendi. Bin yıl boyunca ulusları artık saptıramadı. 1000 yıl geçince kısa bir süre için serbest bırakılması gerekiyor.

Şeytan'ın kilit altına alınmasına sevindim. Ama onun da canavar ve sahte peygamber gibi ateş gölüne atılmamasına şaşım! Tanrı'nın, insanlığın ayartıcısına, başından beri katil olana, kötülük yapması için bir fırsat daha vermesi mümkün olabilir miydi? Dram bir kez daha mı tekrarlanacaktı? Bir sonraki sahneyi gördüğümde, anlamam gerekeni ve bunun ne anlama geldiğini kavramaya başladım.

Kurulmuş tahtlar gördüm. Üzerlerinde canavarın egemenlik döneminden gelen şehitler oturuyordu. Şimdi onların yargı yapma zamanı gelmişti. Şehitler hakkında şöyle denildi: İsa'nın tanıklığına sadakatle sarılmış ve sonuna dek Tanrı'nın sözüne itaat etmiş olanların canlarını gördüm. Bu yüzden başları kesilmişti; sadakatleri uğruna başlarını ve böylece canlarını yitirmişlerdi. Canavara, Mesih karşıtı diktatöre ve onun heykeline tapmamışlardı. Canavarın işaretini de alınlarına ya da ellerine almamışlardı. Bu kan tanıkları, bu şehitler şimdi ölümden dirilişte yaşama kavuştular. Ve böylece Mesih'le, vaat edilen Mesih'le birlikte yargılama ve egemenlik sürme zamanları gelmişti. 1000 yıl boyunca.

Buna benzer bir şeyi peygamber Daniel'de, onun yedinci bölümünde okumuştum. Orada dört canavarın en korkuncu, sonuncusu, kutsalları öldürmüş olan canavar yenilmişti. Ama sonra bu kutsallar Tanrı'nın kendisinden tahtlar, egemenlik ve bir krallık aldılar. Ve burada da bu oldu. Daha önce canavar 3 ½ yıl

süren krallığında kutsalları yenmişse, şimdi şehitler aklanmıştı. Her şey onların lehine döndü. Yargı onlara emanet edildi ve egemenlik, Mesih'le birlikte, onlara verildi. Ama **3 ½ yıl** için değil, **1000 yıl** için.

Ölmüş olan bütün ötekiler – ve bunlar canavarın ve sahte peygamberin ardından gitmiş olanların hepsiydi – yaşama kavuşmadılar. 1000 yıl geçene dek.

Yahudilerin yazılarında, Mesih'in gelişinden sonra ve yeni yaratılıştan önce kurulacak bir ara krallıktan sık sık söz edildiğini okumuştum. Burada, daha önce Yahudilerin düşünce dünyasından ve Yunanlıların mitlerinden başka figürlerin de yeniden yorumlandığı gibi, bunun da yeniden yorumlandığını fark ettim. Bu tabloyla canavarın yıkımı ve şehitlerin zaferi etkileyici biçimde anlatılmak isteniyor. Bu 1000 yıllık krallık tablosunun işlevi, şehitlerin canavar üzerindeki zaferini göstermektir. Yalnızca bunu amaçlar – süresi sınırlı, gerçek anlamda bir krallığı değil. Daha çok, 1000 yılı yalnızca o kısa 3 ½ yılın karşısına koymam gerekiyordu.

Çünkü şehitlerin dirilişi **ilk** diriliştir. Bu ilk dirilişe katılan ne mutlu ve kutsaldır. Bu dirilmiş olanlar üzerinde **ikinci ölümün** hiçbir gücü yoktur. Bütün bu dirilmiş olanlar – ve buna İsa'nın ardından gidenlerin **hepsi** de dahildir – Tanrı'nın ve Mesih'in kâhinleri olacak. Evet, Mesih bizi kâhinler ve krallar yaptı. Ve şimdi bunun hiçbir kısıtlama olmadan gerçekleşeceği zaman gelmişti. Mesih'le birlikte bin yıl egemenlik sürecekler.

Buna karşılık canavar **ikinci ölüme** uğrar ve böylece bu karanlık krallık sona erer.

Şeytani üçlünün, ejderhanın, canavarın ve sahte peygamberin yıkımına ilişkin bu tablo bir kez daha keskinleştiriliyor. Sonunda şehitlerin Mesih'in krallığındaki zaferinin bir daha asla geri alınamayacağını göstermek için, İblis'e halkları bir kez daha saptırması için son bir fırsat veriliyor.

Bin yıl sonra Şeytan zindanından salıverilecek. Dört bir yana çıkıp bütün ulusları saptıracak. Gog'u ve Magog'u savaşa toplayacak. Deniz kumu kadar büyük, simgesel bir ordu. Ülkenin geniş ovasına çıktılar ve kutsalların ordugâhını ve sevilen kenti, ele geçirilemez göksel Yeruşalim'i kuşattılar.

Ne olacaktı? Hızla ve savaşızsız oldu. Gökten ateş düştü ve o kocaman orduyu yiyip bitirdi.

Şimdi beklediğim an gelmişti. Ulusların ayartıcısı İblis, kükürtle yanan ateş gölüne atıldı. Canavar ve sahte peygamber orada zaten bekliyordu. Orada gece gündüz, sonsuzlar sonsuzu azap çekecekler. Ulusları Tanrı'ya ve Kuzu'ya karşı

kışkırtmış ve kutsalları, İsa'nın ardından gidenleri yenmiş olan şeytani üçlü orada yeniden bir araya geldi.

Kutsalların zaferi Tanrı'nın *son sözüdür*. İblis'in yeniden saptırması, canavarın egemenliğinin bir tekrarı değil, Mesih'in, beyaz atın üzerindeki atının görünür gelişinden sonra güç sorununun kesin olarak ve sonsuza dek çözüldüğünün bir *belirtisidir*. Artık gerçekten yeni bir ayaklanma olamaz. Tıpkı Mesih'in krallığının da 1000 yıldan sonra bir daha çiğnenip geçilme tehlikesine düşmeyeceği gibi. O sonsuzdur ve kısa süre sonra görmeme izin verilen Tanrı'nın yeni dünyasında gerçekleşir.

Ben, Yuhanna, artık dünya tarihinin sonunun ve ilk, düşmüş yaratılışın sonunun geldiğini kavramaya başladım. Büyük bir *beyaz taht* ve üzerinde oturanı gördüm. Bu kişinin önünden gök ve yer, bütün evren adeta kaçtı.

Sayırsız insan gördüm. Şimdiye dek yaşamış olanların hepsi tahtın önünde duruyordu. Küçükler ve büyükler. Hepsi oraya çağrıldı ve orada görünmek zorundaydı. Tek bir istisna yoktu. Ve hepsine eşit davranıldı.

Bu büyük yargı günüydü. *Son Yargı*. İnsanların yaptığı her şeyin Tanrı tarafından adilce değerlendirildiği gün. Her insanın, yaptığı her şeyin hesabını Yaratıcısı önünde vermek zorunda olduğunun kesin olarak bilincine vardığı gün.

Kitaplar açıldı; bu kitaplarda insanların yaşam öyküsü ve bütün düşünceleri, amaçları ve eylemleri, sınırsız depolama kapasitesine sahip kusursuz bir bellekte olduğu gibi kayıtlıydı. Ama orada başka bir kitap da vardı. Yaşam kitabı. O da açıldı.

Orada duran ölümler, yaptıklarına göre adilce yargılandı.

Ölümler gerçekten her yerden geldi. Sonsuza dek yok olduklarını sandığımız yerlerden bile. Denizin derinliklerinden geldiler. Ölüm ve Hades de içlerindeki ölümleri teslim etti. Ve bütün ölümler kendi yaptıklarına göre yargılandı.

Sonra ölüm ve Hades ateş gölüne atıldı. Ölüm kesin olarak yenildi ve ölümler diyarı da onunla birlikte; çünkü artık ona ihtiyaç kalmamıştı. Her şeyin şimdiye kadarki düzeni burada sona erdi. Ateş gölü ikinci ölümdür, son ve kesin ölüm. Bu bir yok oluş yeri değildir. Çünkü insanlar orada var olmaya devam eder. Ama Tanrı'ya ve insanlara karşı yaptıkları kötülüğü hissedecekleri bir durumda.

Bütün insanlar yaptıklarına göre en ince ayrıntısına kadar ve adilce yargılanmış olsalar da, yaşam kitabına kayıtlı olup olmadıkları da incelendi. Orada bu önemli, hatta en önemli soruydu. Soru, birinin sonsuz yaşamı almak için Kuzu'ya iman edip etmediği ve O'nun ardından gidip gitmediğiydi.

Kuzu'nun bu yaşam kitabında yaşayan Tanrı'ya tapınmış olanların hepsi kayıtlıydı.

Tahtın önünde duranlardan biri bu kitapta bulunmadıysa, ateş gölüne atıldı. Kitaplarda birçok iyi iş bulunsaydı, adları bu kitapta yazılı değilse. Ateş gölüne teslim edildiler. İnsanlar dehşetten ve umutsuzluktan donup kaldılar. Çünkü hiç kimse bu korkunç yere gitmek istemezdi. Ve hiç kimse buna önceden belirlenmemişti. Burası, insanların adil cezalarını, kötü işlerinin sonucunu aldıkları ve Tanrı'nın lütfuyla, bilinçli olarak yaptıkları iyi işleri bile hesaba kattığı yerdir. Yaşam kitabında bulunanlar ise Rablerinin sonsuz sevincine girdiler. Hak etmeden, lütufla; çünkü kötü işleri için ölmüş olan Kuzu'ya güvenmişlerdi.

Ötekiler Tanrı'dan uzaklığa gittiler. Ateş gölüne atılanlar için dönüşü olmayan bir veda. Burada da tablo öylesine etkileyiciydi, çünkü onu işiten herkes için bir uyarıdır. Tanrı'yı umursamayan herkes için. Bu sert dil onlara da ulaşmak istiyor.

Bölüm 21

Ben, Yuhanna, gökteki yolculuğumda, İbranice Kutsal Yazılarımızdan aynen ya da benzer biçimde bildiğim pek çok şey görmüştüm. Şimdi bütün o vaatlerin gerçekleşmesini, hatta tamamlanmasını görmeme izin verildi. Gördüğüm bütün belirtilerin ve olayların ne anlama geldiğini anlayabilmem, ancak Eski Antlaşma'nın yazılarını bilmem sayesinde mümkün oldu.

Şimdi umudumuzun ve beklentimizin *gerçekleşmesi* olan şeyi gördüm: Yeni bir gök ve yeni bir yeryüzü gördüm. Bildiğim eski yeryüzü artık yoktu.

Deniz artık yoktu. Mecazi anlamdaki deniz, canavarın içinden çıktığı o tehditkâr ve çalkantılı halklar denizi ortadan kalkmıştı.

Bu yeni yeryüzünü beklediğim gibi görmedim. Dağları, ırmakları, bitkileri ve göllerle doğal bir cennet köşesi olarak değil. Daha önceki pek çok şey gibi, yine simgeler ve tablolarla, bir *kent*, bir *gelin* ve bir *bahçe* olarak gösterildi bana. Bu, yeni gerçekliği yüreğimizin en çok özlediği şeyin bakış açısından anlatıyordu: Yani Tanrı ve Kuzu ile ilişki, onlara yakınlık ve onların varlığı. Elbette ilk yaratılıştaki olduğu gibi dağlar, ırmaklar, bitkiler, göller ve hayvanlar olacak, çünkü o çok iyiydi.

Yeni bir gök ve yeni bir yeryüzü vaadini Yeşaya 65 ve 66'dan biliyordum.

Sonra kutsal kentin, Yeni Yeruşalim'in gökten, yeni yeryüzüne indiğini gördüm. Tanrı'dan, O'nun tahtından. O'nun tasarısı burada gerçekleşti.

Bu kent, kocası için süslenmiş bir gelin gibiydi. Ve bu kentin ne olduğunu hemen öğrenecektim. Bu, kurtarılmışların yetkinleşmiş topluluğuydu. Bir yandan kentin kendisiydiler, öte yandan kentte yaşıyorlardı. Gördüğüm bütün tablolar özel bir biçimde çok boyutlu ve çok anlamlıydı. Kısacası, çok şey anlatan tabloları. Hâlâ içinde yaşadığımız eski, dünyasal gerçekliğimizden farklı.

Tahttan yüksek bir sesin şöyle dediğini duydum: İşte, *Tanrı'nın konutu* insanların arasında. Ve Tanrı sonsuz evini, konutunu insanların yanında kuracak. Ve onlarla birlikte yaşayacak. Yeni yeryüzünde. Ve insanlar O'nun halkları olacak. Ve Tanrı'nın kendisi, Sonsuz ve Her Şeye Gücü Yeten, onlarla paydaşlık içinde olacak. Onların Tanrısı. O'nu olduğu gibi görecekler. Gök ve yer bir araya geliyor. Görünmeyen dünya görünen dünya oluyor. İman görmeye dönüştü.

Ve teselli eden bir anne gibi onların gözlerinden bütün gözyaşlarını silecek. Yasın, korkunun ve umutsuzluğun gözyaşları bir daha asla olmayacak. Her şey kaygısız bir sevince dönüşecek. Bütün utanç ortadan kaldırılacak. Herkesin korktuğu ve her şeyi yok eden ölüm artık olmayacak. Ne yas ne feryat ne de acı artık olmayacak. Çünkü ilk olan, eski olan, düşmüş, kaybolmuş ve umutsuz olan artık yok.

Ve tahtta oturan şöyle dedi: İşte, her şeyi yeni kılıyorum.

Ve tahtta oturan doğrudan bana konuştu ve şöyle dedi: “Yaz, çünkü bu sözler kesin ve gerçektir. Tümüyle güvenilirdir.” Benim gördüklerimi gören ve benim duyduklarımı duyan biri için bu sözler tam yerindeydi. Çünkü içinde yaşadığım dünyayı düşününce, böylesine farklı bir dünyayı tanımak inanılmaz kadar görkemliydi. Ve bu gerçekten böyle olacak. Evet, Tanrı için her şey zaten var. Çünkü bana şöyle dediğini duydum: “Oldu. Alfa ve Omega benim. Başlangıç ve son. Ben her zaman vardım ve her zaman var olacağım. Vaat ettiğimi yapacağım. Bana güvenebilirsiniz.”

Susamış olana kendi pınarımdan yaşam suyu vereceğim. Bedava, karşılıksız. Bedensel susuzluğu değil, bana ve gerçek, sahici yaşama olan susuzluğu gideren su. Herkes gelip içebilir: sonsuz yaşamdan, yeni yaratılışımdan, görkemli yuvadan. Tanrımın insanları nasıl özlediği, hepsini yeni yaratılışında yer almaya nasıl çağırdığı beni derinden etkiledi. Ama O insanlar adına karar vermedi. Lütfun Müjdesi'ni kabul ederek bu yaşam suyundan içmeye *kendileri* karar vermek zorundaydılar.

Galip gelenler, söylediğime iman edenler ve buna sınıksız sarılanlar, bu yeni yaratılışı miras alacak. Ama savaşırsız zafer yok! Görkemli ya da kusursuz değil,

ama İsa için kararlı. Kolay bir zafer değil. Tanrı'nın yeni dünyasına giden dar yol zorlu ve ödünsüzdür. Yeni dünya onların olacak. Ben onların Tanrısı olacağım ve onlar benim oğlum ve kızım olacak.

Ama bütün insanlar Tanrı'nın oğulları ve kızları olmayacak. Herkes yeni yeryüzünü görmeyecek: zulüm korkusuyla İsa'nın ardından yarım yamalak giden korkaklar; Tanrı'yı umursamayan imansızlar; iğrenç işler yapmış olan insanlar; katiller ve cinsel sapkınlar; cinlerle ilişkiye girmiş olan okültistler; para, onur ve kendini gerçekleştirmeyi her şeyden önemli sayan putperestler – ve bütün hayatı bir yalan olan yalancılar – bunların hepsi ikinci ölüme uğrayacak, çünkü tövbe edip dönmediler. Çünkü yaşam suyunu, Tanrı'nın bu karşılıksız armağanını içmediler. Kükürtle yanan ateş gölünde son bulacaklar. Her uyarıyı reddettiler. Tanrı'nın uyarılarına kulak vermedikleri için sonsuz varoluşları kendilerini suçlamalarla doludur.

Sonra son gazap taslarını taşıyan yedi melekten biri geldi. Bana şöyle dedi: “Gel! Sana gelini, Kuzu'nun eşini göstereyim.” Ve beni Ruh'ta büyük ve yüksek bir dağa götürdü. Bir zamanlar eski peygamber Hezekiel'i götürdüğü gibi. Oradan görünüm muazzamdı. Ve büyük kenti, kutsal Yeruşalim'i, Tanrı'dan, gökten yeryüzüne inerken gördüm. Bu kentte Tanrı'nın yüceliği yaşıyordu, hatta kent onunla doluydu. Değerli bir mücevher gibi parlıyordu. Işıltısı bir kristalinki gibi, bir yeşim taşıninki gibiydi.

Kent büyük bir surla çevriliydi. Evet, kilisenin sürekli güvensizliği ve kovalanmışlığı, Tanrı'nın hiç bitmeyen korumasına ve himayesine dönüşmüştü.

Kentin 12 kapısı vardı. Demek ki bir içerisi ve bir dışarısı vardı. Kapılarda kapı bekçisi olarak on iki melek duruyordu. Aynı zamanda İsrail'in 12 oymağının temsilcileri olarak. Kapıların üzerinde oymakların adları okunabiliyordu. Tahtın önündeki büyük uluslararası kalabalığı görmeden önce bu adları zaten biliyordum. Doğu yanında üç kapı vardı – kuzey, güney ve batı yanlarında da.

Eski ve yeni antlaşmanın Tanrı halkı bu kentte sonsuza dek birleşmişti. Bu, kentin alt kısmında da görülüyordu. On iki temel gördüm. Bu temellerin her birinin üzerinde Kuzu'nun on iki elçisinden birinin adı vardı. Ben, Yuhanna, çok şaşırdım; orada kendi adımı da kazınmış buldum. Biz öğrenciler için ne büyük bir onur.

Benimle konuşan meleğin elinde kenti, kapılarını ve surlarını ölçmek için bir ölçü aracı, altın bir ölçü kamışı vardı.

Kent dörtgendi. Bir kare gibi. Melek neredeyse 2300 km’lik bir ölçüye ulaştı. Kentin uzunluğu, genişliği ve hatta yüksekliği eşit. Demek ki kentin bir küp biçimi vardı. Bütün uzunluklar tamamen eşitti.

Eski Babil, Ninova ve Roma kentlerinin de kare biçiminde kurulmuş olduğunu biliyordum. Ama yükseklik bakımından değil.

Bu bana neyi hatırlattı? Evet, bildiğim tek bir küp vardı: Buluşma Çadırı’ndaki ve tapındaki En Kutsal Yer. Bu yer kusursuz bir küp gibiydi. İçinde Antlaşma Sandığı vardı. Sandık Tanrı’nın tahtıydı. Demek ki bu kocaman kent, Tanrı’nın kendisinin yaşadığı En Kutsal Yer gibiydi. Bu bana zaten duymuş olduğum şeyi doğruladı. Tanrı insanların yanında yaşayacak ve böylece göğü yeryüzüne getirecek ve yeryüzünü kendi En Kutsal Yeri yapacak.

Kentin bütün boyutları doğaüstü, ruhsal ve simgeseldi. Muazzam bir derinliği ve genişliği vardı. Şimdi sur ölçüldü. 12 x 12, yani 144 arşın genişliğindeydi. Bir meleğin arşını aynı zamanda bir insanın arşınıdır. Demek ki sur yaklaşık 70 metre kalınlığında ya da yüksekliğindeydi. Büyük ve kutsal kentin güvenliğini simgeleyen ve güvenceye alan, aşılmaz bir sur.

Kenti daha önce parıl parıl gördüğüm gibi, sur da yeşimlendi. Ta en başta tahta gördüğüm kişi de böyle görünüyordu. Kentin kendisi de baştan sona saydam cam gibi en saf altındandı. Bizim günlerimizde berrak, saydam cam henüz yoktu; bu yüzden gördüğüm şey bambaşka bir şeydir.

Üzerlerinde On İnkilâp’ın adları kazılı olan on iki temelin her biri, görünüşe göre değerli bir taştan yapılmıştı. Akıl almayacak kadar güzel bir mücevher gibi.

Birinci temel taşı yeşimle; ikincisi safirle; üçüncüsü kalsedonla; dördüncüsü zümrütle; beşincisi sardoniksle; altıncısı kırmızı akikle; yedincisi krizolitle; sekizincisi berille; dokuzuncusu topazla; onuncusu krizoprasla; on birincisi sümbül taşıyla; on ikincisi ametistle.

Bu değerli taşların çoğunu başkâhinin göğüslüğünden biliyordum. Bu bir rastlantı olamazdı.

Ve kentin on iki kapısı – gözlerime inanamadım – on iki kocaman inciydi. Kapıların her biri kusursuz, kocaman bir inciden yapılmıştı.

Kentin ana caddesi, onun can damarı, saydam cam gibi saf altındandı. Evet, kentin bütün caddeleri böyleydi.

Yeruşalim kentinde hiçbir tapınak görmedim; buna şaşım. Çünkü bir kentin tapınağı olamazsa, o kent Yeruşalim’di. Ama Rab, Tanrı, Her Şeye Gücü Yeten’in

kendisi ve Kuzu onun tapınağıdır. Zaten bütün kent bir tapınaktı ve bir küp olarak kurulmuştu – tapınağın En Kutsal Yeri gibi.

Güneş ve ay olacak olsa da kentin ne güneşin ışığına ne de gece ayın ışığına ihtiyacı var. Tanrı'nın varlığının yüceliği kenti aydınlatır. Kentin kandili Kuzu'dur. Dünyanın ışığı İsa. Güneş bir gün sönüp tükendiğinde bunun yeni yeryüzü için hiçbir önemi olmayacak.

İsrail'in tarihinden küçük bir ayrıntıyı hatırladım: dokuzuncu bela geldiğinde, elle tutulacak kadar koyu bir karanlık olmuştu. Üç gün boyunca. Ama İsraililerin evlerinde, Fısıh kuzularının bulunduğu yerde ışık vardı. Altıncı gazap tasında canavarın krallığının üzerine zaten bir karanlık gelmişti. Şimdi, tamamlanışta, Kuzu kentin ışığıydı. Kentin dışında karanlık vardı. Bu kente girmek istemeyenlerin hepsi oradadır.

Bir içerisi ve bir dışarı – kentte kutsallar, dışarıda imansızlar – olsa da, Yeni Yeruşalim'in bu çok anlamlı tablosu yeni yeryüzünü gösterir: kaynayan yaşamı, yaratıcı çalışmayı, keşifleri, kültürü, müziği, sanatı ve Tanrı'nın insanlara bir potansiyel olarak armağan ettiği diğer her şeyi.

Yeryüzünün ulusları bu kentin ışığında yaşayacak. Yeşaya'nın dediği gibi, kralları ve halkları kendi görkemlerini ona getirecek. Yeni yeryüzünün başkentine gelecekler ve kentin onuru ve zenginleşmesi için görkemli olan her şeyi yanlarında getirecekler.

Kent kapılarının gece kapatılmasına artık gerek kalmayacak. Artık hiç gece olmayacak. Düşmanların ve hırsızların pusuya yattığı gecenin tehlikesi artık yok. Gece korkusu sonsuza dek geçmişte kaldı. Tek bir gün gibi olacak.

Ulusların görkemini ve onurunu, maddi, düşünsel ve ruhsal varlıklardan görkemli olan ne varsa, bu Tanrı kentine getirecekler. Onu sevindirmek, onurlandırmak ve zenginleştirmek için.

Kente kirli olanlar asla girmeyecek. “Kuzu'nun kanında yıkanmamış” olanların oraya girişi yok. İğrenç şeyler yapmış olan hiç kimsenin de. Tanrı'nın kendisinin daha önce vurguladığı gibi, hiçbir yalancının da. Kutsal bir yer olacak. Tanrı'nın huzurunda her şey O'nunla uyum içinde olmalıdır.

Bölüm 22

Şimdi bu kente yeni bir gözle bakma fırsatı buldum. Tükenmez tanrısal yaşamın yerini gördüm.

Melek şimdi bana bir ırmak gösterdi. Akan sudan bir ırmak. Yaşam suyu. Billur gibi berrak. Su bir kristal gibi parlıyor ve ısıldıyordu. Bu ırmak Tanrı'nın ve Kuzu'nun tahtından çıkıyordu. Hezekiel de buna benzer biçimde suyun, giderek büyüyen bir ırmağın tapınaktan aktığını görmüştü. Şimdi bu ırmağın gerçekte nereden geldiğini biliyordum. Doğrudan Tanrı'nın tahtından. Her şeyi yaşamla ve büyümeyle dolduruyordu.

Kentin ortasında altından ana cadde vardı ve onun yanında yaşam suyunun ırmağı bulunuyordu. Caddenin ve ırmağın her iki yanında yaşam ağaçları görülmüyordu. Yaşam ağacı yılda on iki kez meyve verir. Her ay meyvesi olgunlaşır. Bugünkü doğamızla kıyaslanamaz. Meyvelerin bolluğu ve çeşitliliği anlatılamazdı.

Bu ağaçların yaprakları ulusları iyileştirmek için ilaç gibidir. Gerçekte artık ne bedensel ne de ruhsal hiçbir hastalık olmayacak. Hiç kimse, hiçbir halk artık salgınlara, hastalık yapan ya da güçsüz düşüren şeylere yakalanmayacak. Sonsuzluğun iyileştiren güçleri onları bunlardan koruyacak.

Artık hiçbir lanet olmayacak. Lanet, Mesih ve O'nun çarmıhtaki kurbanı aracılığıyla kaldırıldı. Bu artık başlangıçtaki Aden'den daha yeni ve daha iyi bir cennetti. Çünkü Mesih bir kuzu gibi öldü ve dirildi. Yeni yaratılışın başlangıcı ve kaynağı olarak.

Evet, Tanrı'nın ve Kuzu'nun tek tahtı bu kentteydi. Sanki Tanrı ve Kuzu gökten insanların yanına taşınmıştı. Evreni yönettiği tahtını yeryüzüne taşımıştı.

Ve kulları O'na sevinçle hizmet edecek. Ve O'nun yüzünü görecekler. Tanrı'nın yüzünü. Yaratıklar için olabilecek en yüce şey budur. Özellikle de hepsi bir zamanlar tanrısız günahkârlar olduğu için. Bu lütuf mucizesini kim anlayabilir?

Tanrı'nın adı alınlarında yazılı olacak, çünkü onlar O'nun malıdır.

Ölümün, korkunun, yalnızlığın ve tehlikenin gecesi artık olmayacak.

Her şeyi aydınlatan bir kandile artık gerek kalmayacak. Güneşe de artık ihtiyaç olmayacak. Bir gün sönüp tükendiğinde eksikliği hissedilmeyecek. Tanrı'nın kendisi ve Kuzu onların ışığı olacak ve üzerlerine ışık saçacak.

Sonsuzlar sonsuzu egemenlik sürecekler. İnsanlar üzerinde değil. Şimdi başlangıçtaki yaratılış görevini, yeryüzünü egemenlikleri altına alma görevini yerine getirecekler. Tanrı'nın istediği gibi. Bütün kurtarılmışlar yeni yaratılıştaki görevlerini sevinçle ve anlamla dolu olarak yerine getirecek.

Böylece hepimizin beklediği yeni dünyaya bir göz atmama izin verildi. Yeni yaratılışı çok boyutlu olarak, değişen mecazlarla, bir gelin, bir kent ve bir bahçe olarak gördüm. Onu şimdi bütün yeryüzüne yayılan En Kutsal Yer gibi gördüm. Bütün insanlar, yeni yeryüzünde nerede olurlarsa olsunlar, Tanrı'nın yüzünü görecek. Çünkü O, yeryüzünde herkesin görebileceği biçimde yaşayacak. Onlarla paydaşlık içinde olacak, onları ziyaret edecek ve onlarla konuşacak. Bir zamanlar Aden'de, Adem'le Havva'nın yanında, günün serinliğinde olduğu gibi. Tanrı ve Kuzu ile sohbet edeceğiz. Birçok soru soracağız – ve beklemediğimiz yanıtlar alacağız.

Ve melek bana şöyle dedi: “Tanrı'nın bu sözleri kesin, gerçek ve güvenilirdir. Peygamberlerin ruhlarının Tanrısı olan Rab, yakında olması gerekenleri kullarına göstermek için meleğini gönderdi. İşte! Ben, İsa, yakında geliyorum, evet – beklenmedik bir anda!

Bu kitabın sözlerini tutan ve yerine getirenlerin hepsine ne mutlu!”

Bütün sözlerin ve tabloların anlamını anlamak gerekmez. Ama Tanrı'nın ve Kuzu'nun zaferiyle cesaret bularak kitabın haberini tutarız ve Kuzu'nun ardından gideriz.

Ben, Yuhanna, bütün bunları gördüm ve duydum. Bunu bana göstermiş olan meleğin ayaklarına kapandım. O kadar etkilenmişim. O zaman melek konuştu ve bunun daha önce de bir kez olduğunu hatırladım: “Bunu hiçbir koşulda yapma. Ben de siz İsa'nın ardından gidenler gibi Tanrı'nın bir kuluyum, o kadar. Biz melekler senin kardeşlerine, kız kardeşlerine, peygamberlere ve bu kitabın sözlerine sımsıkı sarılan herkese hizmet ederiz. Yalnızca Tanrı'ya tapın.”

Sonra bana şöyle dedi: “Bir zamanlar Daniel'in yapması gerektiği gibi, bu kitaptaki peygamberlik sözlerini *mübürleme*. Çünkü zaman yakındır. Sözler bu zaman için geçerlidir. Daha bugünden.”

Haksızlık eden haksızlık etmeyi sürdürsün, kirlilikten hoşlanan kirlenmeyi sürdürsün. Ama sonu düşünsün ve yaşamını gözden geçirsün. Doğru olanı yapan ise doğru olanı yapmayı sürdürsün; kutsal bir yaşam süren de Tanrı'yı hoşnut eden biçimde yaşamayı sürdürsün. Sonuna dek sadakatle dayanan, cesaretsizlik, korku ya da başarısızlık karşısında pes etmeyen galipler böyle yaşar. Düşüklerinde yeniden kalkarlar, çünkü Tanrı'nın lütfunun gücüyle yaşarlar.

İşte, yakında, çabucak ve beklenmedik bir anda geliyorum! Bu yüzden benimle sevinç ve beklenti içinde karşılaşmaya her an hazır olun. Herkesin

ödülünü yanımda getireceğim. Herkesin hak ettiği ödülü; işine, eylemlerine ve emeğine göre.

Alfa ve Omega, başlangıç ve son benim. Ben, İsa, Vahiy kitabının tamamını bu adla imzalıyorum.

Giysilerini Kuzu'nun kanında yıkayanlara ne mutlu! Yaşamlarının kirli giysisiyle Kuzu'nun düğününe asla gelemazler. Ama bana, İsa'ya, ve ölümüm aracılığıyla gelen bağışlanmaya iman ederek giysilerini yıkarlarsa, yaşam ağacından yiyebilirler. O zaman yüceliğin inci kapılarından geçerek Yeni Yeruşalim'e, kutsal kente girecekler.

Herkes gelebilir. Dışarıda kalan, bunu kendisi istemiştir. Dışarıda kalanlar şunlardır: kutsal olmayana bağlanıp orada kalmak isteyen ve kurtuluşu geri çeviren köpekler. Karanlık güçlerle ilişkiye girmiş olan büyücüler. Seksi tanrıları gibi yücelten fuhuş düşünleri. Katiller, putperestler ve yalanı seven herkes. Günahı Tanrı'dan daha çok sevdikleri ve tövbe edip dönmek istemedikleri için Tanrı kentinin sonsuz sevincine giremezler.

Ben, İsa, bütün bunları size göstermek ve bunlara tanıklık etmek için meleğimi gönderdim. Bu benden geliyor. İnsanların ya da meleklerin uydurması değildir. Yalnızca Küçük Asya'daki yedi kilise değil, bütün kiliseler bunu bilmeli.

Ben, İsa, Davut'un kökü, vaat edilen Mesih'im. Davut'un gerçek soyundan gelen. Parlak sabah yıldızı benim. Balam'ın uzun zaman önce sözünü ettiği, İsrail'den çıkacak olan yıldız benim. Dünyanın Kurtarıcısı ve dünyayı tamamlayan olarak, ardından artık hiçbir gecenin gelmediği sonsuz bir sabah getiriyorum.

Ve Kutsal Ruh ve İsa'nın ardından gidenlerin hepsinden oluşan gelin topluluğu şöyle diyor: Gel, Rab İsa! Ve bu çağrıyı kim duyarsa, o da katılıp şöyle desin: Gel! Özlemimizi dile getirelim ve onu açıkça söyleyelim.

Kim susamışsa – Tanrı'ya, esenliğe, yaşama, anlama ve umuda – yaşam suyundan içsin! Daha zaman varken, lütuf sürdükçe, bunu karşılıksız alabilir insan. İyi işlerle kazanılamaz. Karşılıksız alınmalıdır. Onu yalnızca bedava alırız!

Tanrı insanlarla ilgili amacının peşinden kutsal bir tutkuyla gider ve yürekleri, sonsuzluğu O'nunla birlikte geçirmek üzere kazanmaya çalışır.

Bu kitabın peygamberlik sözlerini duyan herkese şunu söylüyorum: “Biri bile bu kitaba bir şey ekler ve böylece kitabın haberini çarpıtırsa, Tanrı da ona bu kitapta yazılı belaları ekleyecek.

Biri bu kitabın haberinden bir şey çıkarır ve gizlerse, Tanrı da ondan yaşam ağacına ve kutsal kente giriş hakkını alacak.”

Bütün bunlara, bizim bilmemizi istediği için tanıklık eden şöyle diyor: “Evet, yakında geliyorum!”

Biz de umutla karşılık veriyoruz: Amin! Gel, Rab İsa.

Rabbimiz İsa Mesih’in lütfu, her zaman ve her yerde bütün kutsallarla birlikte olsun. O gelene dek.

“Özlemimizin son bedefi Tanrı’nın kendisi olacak; O’nu sonu gelmeden göreceğiz, bıkmadan ve yorulmadan seveceğiz ve öveceğiz.”

Hippolu Augustinus

Son söz

Okurken Tanrı'nın size nasıl konuştuğunu ve yüreğiniz için nasıl savaştığını hissetmiş olmanızı çok umuyorum. Nasıl cesaret verdiğini, öğrettiğini, ama aynı zamanda O'ndan gelmeyen ve bu yüzden bize zarar veren her şeye karşı nasıl uyardığını.

Sizin hakkınızda ve doğrudan size söylediği bütün iyi şeyler için O'na *şükredin*.

Sorularınız varsa bize yazın: info@kirchefuralle.de

Yeni Antlaşma'nın öteki mektuplarını ve Müjdeler'i de bu biçimde tanımak isterseniz bize yine yazın.

İşte birkaç önemli öneri daha:

Kutsal Kitap'ı okuyun. Mümkünse düzenli olarak.

- Kutsal Kitap'ı başka insanlarla birlikte okuyun – ve onun üzerine fikir alışverişinde bulunun.
- İsa'nın yaşamıyla ilgili anlatılardan, Müjdeler'den başlayın.
- Tanrı'nın sözünü sizin için canlı kılması için dua edin – sanki doğrudan size konuşuyormuş gibi.
- Metni yüksek sesle ve art arda iki kez okuyun.

Metne şu soruları sorun:

- Bu metne hangi başlığı verirdiniz?
- Metin Tanrı ve İsa hakkında ne söylüyor?
- Metin insanlar hakkında ne söylüyor?
- Metinden ne öğreniyoruz?
- Ne yapmalıyız?
- Bu söz bize nasıl cesaret veriyor?

Yeniden bir araya geldiğinizde deneyimleriniz ve yaşadıklarınız hakkında konuşun.

İsa'yı seven ve onurlandıran; Kutsal Kitap'a değer veren, onu okuyan ve ciddiye alan Hristiyanlarla ilişki kurun ve paydaşlık arayın.